

# Giới thiệu Hồn Của Đá

Đọc truyện Hồn Của Đá được tác giả Yuki\_Nhimsun lấy lối văn truyện teen lãng mạn. Đây là một câu chuyện tưởng chừng như khô khan nhưng trong cuộc đời không thể nói trước được điều gì? “Những mảnh vỡ ghép chúng tôi lại với nhau, là hạnh phúc hay đau khổ, là tình yêu hay thù hận, là sống hay là chết? Chỉ khi mất đi những cái đang có, ta mới thấy được chúng có ý nghĩa như thế nào”.

Truyện Hồn của đá xoay quanh các nhân vật chính là Trần Minh Vy: Một cô gái không biết mình là ai, một cô gái đi tìm lại quá khứ chỉ bằng những mảnh ghép chấp vá mờ nhạt và một sợi dây chuyền chứa một mảnh đá vỡ bí ẩn.

Hoàng Nguyên Vũ: anh chàng đẹp trai cuốn hút, thông minh, lịch sự và đúng mực nhưng lạnh lùng, có nhiều bí mật nguy hiểm.

Đỗ Uyên Nhi: sở hữu vẻ đẹp như một thiên thần, cô chiếm được hầu như tình cảm của toàn bộ học sinh trong trường, là một cô gái sắc sảo và khó đoán.

Đoàn Trí: người luôn mang những gánh xé của quá khứ, của một tình yêu tuyệt vọng và đau đớn vì tội lỗi.

Để cảm nhận hết những cung bậc của cuộc sống mà tác giả muốn gửi gắm vào truyện hồn của đá, mời mọi người theo dõi và đồng cảm với tác giả Yuki\_Nhimsun.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 1: Cô Gái Mắt Tím

Học...học...học...

Hơi thở đứt quãng cùng những bước chân xiêu vẹo vì kiệt sức của cô gái nhỏ chìm hẳn trong sự gào thét điên cuồng của gió. Rừng cây oằn mình rên rỉ, những cành cây khô khốc in lên nền trời đỏ gay gắt của buổi hoàng hôn những bóng đen quái dị. Lẫn trong tiếng gió, có tiếng rít ghê rợn như tiếng cười của quỷ.

Đôi chân mệt rã rời. Phổi đau thắt không thở được. Cô gái gục xuống, tay ôm ngực, máu đỏ nhuộm chiếc áo sơ mi trắng ướt đẫm, những vết máu bết trên gương mặt trắng bệch và tái đi vì kiệt sức. Đôi mắt tuyệt vọng kinh hoàng nhìn bóng đen vẫn bay lơ lửng trên đầu mình. Trong một nỗ lực phi thường, cô co chân lên tiếp tục chạy.

Bước chân cô gái khựng lại.

Trước mắt là vực thẳm hun hút, như một con quái vật đang há miệng chờ sẵn con mồi lao xuống. Một viên đá rơi xuống vực, mất hút.

Đôi mắt cô mở to ngưng đọng trong nỗi kinh hoàng đau đớn. Con quạ đen to lớn không chân chừ lao vụt xuống. Thân hình cô gái như chiếc lá rơi giữa không trung.

Tiếng vỗ cánh.

Tiếng gió gào.

Tiếng va đập khô khốc.

Rồi tất cả chìm vào tĩnh lặng.

Chàng trai đứng lặng yên, đôi vai rộng chùng xuống, gương mặt cúi gằm làm mái tóc đen che lấp đi đôi mắt, cái bóng mờ nhạt đồ dài trên mặt đất tỏa ra một vẻ đẹp đầy bi thương. Nhưng, khi ngẩng đầu lên, nhìn mảnh vỡ của viên đá nhỏ có những hoa văn kỳ dị đang ở trong bàn tay vấy máu của mình, trong đôi mắt xám lạnh chỉ còn là sự tàn nhẫn đến lạnh khốc và đầy tham vọng.

Gió lại xào xạc nổi lên hoang dại. Tiếng “quác quác” đâu đây vọng lại nghe náo nức rừng rợn. Máu nhuộm đỏ bầu trời, những vết dài loang lổ.

Nắng chiều chiếu xiên qua dãy hành lang dài hun hút, chiếu lên những tấm kính cửa sổ lóa lên chói mắt. Tiếng giày cao gót của người phụ nữ cao lớn nện những tiếng lộp cộp khô khốc xuống sàn đá hoa màu xanh ngọc, nghe như vọng đến từ một thế giới xa xăm. Theo sau bà, cô gái dáng người mảnh mai kéo lê chiếc va li đang cố sải những bước chân dài ra để theo kịp, những giọt mồ hôi lấm tấm trên má, gương mặt che khuất bởi chiếc mũ vành rộng, chỉ thấy đôi môi nhỏ đang mím chặt lại.

Đôi giày thể thao màu xám chợt dừng lại, sau vành mũ rộng và lớp tóc mái mài hạt dẻ, đôi mắt màu tím chăm chú nhìn vào một bông hồng màu trắng đặt trên bệ cửa sổ, cây thánh giá được đặt bên trên mảnh kính còn sót lại nhàm nhò và sắc nhọn, một tia sáng chiếu qua tấm kính, xoẹt ngang qua đôi mắt cô bé.

- Một vụ nữ sinh đã tự sát ở đây-Cảm thấy ánh nhìn kỳ lạ của cô bé hướng về phía cửa sổ, người phụ nữ vừa bấm cửa thang máy vừa giải thích- chúng ta không còn nhiều thời gian nữa đâu.

- Vâng.

Cô gái nhỏ gật đầu nhẹ và bước đi, không ngoái lại lần nào. Phía sau lưng, những vệt nắng u uất buồn tênh trải dài.

Bông hồng trắng.

Thánh giá.

Nó dành cho những người đã chết...

Cánh cửa kim loại lạnh lẽo mở ra, phía bên trong, một dáng người cao lớn đang dựa lưng vào thành tường đầy mệt mỏi.

Trong ánh nắng vàng heo hắt của chiều tà, khuôn mặt ấy hiện ra như thực như mơ. Mái tóc lãng tử sáng lên một màu nâu sẫm, hơi xù, phủ xuống che lấp gần hết vầng trán cao, chạm tới hàng lông mày rậm dài đang khẽ nhú lại. Đôi mắt màu đen sâu thẳm thẳm như bóng tối, mang một vẻ điềm tĩnh thông minh thấu suốt, và sâu trong đáy mắt phảng phất vẻ sắc lạnh.

Nhận thấy có người bước vào, nam sinh trong chiếc áo sơ mi trắng và quần đen đồng phục khẽ cúi chào. Người phụ nữ mặc áo đen gật đầu, quay về phía cô gái nhỏ.

- Em làm quen đi. Đây là hội trường hội học sinh của trường.

Cô bé nghiêng đầu, chìa tay ra.

- Xin chào! Tôi là Trần Minh Vy, học sinh mới.

- Hoàng Nguyên Vũ. Chào mừng bạn đến với học viện Phương Đông.

Một màn chào hỏi không thể ngắn gọn và nhàm chán hơn. Không khí trở nên yên tĩnh, không ai nói với ai câu nào. Trên tấm cửa kim loại lạnh lẽo phản chiếu những hình ảnh mờ ảo méo mó của 3 con người yên lặng như bất động.

Thang máy kêu “tinh” một tiếng, cô gái nhỏ và người phụ nữ lại bước ra trong im lặng. Bàn chân cô bé sợ ý vấp phải cánh cửa khiến người cô loạng choạng. Khi những ngón tay gầy mảnh cô giữ cửa để giữ thăng bằng, thì cô nhận ra mình đã được bao bọc bởi một bàn tay lớn và rắn chắc.

Hương thơm bạc hà từ chiếc áo sơ mi trắng tỏa ra dịu nhẹ, phảng phất nhẹ nhàng trên cánh mũi. chàng trai cúi xuống nhìn cô gái, vô tình chạm phải đôi mắt tím kỳ lạ, nó không đậm hoàn toàn mà rất huyền hoặc, không sáng như pha lê mà lấp lánh như mảnh vụn thủy tinh vỡ, trong một giây, cậu như bị hút vào trong đó.

Cô gái nhanh nhẹn như một con mèo, nhảy ra khỏi vòng tay chắc chắn, cúi xuống chỉnh lại chiếc va li, vành mũ rộng che khuất đi đôi mắt đầy ma lực đang nhìn thẳng vào người đối diện.

- Cảm ơn.

Giọng nói tinh nhẹ như sương ban mai, tinh khiết và dễ tan biến, cũng mong manh như bóng dáng cô ấy.

Thang máy đóng lại, chàng trai khép hờ đôi mắt, hàng mi rậm rạp xuống. Hương hoa anh đào trong lành từ mái tóc cô gái còn vương vấn đâu đây, trong những phần tử không khí.

Bạn đang đọc truyện *Hòn Của Đá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 2: Mảnh Ghép Bí Mật

Tầng 10 dãy nhà Hiệu bộ.

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa khô khốc lọt thỏm vào khoảng không yên tĩnh rồi chìm hẳn. Ở tầng thứ 10 này dường như rất ít người qua lại và chỉ có một căn phòng duy nhất, bên ngoài là tấm bảng “PHÒNG HIỆU TRƯỞNG”.

- Vào đi.

Nữ giám thị mở cửa, ra hiệu cho Minh Vy cùng vào trong.

Căn phòng rất rộng rãi với các đầy đủ tiện nghi, được thiết kế trang nhã và hiện đại. Trên bàn làm việc, một người đàn ông mái tóc bạc quá nửa đang nghe điện thoại, vẫn kịp nở nụ cười xã giao quen thuộc.

Một cơn gió mạnh đột ngột ủa vào từ ô cửa sổ mở rộng, thổi bay tấm rèm của màu xanh dương nhạt, làm những trang giấy ố vàng theo trầm tích của thời gian trên quyển sách dày cộp còn đang đọc dở đặt trên bàn làm việc bay lùa xòa.

Cùng lúc, Minh Vy bỏ mũ xuống

Trong vài giây, đôi mắt màu tím chăm chú vào hình một tấm phù điêu bằng đá có những hoa văn kỳ lạ, vẽ tay và bằng một loại mực màu đất sét đặc biệt trên trang giấy cũ kỹ.

Hàng mi dài khẽ rung lên nhẹ nhẹ, như một nụ cười mờ ảo thoáng qua như có như không.

“LAMA”

Trên bức tranh trừu tượng khổ lớn đặt bên chiếc bàn làm việc, giữa những mảnh màu gay gắt loang lổ, một chấm đen trắng kéo dài phần đuôi như con mắt đang mờ to, trùng trùng lạnh lẽo nhìn về phía người đối diện.

\*

*Một màu xanh ngắt của rừng cây bao trùm lấy cô, xanh đến kỳ dị. Hơi ẩm phủ đầy dưới mặt đất, nơi đây lá rụng đã trở nên mềm và mục nát, khiến những bước chân dẫm lên chúng chỉ nghe được tiếng sột soạt rất khẽ. Gió lùa vào những tán cây rậm nghe âm u đến rợn người.*

*Đột ngột mọi thứ trở nên mờ nhòe đi, những màu sắc loang lổ trộn lẫn với nhau tạo nên một chất lỏng sánh đen sền sệt quện lại thành một cái hồ sâu thẳm không thể nhìn rõ đáy, hình ảnh những cây thông trở nên méo mó, quằn quại, rồi tan chảy thành bức tường rêu đặc, từ trong đó, những cánh tay dài trắng bệch kỳ dị túm lấy cô, siết chặt, nhấn cô chìm xuống dưới hồ đen không đáy.*

*Trong cơn hoảng hốt, một mảnh kim loại vừa lóe lên trên đầu cô. Một hình bóng mờ ảo không thể nhìn rõ, một làn sương lạnh lẽo dần đặc quánh lại che mờ đi đôi mắt. Thứ duy nhất có thể nhìn rõ được là một lưỡi hái sắc nhọn, sắc đến vô tình, nhọn đến đau đớn.*

Máu.

Bàng hoàng.

Đau thương.

Và tuyệt vọng.

Đôi mắt màu tím đột ngột mở to, trùng trùng nhìn vào khoảng không gian đen kịt. Minh Vy ngồi bật dậy, thờ dốc. Bàn tay vô thức bám chặt đến bật máu. Những hình ảnh ấy vẫn điên cuồng bám riết lấy cô, giày xéo cô từng ngày, những hình ảnh vụn vỡ rời rạc không đầu không cuối của một ký ức cô đã đánh rơi và vỡ tan ở đâu đó.

Vy giật mạnh chốt, mở toang cánh cửa sổ. Hơi lạnh của sương đêm xộc vào căn phòng, tấp vào khuôn mặt, giúp cô bé dần điều hòa lại nhịp thở. Cô nhận thức trở lại rằng mình đang ở trong một căn phòng của khu ký túc xá nữ. Hơi thở của cô bạn mới cùng phòng vẫn đều đều phả ra trong căn phòng nhỏ với ánh sáng mờ mờ phát ra từ chiếc cửa sổ. Đôi mắt thủy tinh màu tím đậm chiều hướng ra bầu trời đêm đen đặc, chỉ có một ngôi sao trơ trọi tỏa đóm sáng mờ ảo như con đóm đêm yếu ớt. Trên những tán cây xà cừ cổ thụ rậm rạp, thỉnh thoảng cảnh cây rung nhẹ sột soạt, một bóng đen bay vút lên không trung.

Con quạ đen.

Hơi thở trong lồng ngực Minh Vy trở nên tê dại, bàn tay khô khốc bấu chặt lấy thành cửa khi nhìn thoáng thấy đôi mắt phát ra những tia màu đỏ đáng sợ. Một cái gì đó dội thẳng vào đầu, khiến cô đau nhói.

Ký ức của cô, chẳng lẽ chỉ toàn đau thương và đáng sợ?

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 3: Bắt Đầu

Nắng sớm yên bình chiếu xiên qua ô cửa, hắt lên mái tóc nâu sẫm hơi xù của chàng trai ngồi quay lưng với cửa sổ những sợi ổng ánh. Cậu đẩy một tập giấy sang phía cô gái ngồi bên cạnh. Vài giọt nắng tinh nghịch khúc xạ qua tấm kính trên bàn, chiếu vào đôi mắt tím của cô gái nhỏ, khiến nó trở nên long lanh hơn, cuốn hút huyền hoặc.

- Đây là một số giấy tờ về học phí và các khoản có liên quan, sau khi ký xong, cậu chính thức trở thành học viên của học viên Phương Đông.

Cô gái cúi đầu, tay đưa những nét bút mềm mại. Tấm kính mỏng trên bàn phản chiếu gương mặt xinh đẹp như búp bê, đôi mắt thủy tinh phẳng lặng và trong suốt.

Chợt chiếc bút bật khỏi bàn tay gầy, rơi xuống nền nhà những tiếng khô khốc. Cô gái nhỏ nghiêng người cúi xuống, tay bất ngờ chạm vào một bàn tay khác với những khớp xương to và chắc chắn đang với ra nhặt hộ cô cây bút, bắt gặp cô rụt lại.

Nguyên Vũ đặt lại cây bút trên bàn. Đôi mắt dài và sắc lạnh không chứa đựng cảm xúc. Tất cả mọi thứ vẫn diễn ra trong sự yên lặng, yên lặng đến lạnh tanh.

Cốc cốc.

Nguyên Vũ và Minh Vy ngược mắt nhìn lên phía cửa. Một nữ sinh tóc tím, đồng phục gọn gàng, khuôn mặt ánh lên vẻ tinh nghịch và năng động. Phía bên trái áo, một tấm phù hiệu nhỏ in hàng chữ màu xanh biển “Nguyễn Thụy Du - Lớp 12E”

- Xin chào. Tớ đến để nhận học sinh mới về lớp.

Nguyên Vũ khẽ gật đầu nhẹ, đánh mắt sang Minh Vy, chỉ thấy mái tóc hạt dẻ rủ xuống bên vai, che đi một nửa gương mặt thanh tú và hàng mi đen cong dài trên đôi mắt màu tím tĩnh lặng như làn nước mùa thu.

- Cậu là Trần Minh Vy phải không? Rất vui được làm quen. Tớ là lớp trưởng 12E. Hi vọng cậu sẽ thấy thoải mái và sớm hòa đồng trong tập thể của tụi mình.

Cô bạn nói nhanh và khá vui vẻ. Minh Vy khẽ nở nụ cười như có như không. Thụy Du có một đôi mắt màu hổ phách mở rất to, lấp lánh nụ cười, nhưng có vẻ khó đoán.

Phương Đông là học viện tư thục danh tiếng được xây dựng trên vài chục năm, trước đây do người Mỹ bỏ tiền xây dựng dùng để dạy học cho các con em quý tộc của các quan chức cấp cao chính quyền thuộc địa, về sau bị phá đi và xây lại bởi một tập đoàn lớn của Việt Nam. Với quy mô rộng như một trường học quốc tế, có đầy đủ nhà ăn, bể bơi, khán đài, sân vận động, rạp chiếu phim... phương tiện dạy học hiện đại với thư viện đồ sộ, hệ thống phòng học, phòng thí nghiệm, thực nghiệm hiện đại, đội ngũ giáo viên danh tiếng... đây là một ngôi trường học lý tưởng cho các học viên. Chính vì vậy điểm số đầu vào của học viện khá cao, trở thành nơi quy tụ của những học sinh có điểm thi xuất sắc không những về học tập mà còn cả về các hoạt động văn hóa, văn nghệ...

Minh Vy bỏ cặp sách xuống bàn, buông người xuống ghế. Cô bé lúi từ trong túi chiếc tai nghe màu trắng, đeo vào. Tâm hồn cô chìm dần vào tĩnh lặng, đôi mắt huyền hoặc nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt vô định, như nhìn về rất xa vào quá khứ. Nhưng quá của cô chỉ là những mảng rời rạc trống rỗng. Và hành trình đi tìm những mảnh ghép của ký ức còn lại chỉ mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 4: Đột Nhập

Đêm lạnh. Gió xào xạc. Tiếng côn trùng sột soạt trong những lùm cây rậm.

Ông bảo vệ theo thói quen mở khóa căn phòng rộng rãi tầng mười xem xét có gì bất ổn không, rồi với tay đóng cánh cửa lại. Bỗng một tiếng động vang lên từ phía cầu thang làm ông giật mình. Với chiếc gậy trên tay, người đàn ông quay lại phía cầu thang, không hề hay biết rằng khoảnh khắc ấy, một bóng đen đã lọt vào căn phòng còn chưa kịp khóa lại.

Khi ông ta trở lại, khóa phòng cẩn thận, tiếng bước chân dần lọt thỏm trên dãy hành lang dài hun hút, bóng đen nấp từ sau bức tường tiến lại phía chiếc bàn làm việc lớn ở giữa căn phòng. Trong thứ ánh sáng mờ ảo của ban đêm, chỉ thấy một vóc dáng mảnh mai với mái tóc búi cao gọn đi lại trong bóng tối, mất quan sát kỹ càng chiếc giá sách đầy ắp. Ánh trăng xanh xao nhợt nhạt chiếu lên chiếc cửa sổ bằng kính to lớn ở giữa phòng, hắt lên bức tranh kỳ quái, làm cho con mắt ở trong đó càng trở nên sống động, âm u và đáng sợ.

Bóng đen nhón chân lên phía cao nhất của giá, ở góc trong cùng, lôi ra một quyển sách dày cộp cũ kỹ khảm bằng vỏ xà cừ, có những ký tự và hoa văn kỳ lạ. Bàn tay gầy mảnh miết nhẹ lên mặt bìa. Chiếc khóa kim loại vang lên một tiếng “tách” khô khốc và lạnh lẽo. Bóng đen vẫn đứng yên như thế, tay cảm nhận loại giấy đặc biệt này, nó khá thô và có mùi cũ kỹ. Chiếc điện thoại được lôi ra và nhanh chóng làm nhiệm vụ chụp những trang giấy chỉ chít những nét ngang dọc khó hiểu.

Bỗng âm thanh của chiếc ổ khóa lại lách cách vang lên. Do mãi mê xem sách, cô gái đã không để ý những tiếng bước chân đang tiến lại gần căn phòng. Trong một tích tắc, cô giật mình.

Nhưng cũng nhanh chóng, cô lại nhón chân trả quyền sách về vị trí cũ. Đôi mắt có thể nhìn rõ trong bóng tối tình huống quan sát khắp phòng. Không một chỗ trốn nào hợp lý, nếu như người đó định ở trong căn phòng này lâu thì khó mà thoát ra. Căn môi suy nghĩ, đôi giày thể thao nhẹ lướt trên những viên đá hoa, chạy vào phòng vệ sinh, cùng lúc người đàn ông đặt chân vào phòng.

Ánh đèn neon bỗng chốc sáng rực khắp căn phòng thay thế cho ánh trăng mờ nhạt. Vị hiệu trưởng ngồi bên chiếc bàn làm việc, bắt đầu khởi động máy tính, tìm những công văn đang cần gấp.

Mười phút.

Hai mươi phút.

Ba mươi phút.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, người ở trong nhà vệ sinh càng trở nên khó chịu. Không thể cứ ngồi chờ đợi như vậy được. Cô phải nhanh chóng về ký túc xá trước giờ đóng cửa. Vì là người mới nên cô không muốn gây chú ý. Đôi mắt màu tím lặng lẽ quan sát. Một cửa thông gió có thể lọt người qua nằm trên bức tường ở một vị trí không quá cao bị hồng vào chiều nay và chưa được thay thế. Từ trong phòng nhìn ra chỉ thấy một mảng màu đen u ám của bầu trời đêm mờ mịt. Nhưng sẽ là quá mạo hiểm nếu phát ra tiếng động gây chú ý cho người còn lại trong phòng.

Như không để cô gái chần chừ, tiếng bước chân vang lên rõ mồn một đang từ từ tiến lại phía nhà vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 5: Trốn Thoát

Như không để cô gái chần chừ, tiếng bước chân vang lên rõ mồn một đang từ từ tiến lại phía nhà vệ sinh.

Cô gái nín thở.

Bằng một động tác nhanh đến không ngờ, cô dùng tay lấy đà tung chân đập lên thành tường có một đoạn nhô ra ngăn cách giữa 2 phòng vệ sinh. Bàn tay vịn chặt vào tường, như một sinh vật thân mềm uyển chuyển, cô gái đu người nhào ra phía ngoài.

Người đàn ông đã đặt chân vào đây, đi vào phòng vệ sinh nhỏ, đóng cửa lại.

Phía bên ngoài.

Những cơn gió đang dần mạnh lên bao lấy thân hình nhỏ nhắn lơ lửng trên tầng mười của tòa nhà. Trên bức tường dài, những viên gạch men được xếp xen kẽ nhau tạo thành một lối kiến trúc đẹp, cũng tạo thành những rãnh nhỏ cho cô gái có thể bám vào.

Gió vẫn vũ, bóng dáng cô tưởng chừng như có thể bị gió hất tung trong giây lát. Bằng một sức mạnh không thể hiểu nổi, như một diễn viên xiếc điệu nghệ, cô gái vẫn bám vững chãi và chắc chắn. Lòng bàn tay đã bắt đầu ra mồ hôi, những viên gạch dần trở nên trơn và dễ trượt. Duy chỉ có đôi mắt tím là càng lúc càng trở nên bình tĩnh và sáng suốt.

Bàn tay mảnh dẻ đột ngột buông rơi. Cơ thể cô như bị lôi tuột xuống và sắp bị nuốt chửng bởi bóng tối dưới mặt đất. Đôi mắt tính toán chính xác và cơ thể nhanh nhẹn dẻo dai giúp cô bám lại vào những đường rãnh trên tường của tầng tiếp theo. Nghỉ vài giây, cô lại tuột xuống theo cái cách mạo hiểm ấy mà rất có thể chỉ cần sơ sẩy chút xíu thôi là rơi xuống dưới kia.

Chợt đầu cô đau nhói. Mặt đất lúc này mờ nhòa dưới mắt cô, biến thành một vực thẳm sâu hun hút, và đôi chân cô như chơi vơi giữa khoảng không rộng lớn và yên lặng nhưng sắc mùi chết chóc. Khung cảnh này, cô đã từng gặp ở đâu rồi, nhất định là như thế...

Nhưng giờ không phải là lúc, cô lắc mạnh đầu, mặc kệ ký ức đang trở dậy, mặc kệ cơn đau đầu giằng vò, cô gái buông tay và chỉ chút xíu nữa thôi là bám lại không kịp khi phát hiện ánh đèn pin của ai đó phía dưới. Mồ hôi bắt đầu lấm tấm trên trán. Cô đang lo sợ chỉ cần người phía dưới ngược lên thôi là sẽ phát hiện ra một bóng đen đang bám trên tường.

Gió chợt như khựng lại. Không khí đông cứng. Một đám mây mỏng che khuất mặt trăng.

Nín thở. Từng tế bào thần kinh căng lên như dây đàn.

Bóng đen thận trọng di chuyển từng chút một sang phía hành lang. Nhanh chóng đu người, cô nhảy phóc sang, chân tiếp nền đá hoa an toàn. Liếc nhìn trước sau cẩn thận, bóng đen dần biến mất khỏi tòa nhà Hiệu bộ.

Nhanh nhẹn và nhẹ nhàng như một con mèo, cô gái mất hút vào bóng tối.

Bản lĩnh, sự linh hoạt đầy mạo hiểm, đầu óc thông minh và sáng suốt dường như đã trở thành một thứ bản năng kỳ lạ của cô gái. Tuy ký ức đã mất đi, nhưng khả năng sắc bén ấy giúp cô luôn giữ được sự bình tĩnh trong các tình huống nguy hiểm.

Một cô gái gái không biết mình là ai, một cô gái đi tìm lại quá khứ chỉ bằng những mảnh ghép chấp và mờ nhạt và một sợi dây chuyền bí ẩn... tất cả hoàn toàn là một tấm màn đen tối bao phủ.

*“Dù cho có nguy hiểm rình rập, dù cho cái chết cận kề, dù cho quá khứ của cô chất chứa những đau thương cào xé, cô vẫn muốn tìm lại sao?”*

*Một chút phân vân.*

*Một chút nghi ngờ.*

*Một chút sợ hãi.*

*Nhưng cô đã gạt đầu. Bởi cái gì đó tận sâu thẳm trái tim vẫn không ngừng thôi thúc cô, một nhiệm vụ quan trọng còn dang dở, một sứ mệnh thiêng liêng nào đó chưa hoàn thành, và một khúc mắc u uẩn trong tim cần lời giải đáp...*

*-Hãy đi đi, ghép lại những mảnh vỡ của đá LAMA, cô sẽ tự ghép lại được ký ức của mình. Chỉ có điều, cô không được tin ai, không được yêu ai, không được tiết lộ với bất kỳ ai về mình, nếu không, sẽ lại chuốc lấy bi kịch.”*

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 6: Rõng

Về đến căn phòng của mình, Minh Vy đóng cửa lại, thu người vào bóng tối. Người bạn cùng phòng với mình vẫn chưa về. Cô bé xem lại những tấm hình chụp bằng điện thoại, chúng đều trắng không thể nhìn thấy rõ. Nhanh chóng xóa hết đi, cô lấy ra một tập giấy, viết lại toàn bộ những ký tự còn nhớ trong đầu trước khi chúng thực sự biến mất. Khả năng đọc một lần là có thể nhớ rõ ràng từng đường nét có lẽ là không dễ đối với một người bình thường, còn với Minh Vy, đương nhiên khác.

Bởi cô không phải con người bình thường. Đó là thứ duy nhất về bản thân mà cô dám khẳng định.

Hai mươi năm trước, những người khách du lịch tìm thấy cô trôi thóp bên dòng suối trong khu rừng, một bên vai trái bị thương nặng, vết thương rộng kéo dài tới một phần ngực, đầu bị va đập mạnh, máu chảy đầm đìa đến không nhìn rõ gương mặt. Cô được đưa về bệnh viện chữa trị trong tình trạng không mấy khả quan. Sau cuộc phẫu thuật không thành công, tim cô gái ngừng đập.

Người ta đưa cô vào nhà xác. Không tên. Không tuổi. Không chút thông tin cá nhân nào khác. Sự ra đi của cô không có gì ngoài một sự trống rỗng vô nghĩa khó hiểu.

Nhưng một tiếng đồng hồ sau, cái xác đó đã biến mất không chút dấu vết.

Cô không còn nhớ rõ đã rời khỏi căn phòng lạnh lẽo với những cơ thể nằm yên cứng đờ đó như thế nào, cũng không còn nhớ đã đi vất vưởng ra sao để cuối cùng bất tỉnh trước một cô nhi viện ở ngoại ô thành phố. Chỉ biết rằng lúc ấy, trong người cô chỉ còn một thôi thúc mãnh liệt, nó nối cô với sự sống còn mong manh yếu ớt: cô không thể chết. Cô nhất định phải sống. Còn rất nhiều việc quan trọng chưa làm...

Tỉnh dậy trong một căn nhà gỗ, đôi mắt cô lờ lờ nhìn thế giới xung quanh, một người phụ nữ tóc lốm đốm bạc nhìn cô triu mến và những đứa trẻ gầy guộc nhìn cô bằng đôi mắt ngây thơ và non nớt. Thế là cô ở lại đây, cùng với những người phụ nữ ở đây chăm sóc bọn trẻ, vì cô lúc đó chỉ mang gương mặt của cô bé mười sáu tuổi ngây thơ và thánh thiện.

Cơ thể cô phục hồi nhanh đến không ngờ, một tháng sau vết thương đã khép lại và hoàn toàn không để lại sẹo, thêm tuần nữa để đi lại và hoạt động bình thường. Duy chỉ có trí nhớ của cô là không thể khôi phục. Nó hoàn toàn mất đi, không để lại chút dấu vết. Thứ duy nhất nối cô với quá khứ là sợi dây chuyền có gắn ngôi sao bạc khá lớn.

Thời gian cứ thế trôi đi, những người mẹ đó ngày càng già đi, có những người mới đến thay thế, những đứa trẻ ngây ngô ngày nào cũng lớn lên và trưởng thành, rời khỏi cô nhi viện. Nhưng cô sau hai mươi năm vẫn mang gương mặt thánh thiện và trong sáng của thiếu nữ tuổi mười tám, bất chấp sự công phá của thời gian. Người ta lúc đầu tò mò, sau là xa lánh, căm ghét và ghê sợ. Sự sợ hãi đó không nói ra thành lời nhưng nó lan tỏa dần trong không khí xung quanh, khiến Minh Vy thấy ngột ngạt. Cô bé thu mình về trong vỏ bọc, sống câm lặng và cô độc như một cái bóng, giấu hết mọi cảm xúc, mọi suy nghĩ đằng sau đôi mắt phẳng lặng và yên bình, cảnh giác với tất cả mọi người. Lạc lõng giữa một nơi không có đồng loại, cô khao khát muốn tìm lại chính mình, tìm lại nơi thuộc về mình, nó đốt cháy cô từng ngày và đến khi người phụ nữ hiền từ duy nhất yêu thương cô đã mất, thì cô quyết định đi khỏi đây, tự tìm phương hướng cho chính mình.



Tiếng lạch cạch cắt ngang những dòng suy nghĩ đứt đoạn, Minh Vy nhét vội tờ giấy vào trong một tập tài liệu giấy cộp, vớ cho mình một quyển sách và làm như thể rất chăm chú đọc. Bảo Ngọc – cô bạn cùng phòng bước vào, liếc nhìn cô một cái không mấy thiện cảm, rồi buông người nằm vật ra giường.

Khi hơi thở của cô bạn đã sâu và nhịp nhàng hơn, Minh Vy lại lôi những tờ giấy ấy ra đọc. Những nét ký tự này cô bé chưa từng gặp lần nào, nó giống như chữ viết của một thời đại xa xôi nào đó. Không một chút manh mối khá khảm hơn, cô gấp chúng lại, giấu kỹ sau tờ bìa của cuốn tiểu thuyết dày cộp đã được khoét một lỗ rồi lấy giấy dán lại. Xong xuôi, cô tắt đèn, nằm vắt tay trên trán suy nghĩ rồi cũng thiếp đi trong cơn mộng mị.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 7: Bất Thường

*Một màn đêm dày đặc.*

*Lạnh lẽo.*

*Nước! Có thể nghe được tiếng quấy đạp và tiếng những bọt khí vỡ tan.*

*Rồi yên lặng, yên lặng đến nghẹt thở.*

*Một luồng sáng rọi từ trên cao xuống nước. Đôi mắt màu tím dưới làn nước càng trở nên lung linh huyền hoặc. Cô chăm chú nhìn xung quanh, tìm kiếm.*

*Và kia, dưới ánh sáng mặt trời gay gắt dưới nước, một gương mặt trắng bọt và tím tái, khuôn miệng há hờ, những bọt khí cuối cùng đang tan dần. Những sợi tóc vàng óng bập bềnh giữa nước như rong biển phủ lên gương mặt, phía sau chúng là một đôi mắt xanh dương tròn trĩnh, mở to kinh hoàng, hình ảnh cuối cùng của sự sống trong đôi mắt ấy là một bóng người màu đen bí ẩn.*

Minh Vy mở bừng mắt. Bàn tay cô cảm nhận sức nóng từ mặt dây chuyền hình sao bạc khá lớn mà trong giấc con mê man cô vô thức nắm chặt. Cô bỗng thấy sợ hãi và hoang mang, linh cảm mách bảo rằng dường như một bóng đen u ám nào đó sắp đổ sụp xuống nơi này.

\*

Sáng.

Học viện Phương Đông xôn xao lên khi nhận được tin Jolie - một nữ sinh Mỹ du học ở đây đã chết đuối trong hồ nước nằm phía sau đồi, cách học viện một con đường ngắn. Một bầu không khí nặng nề bao trùm lấy các học viên, sự sôi động hằng ngày được thay bằng sự lạnh lẽo đến nghẹt thở. Chính Minh Vy cũng cảm thấy khó thở và tê dại khi nhìn thấy thi thể của cô gái với mái tóc vàng óng bồng bềnh trong làn nước. Jolie – cô đã nhìn thấy cái chết ấy trong mơ.

Trong căn tin lớn, một nữ sinh tóc bím đánh rơi khay thức ăn của mình rơi “xoảng” một tiếng xuống sàn nhà. Nước sốt cà chua màu đỏ ối gay gắt loang lổ lan ra, trườn đi trên những viên đá xám. Cô bé ấy mặt tái mét, đôi mắt dại hẩn đi, đột ngột ngồi thụp xuống, ôm đầu hét lên.

-Tôi không chịu được nữa rồi. Cái trường học này bị quỷ ám rồi.

Câu nói ấy phát ra, những học viên gần đó trở nên sững sờ tê dại. Nỗi sợ hãi ngấm ngấm lan tỏa, truyền vào trong từng hơi thở của những người chứng kiến.

-Phải đi khỏi đây! Phải đi khỏi đây! Tôi phải đi khỏi đây!!!

Ào!!!

Nữ sinh tóc hung đỏ hất nguyên ly nước lên người cô bé tóc bím tội nghiệp đang co ro dưới sàn nhà, gương mặt hoảng loạn, đôi mắt ánh lên tia nhìn khinh thường và giận dữ. Tóc đỏ ngồi xuống, nắm lấy tay tóc bím, siết chặt, giọng nói rít qua kẽ răng.

-Im đi! Cậu bị điên à? Cậu có hiểu vừa nói gì không?

Tóc bím sợ hãi khóc nức lên. Những ám ảnh về cái chết của người bạn hiện lên rõ mồn một. Miệng cô bé không ngừng lắp bắp.

-Sẽ đến lúc thôi! Từng người, từng người một sẽ chết như thế đấy! Tôi không muốn chết, không muốn, không muốn!!!

Cô gái tóc hung đỏ ấy, Minh Vy nhận ra, không ai xa lạ chính là người bạn cùng phòng với mình – Nguyễn Bảo Ngọc - thẳng tay tát mạnh một cái vào mặt tóc bím, gần giọng.

- Tỉnh lại chưa? Cậu đang làm gì vậy? điên rồi sao? Im lặng và nghe đây: tất cả chỉ là tai nạn. Không có chuyện ma quỷ gì cả. Đừng làm mọi người rối loạn vì những suy nghĩ điên rồ của cậu.

Tóc bím đột nhiên nổi giận, đôi mắt long sòng.

- Cậu là cái thá gì? Cậu biết gì mà nói? Rồi sẽ đến lượt cậu thôi, ngày cậu chết như thế ấy, cậu cũng sẽ chết như thế đấy.

- Cậu...

- Đủ rồi.

Một giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy uy lực vang lên cắt ngang cuộc đối thoại hỗn loạn. Tất cả mọi người trong căn tin đều ngoái lại nhìn.

Gương mặt xinh đẹp như thiên thần, mái tóc đen mượt xoắn nhẹ dịu dàng, đôi mắt to đen láy cuốn hút, hàng mi cong sắc sảo – Uyên Nhi, bông hoa tuyệt đẹp của học viện Phương Đông.

- Bảo Ngọc! Cậu làm ồn đủ chưa?

Nữ sinh tóc hung đỏ ngược mắt lên nhìn, tay vội thụt lại, đứng thẳng người.

- Xin lỗi cậu Uyên Nhi. Nhưng cậu ta...

- Cậu không biết Tiểu Mai có bệnh sao? Sao lại còn đối xử với cậu ấy như thế?

Bảo Ngọc cúi đầu, mái tóc hung đỏ xoa xuống che lấp khuôn mặt, nhưng sự sợ hãi hiện lên dưới đáy mắt, vương lại chút ít trong giọng nói.

- Xin lỗi, tớ...

Uyên Nhi thờ hất ra, dịu dàng vỗ vai tóc bím, rồi đỡ nhẹ nhàng, đưa cô bé vào phòng y tế, không quên quay ra cười nhẹ với mọi người. Nụ cười ấy lọt vào mắt Minh Vy, người đang ngồi ở một góc khá xa nhưng đủ nhạy cảm để quan sát hết tất cả.

- Không sao rồi. Mọi người đừng bận tâm. Không có gì đâu. Cậu ấy vốn bị bệnh như thế mà.

Mọi người trong căn tin bình tâm lại. Trong mắt họ, Uyên Nhi là thiên sứ, cô ấy nói không sao là không sao hết. Tất cả thở phào, quay lại ăn uống. Họ không hề biết rằng, chiếc bàn trong góc khuất khá xa vừa mới vài giây trước đây có người ngồi đã hoàn toàn trống trơn và sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 8: Nguy Hiểm Cận Kề

Hoàng hôn buông xuống nền trời một màu đỏ rực rỡ nhưng rộn ngợp. Màu đỏ của vệt vào thị giác con người những tia sáng sắc nhọn. Một chút hoang dại, một chút thê lương, một chút bí ẩn.

Gió hiu hắt thổi. Mái tóc màu hạt dẻ bay nhẹ trong gió, gương mặt tĩnh lặng, mắt tím huyền hoặc cuốn hút vẫn chăm chú tìm kiếm gì đó trong màu đỏ ối ở trên bầu trời hư ảo kia. Đôi môi cánh hoa ánh đào trong chiều tà trở nên đậm như màu của máu. Cái dáng người mỏng manh in lên rặng chiều đỏ rực đẹp và hòa hợp với nhau đến mê hoặc.

Cô cứ đứng trước ban công sân thượng như thế rất lâu. Cuối cùng, như không thể tìm kiếm được gì, cô gái lặng lẽ thờ hất ra một tiếng. Nhưng trong đầu cô, một suy nghĩ mạo hiểm mới lại vừa lướt qua. Cô quay lưng bước đi, không hay biết rằng trong hàng trăm ô cửa sổ của khu nhà đối diện, có một đôi mắt đen sâu thẳm như bóng tối phảng phất chút nguy hiểm lạnh lẽo vẫn chăm chú nhìn theo cho đến khi bóng cô mất hút. Làn khói xanh xám đang dần nuốt chửng không gian. Một màu đen hoang vu cô quạnh dần bao trùm.

\*

6 giờ tối.

Sau giờ ăn, các học viên đều trở về ký túc xá nghỉ ngơi, hoặc tụ tập nói chuyện phiếm, chơi vài trò đuổi bắt, một số khác bắt đầu lên thư viện học bài. Hầu như ai cũng có công việc riêng để làm.



Minh Vy đi dạo bên lối nhỏ lát sỏi dọc hồ nước trong khuôn viên của ký túc xá. Ánh trăng tan chảy lấp lánh trên mặt hồ sâu thẳm. Cây đèn cao lớn hắt ánh vàng heo hắt trùm lên vườn hoa rậm rạp, bị những bóng cây cổ thụ cắt xe thành từng mảnh nhỏ, lay động như những bóng ma quái dị chấp chôn. Men theo con đường nhỏ phía cổng phụ, bóng cô mất hút dần sau lối dẫn về phía con đồi.

Trời tối đen và se lạnh. Khu rừng nhỏ cô đặt chân đến mang một vẻ âm u và huyền bí khác thường. Không có tiếng côn trùng sột soạt, không có tiếng gió vi vu, không có tiếng của chim thú. Yên ắng tuyệt đối. Sự yên ắng ấy làm gây thần kinh của người ta căng lên từng hồi vì cảm giác đơn độc và có nguy hiểm rình rập.

Minh Vy rải từng bước nhẹ tênh lên lớp cỏ dày. Gió bắt đầu nổi lên hiu hắt, rừng cây bắt đầu đung đưa nhẹ nhẹ, như bước chân thận trọng của loài báo khi rình bắt con mồi. Một không khí lạnh lẽo bao trùm.

Giữa những bụi rậm cô đi qua, thi thoảng có những tiếng sột soạt đơn độc rồi lại đột nhiên im bật, khiến người ta thấy gai người. Cái không khí này càng khiến cho cô cảm nhận rõ nét sự bất thường.

Minh Vy dừng chân cạnh hồ nước. Một luồng khí ròn rợn khác thường từ dưới đáy hồ tỏa lên. Cô bé lặng yên quan sát. Dưới ánh trăng vàng vạc sáng, đôi mắt của cô sáng lên một màu tím kỳ dị. Cây cối xung quanh hồ rậm rạp và um tùm, không có dấu hiệu nào bất thường như là xô xát. Minh Vy tiến lại phía một đoạn cỏ trơn ướt ẩm sương mà người ta kết luận Jolie bị trượt chân nên ngã xuống từ đó, ngồi xuống quan sát kỹ. Đã qua một ngày, những dấu hiệu cần thiết không còn lưu lại nữa. Chếch phía bên phải một chút, người ta đã đặc lên đó một bông hồng trắng và cây thánh giá.

Cô bé đứng dậy, nhưng do vội quá, chiếc váy của cô mắc vào gai của bụi rậm gần đó. Cố gắng khéo léo gỡ mép váy ra, chợt cô phát hiện giữa những thân cây mảnh mai đầy gai mịn, một cái gì đó nằm vướng lại ở trong đó. Lấy trong túi ra chiếc khăn bọc lại tay mình, Minh Vy thận trọng thò tay vào lôi vật đó ra.

Đó là một chiếc kẹp tóc nhỏ hình chữ “N”, bằng kim loại sơn màu đỏ, gắn một vài hoa văn dễ thương. Nó có thể của Jolie, hoặc, cũng có thể là một ai khác, chính là cái bóng đen bí ẩn mà cô thấy trong mắt của Jolie vào những phút cuối cùng, dù cho khi người ta tìm thấy cô gái và đưa lên bờ, mắt cô ấy hoàn toàn nhắm nghiền và chẳng có gì bất thường.

Mãi suy nghĩ, Minh Vy giật mình bởi một tiếng động lạ phát ra từ đáy hồ. Ánh trăng trên mặt nước đang không ngừng dao động, tan chảy và loang ra khắp mặt nước dù không hề có gió. Và từ dưới mặt hồ, một cái gì đó như rễ cây đang trào lên, trườn đến chỗ cô.

Không. Không phải là rễ cây, nó là một thứ sinh vật hết như xúc xích, đồ hủn, không mất mùi, và lúc nhúc uốn \*\* trườn đi như những con giun đất. Minh Vy lùi dần về phía sau, và khi cô tăng tốc để chạy thì một cành cây khô khốc cũng vươn từ dưới hồ lên quấn lấy cô, kéo ngược lại. Những sinh vật kỳ dị bắt đầu bò lên chân cô, và gai ốc cô nổi lên khắp người khi cảm nhận cái lạnh lạnh và nhột nhột ấy.

Hất mạnh chân khiến cho những con quái vật đó văng ra xa, cô lấy trong túi ra một con dao nhỏ, xoay xoay và cắt phụt luôn mảnh rễ cây gớm ghiếc quấn quanh người. Con dao này kể từ khi cô tỉnh lại sau vụ tai nạn đã thấy nó có ở bên mình. Nó tuy nhỏ nhưng rất bén ngọt, và có thể điều khiển cho dài ra nếu muốn.

Rễ cây khô đứt đoạn, nhưng cô chỉ chạy được mấy bước thì chúng đã túm chặt lấy chân cô, kéo ngược ra sau khiến cô mất thăng bằng ngã sấp xuống mặt đất. Minh Vy bị kéo trượt dài cho đến khi tay túm vào một bụi cây dại, và cố gắng để không bị tuột ra. Cô cảm thấy những sinh vật ghê tởm đó lại bò lên người mình, và cắn lên da thịt cô, những mảnh răng nhọn hoắt đau điếng cắm sâu vào da thịt đang dần hút máu cô, và cô cảm thấy đầu óc tối dần.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

## Chương 9: Người Giấu Mặt

Minh Vy bị kéo trượt dài cho đến khi tay túm vào một bụi cây dại, và cố gắng để không bị tuột ra. Cô cảm thấy những sinh vật ghê tởm đó lại bò lên người mình, và cắn lên da thịt cô, những mảnh răng nhọn hoắt đau điếng cắm sâu vào da thịt đang dần hút máu cô, và cô cảm thấy đầu óc tối dần.

Minh Vy cảm giác sự tê liệt lan tỏa trong cơ thể, mắt cô bé dần hoa lên và chân bị kéo tuồng chừng sắp đứt ra. Trong đầu óc đang dần mất đi ý thức, một giọng nói đầy tỉnh táo và kiên quyết vang lên, mệnh lệnh rõ ràng: “Tuyệt đối không được buông tay ra nếu còn muốn sống!”

“Tỉnh táo! Tỉnh táo! Nhất định phải tỉnh táo!”

Đôi mắt nặng trĩu lại mở to ra, kiên cường và mạnh mẽ. Một kẻ đơn độc như cô nếu không tự cứu mình thì cũng đừng mong có ai đến cứu. Không thể bỏ cuộc được. Cô bé cắn răng chịu cái đau tưởng như đứt rời chân đến nơi, cố gắng dùng dao cắt đứt cái thứ gớm ghiếc đang quấn nơi cổ chân ra.

Đúng lúc ấy, rễ cây mà cô túm lấy bật gốc.

Minh Vy chỉ cảm thấy thế giới quay cuồng, cơ thể đau buốt vì bị kéo chà trên mặt đất một cách thô bạo. Bàn tay rướm máu khi cố cào cào vào đất đá. Đôi mắt cố gắng nhìn rõ cảnh vật xung quanh, nhưng chỉ là một màn đêm đen sâu và tĩnh mịch.

Đau quá.

Bỗng dung cô cảm thấy mình thật yếu ớt và chơi vơi.

Bỗng dung cô cười nhạt.

Mọi chuyện sẽ kết thúc như thế này ư? Vẫn là một sự trống hoác đến khó hiểu, ký ức của cô, cuộc sống của cô... thật xa vời. Cô trên cuộc đời này chẳng khác gì một lỗ hổng vô nghĩa.

Rừng cây nổi gió xào xạc, có lẽ lúc bình thường cô sẽ nghĩ đó là một bản nhạc du dương muôn thưở, nhưng giây phút này với cô lại là khúc nhạc bi ai.

Chợt một bàn tay của ai đó, một bàn tay chắc chắn và mạnh mẽ kéo cô lại. Bàn tay ai đó luồn qua eo, nhấc bổng cô lên. Những sinh vật kỳ dị bám lấy cô bị rơi xuống, quần quai kinh hãi và bốc cháy. Đám rêu cây cũng bị cháy mất một nửa nếu không kịp chui lại xuống hồ. Mọi việc diễn ra nhanh đến mức không ngờ, đến khi định thần lại thì đã kết thúc rồi.

Minh Vy cố căng mắt ra nhìn. Dưới ánh trăng sáng chỉ thấy một mái tóc xoăn nhẹ hơi xù nhưng vẫn rất gọn gàng sẫm màu, gương mặt dài bị che hết mất bởi chiếc mặt nạ màu bạc, không thể nhìn ra bất cứ thứ gì, kể cả đôi mắt cũng được một lớp lưới mỏng choán mất.

- Thả tôi xuống!

Cô gái nói nhỏ, chất giọng như bị trầy xước, nhưng ẩn chứa sự cảnh giác. Người đeo mặt nạ từ từ đỡ cô bé xuống, yên lặng. Gió thổi làm mái tóc hơi rối và bóng bệ hơn, mang một vẻ lạnh lùng. Khi đã đứng vững trên mặt đất, Minh Vy nhìn thẳng vào người đối diện.

- Anh là ai?

Chàng trai không nói gì, quay người bước đi, chiếc áo dạ đen dài khẽ bay trong gió, vóc dáng cao lớn và vững chãi lần khuất dưới ánh trăng bạc lốm đốm giữa rừng cây. Ánh sáng bỗng chốc mờ ảo và bóng tối bủa vây lấy con người đó, một sự hòa hợp kỳ lạ.

- Đợi đã... A!!!

Minh Vy vừa dậm bước đi, cổ chân đã nhói buốt. Cô bé khụy xuống, có lẽ là do lúc nãy cổ chân bị kéo mạnh quá. Người áo đen quay lại nhìn cô bé, rồi cũng không nói không rằng, bế cô bé lên. Một đôi cánh đen to lớn từ sau lưng xòe ra, cả hai người bay vút lên cao.

Minh Vy tròn mắt nhìn. Hắn... cũng không phải là người?

- Rốt cuộc... anh là ai?

Nhưng cô bé cảm thấy mọi thứ xung quanh dần mờ nhòe. Trong chút ý thức cuối cùng còn sót lại, cô chỉ kịp nhìn loáng thoáng đôi mắt màu đen sâu như bóng tối phảng phất sự lạnh lẽo nguy hiểm ấy, rồi đến đầu óc cô cũng đen kịt.

\*

Minh Vy mở mắt ra, thấy mình nằm trên giường ở ký túc xá. Cô bé ngạc nhiên nhìn ra ngoài. Trời đã sáng. Bầu trời lác đác những cụm mây bị vo viên lại, dòn vào một chỗ, để ánh mặt trời tỏa sức chiếu sáng. Ánh nắng tinh khiết rơi qua tán cây bên ngoài cửa sổ, ánh lên một màu xanh tràn trề sức sống. Những tiếng động của khu túc xá vào buổi sáng vang lên đều đều và quen thuộc.

Quay sang bên phải, cô bạn Bảo Ngọc vừa thức dậy, đang ngáp ngắn ngáp dài. Gương mặt dễ thương nhưng kiều kỳ vẫn còn đang ngái ngủ với mái tóc hung đỏ rối xù. Tuy là bạn cùng phòng, nhưng Minh Vy và Bảo Ngọc không hề thân nhau. Bảo Ngọc nghe đâu là tiểu thư giàu có, tính tình kênh kiệu khó gần. Minh Vy tuy không hách dịch nhưng lại trầm tính, không thích nói nhiều. Hai cô gái ở với nhau nhưng chỉ nói lúc cần thiết, còn lại việc ai nấy làm, miễn là không phiền đến nhau. Bảo Ngọc rất ít bạn, với ai cũng khoác lên vẻ mặt khinh khỉnh, trừ với Uyên Nhi ra. Cô nàng có vẻ rất yêu quý bạn, điều này cũng không khó hiểu lắm vì ở học viện này, gần như tất cả mọi học viên đều mến Uyên Nhi.

Minh Vy vẫn ngồi thừ trên giường, rồi đột ngột cất tiếng hỏi.

- Hôm qua tôi về đây lúc mấy giờ vậy?

Bảo Ngọc liếc mắt sang Minh Vy một cái.

- Ai biết! Tôi về lúc 10 giờ cậu đã cuộn chân ngủ khi, còn không bật đèn ngủ nữa.

Rồi cô nàng tiểu thư nhanh chóng bắt tay vào việc làm đẹp, chẳng hỏi sức đâu mà để ý người bạn cùng phòng ít nói của mình. Minh Vy co đầu gối, khoanh tay lại, đầu óc miên man suy nghĩ. Chiếc áo phông hình gấu trúc và váy màu kem đơn giản hoàn toàn bình thường, cơ thể cũng không có dấu hiệu nào trầy xước hay ê ẩm, cộng thêm vẻ phòng trước Bảo Ngọc... tất cả chẳng lẽ chỉ là giấc mơ?

Lững thững bước vào phòng vệ sinh khi Bảo Ngọc đã xong việc, Minh Vy nhìn khuôn mặt của mình trong gương, một gương mặt như búp bê, xinh đẹp nhưng không sức sống, và dưới đáy mắt là một sự mệt mỏi không che giấu. Cô bé chạm tay vào mặt gương, cảm nhận sự lạnh lẽo truyền thẳng đến mình.

Không đúng!

Minh Vy nhìn chăm chăm trang phục của cô gái trong gương, một tia sáng vừa xoẹt qua đôi mắt. Cô luôn thay bộ đồ ngủ trước khi lên giường. Và đó là một thói quen cố định. Bất giác tay cô bé chạm vào túi váy và sững người: chiếc kẹp tóc kim loại chữ “N” vẫn nằm yên trong đó.

Mọi việc đang dần trở nên rắc rối hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 10: Con Mưa Bất Chợt

Hôm nay là chủ nhật.

Ký túc xá rộn ràng hẳn lên, các học sinh đều rất hào hứng cho một ngày nghỉ đẹp trời được tự do thoải mái tinh thần sau một tuần học căng thẳng. Bảo Ngọc đã ra ngoài từ sớm, cô nàng hoạt động chủ yếu ở bên ngoài và chỉ trở về để ngủ. Minh Vy ở lại trong phòng đến 9 giờ mới ra ngoài ăn sáng, và quyết định mình cũng nên ra ngoài cho thay đổi không khí.

4 giờ chiều.

Những đám mây bạc phách lười nhác trôi dạt về một hướng. Nắng nhạt hờ hững buông xuống con đường vắng bóng người qua lại. Hàng cây đứng im lìm và những chiếc lá khô khốc giòn tan nằm vất vưởng trên vỉa hè, mệt mỏi và buồn bã.

Cạnh chiếc cửa sổ một quán cà phê nhỏ có giàn hoa giấy rậm rạp che nắng, một cô gái xinh đẹp có mái tóc màu hạt dẻ đang thúi thái ngồi nhấp một ly cam vắt. Đôi mắt màu tím long lanh hướng về phía những chiếc giá đầy sách, toàn là những quyển cũ kỹ và quý hiếm có mà tìm được trên thị trường do ông chủ hiệu cà phê sưu tầm.

Minh Vy đứng dậy, tiến lại phía chúng, và tự chọn cho mình một quyển để đọc trong khi chờ đợi chuyến xe buýt về trường học. Ngược nhìn giá sách, bất giác cô bé cảm thấy một bóng đen phía sau lưng mình.

Cô bé ngoái lại.

Không có ai hết. Quán bây giờ rất vắng khách, chỉ lác đác vài người.

Cô quay ngược lại chọn ngẫu nhiên một quyển sách dày và mang về bàn ngồi đọc. Nội dung của nó cũng khá lý thú, viết về những con người xa xưa khi còn sống với nhau thành bộ tộc và những sinh hoạt đặc thù của họ. Đọc đến một phần ba cuốn, cảm giác có đôi mắt nào đó theo dõi mình càng rõ rệt. Cô bé ngẩng đầu lên.

Mọi thứ đều bình thường.

Nhưng trong những cái rất bình thường ấy nhiều khi lại ẩn chứa chính cái bất thường. Và nó đã đánh thức sự cảnh giác của Minh Vy. Cô trả sách về chỗ cũ, thanh toán và đi ra ngoài.

Những tia nắng héo hon rơi rụng vội vàng tắt lụi. Bầu trời mới đỏ mà đã trở nên xám xịt. Gió bắt đầu thổi mạnh cuốn những chiếc lá khô tung lên rồi lại hạ xuống. Mây buồn nhạt nhòa. Loãng. Và tan thành mưa.

Minh Vy vội kéo chiếc mũ liền áo phía sau lưng lên đầu che bớt những hạt nước điên cuồng nhảy múa. Cô bé chạy nhanh đi giữa con đường mờ mịt, và đột ngột bị một bàn tay kéo mạnh trở lại cùng lúc một chiếc xe mô tô vụt qua, thiếu chút nữa cuốn bay đi hai người. Người cô mất thăng bằng lao đảo ngã dúi vào ai đó, một bờ vai rộng và vững chãi. Cô bé ngược mắt nhìn lên. Chiếc áo sơ mi sọc ca rô đơn giản, mái tóc nâu sẫm hơi rối càng tô đậm thêm vẻ lãng tử cho gương mặt điển trai. Đôi mắt đen sâu và cuốn hút. Chiếc mũi cao. Đôi môi rộng quyến rũ.

Hoàng Nguyên Vũ.

- Cậu lúc nào cũng bất cần.

Giọng nói của cậu ta trầm ấm, và ánh mắt cũng rất kỳ lạ, nó không giống như xa cách, cũng không quá gần gũi, có lẽ đó là sự quan tâm vừa đủ. Cậu ta là một con người luôn lịch sự đúng mực.

Minh Vy vội đứng cách xa ra, thoát khỏi cái tư thế kỳ quặc, tay kéo lại chiếc mũ, và mái tóc bị ướt xỏa xuống che lấp đi nửa gương mặt, không ai có thể nhìn thấu những gì đang diễn ra sau đôi mắt màu tím rất đẹp ấy.

- Cảm ơn.

Rồi cô gái lại nhanh chân bỏ đi, mắt hút dưới làn mưa trắng xóa, để lại một cánh tay còn chưa kịp kéo cô lại của chàng trai đang mang theo dù. Nguyên Vũ nhìn theo bóng dáng cô ấy, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 11: Thiên Sứ Mưa. (1)

Bầu trời xám xịt buồn bã. Những tầng mây nặng nề, nhần nhúm xếp chồng lên nhau dày đặc. Mưa trắng xóa. Vô vàn những giọt nước bé xíu chạy xiên qua không khí, đập xuống mặt đất, hòa vào nhau tạo thành những dòng nước chạy dọc theo con đường nhựa láng bóng. Mưa bao phủ không gian một màu u ám, tẻ nhạt và bạc phếch.

Hàng cây bên đường rúm rỏ và yên lặng chịu đựng. Những chiếc lá vàng tả tơi tuyệt vọng trôi điên cuồng theo dòng nước. Giò tan tằm, dòng người ngược xuôi lủi lủi đi lại trong không gian ngập nước, tiếng còi xe chìm đi trong tiếng mưa gõ nhịp lên mái tôn. Thi thoảng vài chiếc xe tải với động cơ cũ kỹ gào rú, rồi phút chốc cũng trôi tuột vào hư vô, nhanh như khi đến.

Minh Vy bước ra từ một chiếc xe ô tô đen sang trọng với những tấm kính cũng màu đen có vẻ bí ẩn. Cô bé ngẩng đầu, đi thẳng về phía trạm xe buýt lỏ nhỏ những người đợi, không ngoái lại lần nào, và chiếc xe cũng hòa vào dòng người, phóng nhanh theo hướng ngược lại, cứ như thể vài phút trước họ chưa từng dừng chung một điểm.

Xe buýt tới. Và cô bước lên xe, người ướt sũng.

\*

Hành khách cuối cùng vừa bước lên xe và lập tức thu hút sự chú ý của các cô gái. Một thanh niên rất điển trai. Mái tóc lửng lơ hơi rối, vầng trán cao cương nghị, đôi mắt dài và sắc ẩn chứa sự lãnh đạm đầy thu hút, chiếc mũi cao thẳng như được điêu khắc bởi một bàn tay khéo léo và tinh tế. Trong bộ trang phục đơn giản, cậu ta vẫn toát lên một sức hấp dẫn đầy ma mị.

Nguyên Vũ nhìn quanh, và cậu nhận ra chỉ còn hàng ghế cuối là còn trống. Cụp chiếc dù xuống, cậu nhanh chóng yên vị bên một cô gái mái tóc màu hạt dẻ ướt đầm và chiếc áo khoác xanh biển vắt bên tay còn nhỏ ra nước. May là chiếc áo phong tím nhạt ngấn tay mặc bên trong chưa bị ướt.

Chiếc xe lăn bánh.

Cậu gác tay sau gáy, thoải mái dựa lưng vào thành ghế, để đầu óc chìm vào bản nhạc không lời mà ông tài xế vừa bật lên. Thi thoảng có vài ánh mắt thích thú pha lẫn ngại ngùng của vài cô gái hướng về phía cậu, nhưng cậu phớt lờ. Đôi mắt nhắm nghiền lại, hàng mi rậm dài cụp xuống, vẻ đẹp đầy mê hoặc ấy càng khiến người ta ngây ngất.

Bất giác Nguyên Vũ nghe tiếng lộp cộp bên tai mình, và khi quay sang cô gái nhỏ thì cô ấy đã ngủ ngon lành, mặc kệ đầu đang đập vào tấm của kính.

Mưa làm trời nhanh tối. Đường phố đã bắt đầu lên đèn, những ánh nắng vàng sậm buồn bã u tịch thay nhau hắt lên gương mặt cô ấy, làm hàng mi dài cong nhẹ tự nhiên đổ bóng xuống một khoảng đen trên đôi má trắng mịn. Cô ấy ngủ thật là yên bình, mặc cho bên ngoài những giọt mưa không ngừng tấp vào tấm kính, tan chảy, và chiếc xe thì thoảng lại rung lên, hoặc phanh kít lại đội ngột.

Chợt đầu cô gái lại lắc lư và dường như sắp đập vào băng ghế phía trước. Nguyên Vũ vội vả nhoài người lên giữ cái đầu ướt sũng nước ấy, đặt lại ngay ngắn trên ghế.

Đôi môi quyến rũ cong lên cười nhẹ. Cái thói ngủ gật của cô ấy vẫn không thay đổi, giống như bé con của rất rất nhiều năm về trước...

Chiếc xe lại lắc lư một cái, và lần này đầu cô gái ngã về phía vai cậu. Và chàng trai quyết định cứ để yên như thế tốt hơn là cô ấy lại va vào cửa kính của xe. Hương hoa anh đào thuần khiết thoang thoang, dịu nhẹ.

Nguyên Vũ để mặc đầu óc trôi về một nơi rất xa, rất xa, ở một khu rừng xanh yên tĩnh, hương thảo mộc dịu dịu bay lên cánh mũi, quyến với một mùi hương rất lạ, như là... hoa anh đào.

*Cậu bé đang nằm vật vờ trên cành cây, đôi cánh đen phía sau lưng tả tơi, trên trán có những cục u sưng lên thâm đen và tươm máu, cặp mắt kỳ dị một đen và một xanh nước biển nheo nheo lại, đến nhắm mắt cũng khó khăn. Một bên má bị trầy xước và khóe môi còn đọng lại ít chất lỏng sánh đặc màu đỏ. Cơ thể đầy vết bầm dập, chỉ cần một cử động nhỏ thôi cũng đủ đau đớn. Có một mùi hương lạ, cậu đột ngột mở bừng mắt, và xem tí nữa té ngửa.*

*Một đôi mắt tím tròn xoe, long lanh và đầy tò mò đang nhìn chòng chọc vào cậu. Một con bé có hai cục tóc nâu búi hai bên với trang phục kỳ quái (nhưng vẫn rất dễ thương) và đôi cánh trắng đang lơ lửng trước mặt. Bàn năng tự vệ của cậu bé trỗi dậy, và một tiếng “soạt” vang lên trong không khí.*

- Ê! Làm gì thế hả? – Tiếng con bé quái dị lạnh lốt như tiếng chim. Nó vừa tránh được cục đá lớn của cậu, đang chống hông và gương mặt đầy vẻ hăm dọa.

Một cách khó nhọc, cậu gương người đứng dậy, sẵn sàng nghênh chiến, nhưng đầu óc đột nhiên choáng váng, và cả cơ thể ẽ ảm ngã nhào xuống mặt đất, chỉ còn loáng thoáng thấy một đôi cánh trắng đang lượn lờ.

Tiếng ông tài xế oang oang thông báo điểm dừng tiếp theo cắt đứt dòng ký ức miên man của chàng trai. Và cậu nhìn sang bên cạnh cô gái đang cựa quậy. Nguyên Vũ đột nhiên nhắm mắt lại.

Trong giấc ngủ chập chờn, một giọng nói ồm ồm nào đó đã len lỏi vào trong đầu óc, đánh thức Minh Vy dậy. Khi vừa mở đôi mắt còn lơ mơ ra, thì đập vào đó... là một gương mặt nhìn nghiêng đẹp như bức tượng điêu khắc mà mọi đường nét của nó đều tỉ mỉ và hoàn hảo. Hàng mi rậm dài, chiếc mũi cao thẳng quý tộc, đôi môi quyến rũ. Cái gương mặt quen quen này không ai khác chính là HOÀNG NGUYỄN VŨ.

Minh Vy giật bản mình, thụt người lại sát vào thành xe, tự hỏi trong lúc ngủ mình đã gây nên thảm họa gì thế này... Gò má trắng mịn dần đỏ hồng lên, đôi môi anh đào mím chặt, cô bé bối rối nhìn sang bên cạnh, may mà cậu ta vẫn đang ngủ, nếu không thì thật ngượng quá đi.

Quay mặt ra phía cửa xe ngắm đường phố để quên đi nỗi ngại ngùng, cô nàng không hề biết rằng có ai đó vừa nhếch môi lên cười nhẹ, nụ cười quyến rũ đến ma mị.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 12: Thiên Sứ Mưa (2)

Tiếng thông báo trạm dừng tiếp theo đã đến, Nguyên Vũ mở mắt ra. Bên cạnh, cô gái tóc nâu vừa đứng dậy chuẩn bị ra ngoài. Cậu cũng từ tốn đứng lên, cầm lấy cây dù và bước đi trước.

Màn đêm đã bao trọn khắp không gian, lan đến tận sâu mỗi ngõ ngách. Trời cứ mưa mãi, tưởng như bàn tay tàn nhẫn nào đó gom toàn bộ mây lại và vắt kiệt cho đến khi chúng không còn một giọt nào mới thôi. Cả trời, cả đất bị một màn hơi nước mỏng mờ đục bao phủ. Xuyên qua chúng, ánh đèn đường vàng vọt tỏa ra điu dậu trên mặt đường trơn láng vì nước.

Vừa đặt chân xuống khỏi xe, Minh Vy vội lấy chiếc áo khoác đã ướt sũng của mình choàng lên người để che bớt mưa, nhưng sao không có giọt nước nào nhỉ?

Cô gái ngược lên nhìn, phía trên đầu mình là một chiếc dù màu đen, và bên cạnh là một dáng người cao cao, gầy gầy, ánh đèn mờ ảo càng khiến cậu ta tỏa ra một lực hút ma mị như của bóng tối.

- Nếu không ngại, có thể cầm dù giúp tôi chứ?

Minh Vy nheo mắt khó hiểu, nhưng mà người ta đã ấn cây dù vào tay cô, rồi thần nhiên rút tay vào túi quần, còn quay lại độ mắt với cô, kiểu như “cậu còn không chịu ỉ?””. Nhìn công trường còn cách một khoảng xa, chưa kể còn phải lội vào ký túc xá nữa, kiểu gì cũng ướt hết nếu không có dù, cô gái miễn cưỡng gật đầu.

Hai người cứ thế bước đi trong yên lặng, thì thoảng cô gái một mét sáu ba lại cố gắng chéch dù lên cao một chút cho khỏi ướt cái đầu cao tàm một mét tám lăm kia, rồi tự hỏi sao mình lại phải khổ sở như thế. Mưa nhỏ dần, rả rích, những hạt nước bé xíu tinh quay tròn trong không gian, tan vào nhau, chảy xuống đường tạo nên những bọt bong bóng nhỏ. Hơi nước phả đều trong không khí, mát lạnh.

Họ dừng lại ở một ngã tư đường. Đèn dành cho người đi bộ đỏ lên và hai người phải dừng lại chờ. Nhìn mưa tí tách ngoài kia, Minh Vy chợt thấy trong lòng như được nước gột rửa hết sạch, trở nên tươi mát và tinh khôi kỳ lạ, cô bé đưa tay ra hứng những giọt nước đang nhỏ từ trên dù xuống, lòng giấy lên một chút niềm vui của trẻ thơ.

Nguyên Vũ yên lặng đứng nhìn cô gái. Cậu chợt thấy xung quanh mờ nhòa, và thiếu nữ xinh đẹp với mái tóc còn ẩm ướt xoa dài chạm đến vai, gương mặt thanh tú, dáng người mảnh mai ấy càng trở nên rõ nét, đôi mắt yên bình và thuần khiết lạ, thuần khiết cũng như bé con mắt to ngày ấy...

Minh Vy chợt ngược đầu nhìn lên. Dưới ánh đèn vàng sẫm, ánh mắt của chàng trai trở nên sâu thẳm, dịu dàng, ấm áp, mông lung buồn bã, phảng phất chút gì đó như sự cô đơn kim nén. Cô bé tự nhiên cảm thấy bối rối, gương gạo thu tay về.

- Đi thôi nào!

Chàng trai nói và cứ thế thần nhiên cầm lấy bàn tay đang cầm dù đang lạnh đi của cô gái, kéo đi, đến khi qua bên kia đường mới buông ra và giành lại cây dù, trước khi cô nàng nổi đóa lên hất tay cậu và cả nó bay xa ba mét. Hai người lại tiếp tục bước trong yên lặng.

Nguyên Vũ và Minh Vy chia tay nhau ở dãy nhà ký túc xá nữ. Hai người đi về hai hướng khác nhau, không ngoái đầu lại lấy một lần, hai dòng suy nghĩ

trôi về hai hướng khác nhau, nhưng phản chiếu nhau.

Chỉ có điều, họ không biết rằng cái khoảnh khắc lãng mạn cầm tay nhau đi dưới mưa kia đã làm cho một đôi mắt màu hổ phách lóe lên những tia nhìn giận dữ và hằn học. Sóng gió bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 13: Manh Mối

Minh Vy chậm rãi bước lên cầu thang ký túc xá. Bước chân đều đều vô thức. Dưới ánh đèn trắng đục, cái bóng mỏng manh đồ dài xuống những bậc thang đá đầy đơn độc và lẻ loi.

Đã từ lâu, Minh Vy không còn tự hỏi sự mệt mỏi này bao giờ mới kết thúc. Nước mắt không buồn rơi, nụ cười nhạt môi trở nên thường trực. Sự cô độc gặm nhấm cô từng ngày nay cũng không còn đủ sức làm cô phiền lòng nữa. Mọi thứ cảm xúc đều trôi qua nhàn nhạt và vô nghĩa, thoáng đi rồi chẳng đọng lại nhiều. Trống hoác. Cũ kỹ. Như căn nhà bỏ hoang.

Nhiều lúc cô tự hỏi, cuộc sống trước đây của cô có như thế này không? Và tại sao ký ức của cô lại không phục hồi, là không thể hay chính bản ngã trong cô không muốn nhớ? Sự u uẩn trong tim rốt cuộc bao giờ mới có thể chấm dứt?

Những bậc thang đá tẻ nhạt và dài dằng dặc cứ tiếp nối lẫn nhau. Cầu thang tầng 2, rồi tầng 3.

- Uyên Nhi, cậu không chứ?

- Không sao. Chân tớ khỏi rồi mà.

- Nhưng cậu còn chưa...

- Thật là...

Cô gái tóc xoăn đen mềm mượt, gương mặt đẹp thuần khiết tựa thiên thần vòng tay ôm lấy cô gái tóc hung đỏ, thom nhẹ lên má, khiến cô gái tóc hung đỏ bỗng chốc màu tóc lan ra cả mặt.

- Tớ đã bảo khỏe rồi. Cậu đi đi mà.

Uyên Nhi mỉm cười tuyệt đẹp. Đôi mắt đen láy thuần khiết cong nhẹ như trăng khuyết, hàng mi dài cong vút càng khiến nó trở nên mê hồn hơn. Tóc đỏ Bảo Ngọc sau một hồi ngần ngại, nhưng thấy nụ cười tươi đó của bạn, dằn dò cẩn thận rồi nhanh chóng chạy đi.

Minh Vy thoáng nhích môi cười. *"Dừng nụ cười ấy mua chuộc người khác, nguy hiểm thật"*.

Tiếp tục bước trên cầu thang bộ, Minh Vy đi thẳng, lướt qua cô gái xinh đẹp. Nhưng bước chân cô chậm dần, rồi quay đầu lại. Gương mặt thiên thần của cô gái đó có chút nhăn nhó, đôi gầy búp bê trắng dễ thương đang rỉ ra một chút máu.

- Không sao chứ?

Uyên Nhi ngược đôi mắt đen láy lên nhìn, có chút giật mình. Một cái gì đó kỳ lạ vừa xoẹt ngang qua đôi mắt đẹp ấy, rồi biến mất một cách mơ hồ như chưa từng xuất hiện. Cô mỉm cười nhẹ, nụ cười thuần khiết đã làm mềm lòng biết bao nhiêu người.

- Không sao.

Minh Vy cúi đầu nhìn xuống, chất giọng đều đều, gương mặt vẫn tĩnh lặng như làn nước mùa thu.

- Chân cậu đang có sao kia.

Rồi cô bé chìa tay ra trước mặt bạn, môi hơi cười.

- Có cần mượn không?

...

Trên dãy hành lang dài hun hút với ánh đèn neon mờ đục, những cánh cửa và bức tường xám nổi tiếp lẫn nhau tẻ nhạt, những viên gạch men với hoa văn



đu loại trái xen kẽ và dài tí tắp, thi thoảng vang lên tiếng bước chân chậm rãi và tiếng trò chuyện khe khẽ.

- Cậu là học sinh mới sao? Chắc chắn là thế rồi. Với gương mặt của cậu, nếu biết cách chăm chút hơn tí nữa, ở trường này cậu sẽ nhanh chóng nổi bật. Đương nhiên thành tích cũng không kém phần quan trọng.

-Ồ. Trần Minh Vy – học sinh mới lớp 12E - Không màu mè, không khiêm tốn giả tạo, ngắn gọn và đầy đủ nội dung.

- Tên hay quá. Tớ là Đỗ Uyên Nhi, lớp 12A. Đến phòng của tớ rồi. Cậu vào chơi chút chứ?

Uyên Nhi với tay bật công tắc đèn. Khác hẳn với ánh sáng lờ mờ bên ngoài, căn phòng dễ thương trở nên sáng trưng. Tường màu hồng nhạt, trang trí đẹp mắt với những món đồ nhỏ xinh, không quá cầu kỳ kiểu cách nhưng vẫn tạo ra vẻ lung linh đúng như chủ nhân vậy.

Tập tễnh ngồi xuống giường, Uyên Nhi khéo léo tháo chiếc giày ra, tác phong nhanh nhẹn nhưng vẫn toát ra sự duyên dáng và khéo léo. Minh Vy ngồi ung dung trên chiếc bàn học, mắt lơ đãng nhìn xung quanh.

- Cậu ở một mình sao?

- Trước đây là cùng với một người chị khóa trước, nhưng chị ấy mất rồi.

- Há?

- Nhảy từ tầng mười của một tòa nhà. Chị ấy để lại một bức thư tuyệt vọng về tình yêu của mình.

Minh Vy lặng yên, cảm thấy không biết nói gì. Chợt cô bé nhìn thấy một bức ảnh đặt bên chiếc bàn học, đôi mắt tím sáng lên kỳ dị trong tích tắc.

- Đây là cậu và Bảo Ngọc?

Uyên Nhi đang mãi miết xem cái bàn chân trắng hồng nhỏ nhắn dẫm phải đá nhọn của mình, vội ngẩng đầu lên, cười dịu dàng.

- Ủ. Cái này chụp hồi hai chúng tớ cuối lớp 11. Cậu cùng phòng với Bảo Ngọc chắc cũng có hiểu chút về bạn ấy. Khó gần và hơi kiêu ngạo. Nhưng đó chỉ là bề ngoài thôi. Kỳ thực bạn ấy tốt bụng và cũng rất nhiệt tình.

Minh Vy không hề để ý đến lời cô bạn vừa nói, chỉ nhìn xoáy vào cô gái có chiếc kẹp tóc hình chữ “N” dễ thương trên mái tóc nhuộm màu đỏ tía. Đôi mắt tím huyền hoặc tối sầm lại. Bàn tay khô khốc đặt khung ảnh xuống. Gương mặt vẫn mang vẻ bình thản, nhưng những suy nghĩ đang không ngừng xáo trộn trong đầu.

“*Nguyễn Bảo Ngọc, là cậu sao?*”

Bạn đang đọc truyện *Hòn Của Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 14: Bí Mật Của Lama

Trở về căn phòng của mình, vẫn tối om. Người bạn cùng phòng không bao giờ trở về vào giờ này.

Minh Vy bật đèn, vào phòng vệ sinh. Làn nước mát lạnh tấp vào mặt, cô muốn nhanh chóng tỉnh táo để sắp xếp, xâu chuỗi lại các sự kiện mới có thể đi đến kết luận chính xác. Ngước đầu lên nhìn ảo ảnh của mình trong gương, vẫn là gương mặt với những sợi tóc mai bị ướt bết lại, vẫn là đôi mắt màu tím bình thản và phẳng lặng không cảm xúc, vẫn là nét mặt vô cảm như một con búp bê câm lặng...

Ngón tay thanh mảnh di di theo những đường nét ảo ảnh trên tấm kính, đến khi chạm đến sợi dây chuyền thì dừng lại. Mặt ngôi sao bạc rất đẹp nhưng lại có cái gì đó lạnh lẽo, bởi phía trong nó vừa vặn chứa đựng một mảnh đá vỡ, mảnh đá với những hoa văn huyền bí kỳ dị mà không ít kẻ khao khát.

Một khi đã bắt đầu thì không thể quay lại được. Sợi dây chuyền bí ẩn trói buộc cô vào định mệnh, không thể gỡ ra.

Không biết...rồi sẽ đi về đâu?

Nhưng con đường trước mắt có mịt mù tới đâu cô cũng phải đi đến cùng. Ngay từ đầu đã không có điểm để quay lại rồi. Ngay từ đầu, cô đã không thể sống như một con người bình thường. Ngay từ đầu, cô đã không có quyền lựa chọn.

Một hành trình cô đơn. Một trái tim câm lặng.

Định mệnh, có ai chống lại được nó?

\*

Minh Vy trèo lên giường, mở chiếc laptop ra, tay lướt lướt trên bàn phím. Cuộc đối thoại ban chiều vẫn vang lên trong đầu cô.

*Người đàn ông mặc chiếc áo dạ đen với cái cổ bẻ lên che đi nửa khuôn mặt, đội một chiếc mũ kéo sụp xuống và một chiếc kính râm cũng đen nốt, thành thử không thể thấy gì trên gương mặt ông ta ngoài làn da trắng bột quái dị.*

- Trục giác vẫn nhạy bén nhỉ cô bạn nhỏ?

*Minh Vy nhìn qua một lượt cái xe tô tô đen u ám mà mình vừa bị kéo lên này, lông mày cau lại.*

- Có chuyện gì sao?

- Cũng không quan trọng lắm. Tôi chỉ muốn hỏi thăm tình hình thôi. Nào, cô bé đã có được chút manh mối nào chưa?

- Chút chút. Nhưng chưa đâu vào đâu cả.

- Ồ! Không sao, mọi việc cứ phải từ từ mà.

*Trong cái giọng nói khàn đục kỳ quái của ông ta, Minh Vy tìm thấy một sự hồ hững giả tạo, kỳ thực ông ta rất quan tâm đến vấn đề này. Nó tạo cho cô cảm giác đây là một kẻ không đáng tin. Cô bé vẫn giữ nguyên sắc mặt, dù sao việc sắp xếp giấy tờ để cô vào trường là nhờ một tay ông ta lo liệu. Tuy không rõ lý do người đàn ông này đứng sau giúp đỡ và hướng dẫn cho mình đi tìm LAMA là gì, nhưng hiện tại cô cần điều ấy.*

- Tôi muốn có thông tin về những người đã chết ở trong học viện này.

- Nó có liên quan gì đến LAMA sao?

- Trục giác thôi. Có điều mảnh vỡ tôi giữ đã nóng lên khi một người bị-tai-nạn và chết đuối.

- Dù cảm giác của cô bé rất nhạy bén nhưng tôi không tin vào nó lắm, tôi tin vào sự thông minh của cô hơn. Có vẻ như cô đang đi đúng hướng đấy. Tôi sẽ gửi qua cho cô muộn nhất là tối nay.

- Còn nữa, ông hãy dịch cho tôi tài liệu này. Nó có thể là thứ quan trọng đấy.

*Cô gái lấy từ túi áo ra một tập giấy gấp bốn, trên đó chỉ chút những nét ký tự ngang dọc khó hiểu. Người đàn ông nhận lấy, và Minh Vy cảm tưởng như sao lớp cổ áo dày cộp ấy, ông ta đang nở một nụ cười hài lòng.*

Sự trao đổi ngắn gọn và chỉ diễn ra trong vài phút. Còn nhớ trước đây, cuộc sống của cô lang thang vô định, chính người đàn ông bí hiểm tên Max này đã tìm đến và cung cấp cho cô nhưng thông tin cần thiết để chứng minh rằng ông ta không lừa cô, rằng việc đi tìm lại LAMA chính là cách tốt nhất để tìm lại sợi dây liên hệ với quá khứ. Lúc đầu cô một mực từ chối và nghi ngờ, nhưng một giấc mơ về một cô gái có gương mặt giống hệt cô, đôi mắt tím âm u tựa như linh hồn đã chết, chiếc áo sơ mi trắng loang lổ máu đỏ từ vết thương bên vai trái đã nói một câu rất quan trọng: “Hãy đi đi, ghép lại những mảnh vỡ của đá LAMA, cô sẽ tự ghép lại được ký ức của mình. Chỉ có điều, cô không được tin ai, không được yêu ai, không được tiết lộ với bất kỳ ai về mình, nếu không, sẽ lại chuốc lấy bi kịch”. Câu nói đã làm thay đổi tất cả, khiến cô bất chấp nguy hiểm để đánh đổi lấy ký ức của mình.

Mở email ra, có một thư vừa mới nhận. Minh Vy click vào đó, chăm chú đọc.

“Thế giới luôn tồn tại những điều bí ẩn.

Hàng trăm triệu năm về trước, khi con người còn sống với nhau theo bộ tộc, có những truyền thuyết liên quan đến những hiện tượng tự nhiên kỳ bí, một tộc người tên là Ryba đã thu thập những câu chuyện kỳ quái về đá LAMA. Những câu chuyện đó được viết trên các vách đá bằng hình vẽ về những ký tự đặc biệt.

Đó là thuở xưa, khi con người và các vị thần còn sống gần gũi với nhau, loài người vẫn tôn sùng họ tuyệt đối. Nhưng không chỉ thế, họ còn muốn được như các vị thần, được ăn mặc và có các quyền năng đặc biệt tối thượng, một cuộc sống kéo dài bất tận. Nhưng các vị thần lại không cho phép điều đó, họ muốn duy trì trật tự thế giới này để tạo sự cân bằng giữa kẻ thống trị và bị thống trị. Một kẻ loài người trong một lần được lên nói ở cửa các vị thần đã đánh cắp một viên đá màu đen và mang về, với tham vọng có được sức mạnh. Nhưng anh ta không biết rằng đó chính là trái tim của quý Lama – kẻ đã từng thống trị thế giới ác ma, là trái tim mang đầy tham vọng và thù hận có sức mạnh hủy diệt lớn mà các vị thần chưa có cách tiêu diệt. Một cuộc chiến vô nghĩ và điên cuồng đã nổ ra nhằm cướp đoạt đá Lama, và con người đã tự mình rơi vào vòng xoáy của chết chóc mà chính thứ họ muốn giành lấy tạo ra. Cuối cùng, nó bị vỡ làm 4 mảnh, phân tán ở nhiều nơi, cuộc chiến đẫm máu đòi lấy tham vọng đã khiến các vị thần nổi giận, trừng phạt con người và cử những đứa con của mình đi ghép lại những mảnh vỡ đó”.

Tiếp theo vẫn là những truyền thuyết có nội dung về sức mạnh thần bí của viên đá này, chẳng hạn: “muốn sử dụng được nó, con người phải trả cái giá bằng hạnh phúc của mình, đó là hiến máu và sự sống người mà họ yêu thương nhất”. Hoặc “trái tim con người sẽ dần dần chìm vào bóng tối, cuối cùng biến thành quỷ” hay là “họ sẽ sống trong đỉnh cao của cuộc đời, và hiến càng nhiều máu của người khác họ sẽ càng được thỏa mãn tham vọng”.

Minh Vy nhũn mày, những thứ này có đáng tin không nhỉ?

Mở một trang tiếp theo, danh sách về những tai nạn hoặc tự sát ở trong học viện này. Tất cả gồm bảy vụ, kể cả của Jolie, có cả giáo viên và học sinh, đều là những gương mặt khá ái và có thành tích xuất sắc trong học viện.

Xóa thư và gập chiếc máy tính lại, trên đôi mắt màu tím huyền hoặc xoẹt qua một tia sáng. Minh Vy đã có hướng đi tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 15: Trái Tim

Trời không trăng, âm u và nặng trĩu tựa như sắp đổ ụp xuống nhấn chìm tất cả. Hơi lạnh còn sót lại của cơn mưa ban chiều hắt vào cửa sổ một căn phòng tối, nơi có một dáng người cao lớn đứng trầm mặc, tay đút túi quần. Ánh sáng trắng đục heo hắt từ bên ngoài chiếu vào càng khiến bóng hình ấy trở nên mờ ảo và thâm trầm tựa như bóng tối.

Thì, cậu vốn dĩ đã là đứa trẻ được sinh ra bởi bóng tối.

Một ác ma sống trong máu tanh và chết chóc mang trong mình sức mạnh của thế lực âm u vĩnh cửu, sức mạnh của đêm đen và địa ngục.

...và mang cả trái tim con người.

Chính xác là được sinh ra bởi một ác ma và một con người.

Không thuộc về nơi nào cả, không phải con người, cũng không hoàn toàn là ma quỷ, kỳ dị với đôi mắt hai màu, trơ trọi và đơn độc giữa những cuộc ẩu đả, giữa sự khinh miệt và ghê tởm, không bên nào chấp nhận nghiệt chủng có dòng máu lai, cứ phải trốn chạy, phải nhẫn nhục cam chịu, đến một ngày bình yên cũng chưa được hưởng. Tình thương là thứ gì đó thật xa xỉ mà ngoài người mẹ tội nghiệp ra cậu không được ai ban phát.

Trái tim ấy, đã từng khao khát hạnh phúc, đã từng khao khát niềm vui... rồi bị dập tắt, bằng một cách phũ phàng và tàn khốc nhất, khiến nó trở nên cần cỗi và giá lạnh, chai sạn với cảm xúc.

Muốn là kẻ mạnh thì phải tàn khốc, muốn không bị ai dẫm đạp thì chỉ có cách tự mình dẫm đạp lên kẻ khác. Nó chính là chân lý sinh tồn của những sinh vật bóng tối. Và ác ma nhỏ bé đang từng bước thâm thía.

Thế nên, ngày ngày cậu cứ phải đem bao nhiêu hi vọng, ước mơ về cuộc sống bình thường như bao đứa trẻ khác gói gọn lại một góc thật sâu trong trái tim, lấy sự cô độc và thù hận đè lên chúng, để không còn phải đứng ở một góc khuất thềm khát nhìn lũ trẻ nô đùa bên nhau vui vẻ, không còn ngây ngô bị chúng đem làm bao cát mà cứ tưởng rằng được quan tâm, không còn cay xè mắt vì những nụ cười mỉa mai trên gương mặt của những gia đình hạnh phúc mà cậu sẽ mãi mãi không bao giờ được hưởng.

Thế nhưng cô nhóc phá đám ấy lại xuất hiện và khuấy động nó lên khi trái tim đã gần như trơ lỳ với túi hòn, khi cậu đã phải giương nanh vuốt ác quỷ lên chống chọi với cuộc đời và lấy sự sợ hãi của kẻ khác để sống yên ổn. Trái tim chợt cảm thấy nhức nhối và bối ngỡ đến vùng về trong nhưng tình cảm ấm áp non dại và mới mẻ mà lần đầu tiên được biết, để rồi khi cô ấy đột ngột biến mất cũng theo đó mà tất ngủm theo, đẩy cậu chơi vơi giữa bóng đêm mờ mịt.

“Đừng lo! Tớ sẽ bảo vệ cậu”.

“Cậu cô đơn lắm phải không?”

“Từ giờ cậu không phải buồn nữa, tớ sẽ đến chơi với cậu”.

“Này! Cậu có miệng không thể hả?”

“Nếu hôm nay mà cậu không nói chuyện nữa, tớ sẽ đi thật đấy”.

“Hay là cậu không nói được hả?”

“Tớ đi thật đấy”

“Này, cậu không giữ tớ lại hả?”

“Không đến chơi với cậu được nữa rồi. Cha tớ bảo sắp phải đi học và huấn luyện đặc biệt gì đó”

“Lần này là đi thật, cậu không tạm biệt tớ hả?”

“Nếu như sau này gặp nhau, có thể tớ không nhận ra cậu, nhưng cậu nhất định phải nhận ra tớ đấy, biết chưa?”

“Tạm biệt... đừng quên tớ nhé”.

Cô nhóc ấy không biết rằng cậu không muốn bị tổn thương nên không dám mở lòng, sợ thêm lần nữa hi vọng để rồi cay đắng, sợ cả bộc lộ cảm xúc nên không hé răng nói một lời nào, sự quan tâm vụng về và bối rối chỉ thể hiện trong ánh mắt, hay chút cử chỉ như là ném trái cay cho cô nhóc ăn, ngồi suốt ngày nghe cô nhóc huyền thoại về đủ thứ trên đời...

Cô nhóc càng không biết rằng ngày ngày vẫn có một cái bóng lẻ loi chờ đợi dưới gốc cây mà hai đứa lần đầu tiên gặp mặt, mòn mỏi trong tiếc nuối vì đã không biết níu giữ, vẫn cứ ngỡ đó chỉ là một trò đùa của cô nhóc mỗi lần phát cáu vì cậu không nói chuyện...

Chỉ khi mất những gì đang có, ta mới biết chúng có ý nghĩa như thế nào...

Cậu lại quay trở về những cuộc chiến sinh tồn điên cuồng và dai dẳng cho đến khi trở nên tàn nhẫn như một ác ma hoàn hảo, khi đủ sức đập lên kẻ khác để thống trị chúng, trở thành một con quỷ tàn khốc đứng hiên ngang trong thế giới của bóng tối, sự trống rỗng trong trái tim cần cỗi vất vưởng chỉ còn là một khoảng trời đen kịt và những hi vọng tìm kiếm đã dần tắt lụi, thì cô ấy lại xuất hiện, đột ngột như năm xưa.

Xinh đẹp hơn, nữ tính hơn, nhưng xa cách hơn.

Cô ấy đã không nhận ra cậu. Nụ cười rạng rỡ trên môi cũng biến mất. Chỉ còn một đôi mắt tĩnh lặng không thể nhìn thấu cảm xúc, một sự cảnh giác ngấm ngầm với tất cả mọi người và những hành tung bí ẩn.

- Rốt cuộc, đã có chuyện gì xảy ra với cậu thế?

Ánh mắt chùng xuống vẫn đắm đắm chiếu cái nhìn sâu thẳm lên ô cửa sổ một căn phòng vừa phụt tắt. Cậu đã nhận ra cô ấy, giữ đúng lời hứa câm lặng năm xưa, bao bọc, dõi theo cô ấy một cách âm thầm. Nhưng liệu ngàn ấy thời gian, cậu có thể bắt đầu khi đã trở nên dơ bẩn bởi máu tanh? Đã từng một lần đánh mất, liệu có phải đã trôi xa tầm tay...

Đêm thật dài...

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 16: Kế Hoạch Bước Đầu

Chớm đông. Trời đất rừng mình thay áo.

Nắng trở nên mỏng manh dần. Mây không còn trắng xốp và tinh khôi nữa, trở nên nhạt nhòa và thơ thẩn trôi dạt trên bầu trời. Những chiếc lá thu mờ mông đã thôi úa vàng và dần chuyển qua sắc tím u buồn ly biệt, để lại những cành cây trên sân trường trơ trọi khẳng khiu ngày ngày tuyệt vọng nhìn lá rơi.

Hơi thở se se lạnh của buổi sáng đầu đông phả vào không gian, lẫn khuất từng góc ngách trong căn tin, nơi luôn rộn ràng và náo nhiệt. Mọi người vẫn đang hào hứng bàn tán chủ đề nóng hổi, ấy chính là điểm kiểm tra trên bảng xếp hạng.

Học viện Phương Đông mỗi tuần một lần luôn có đợt kiểm tra, và thành tích của các học sinh đều được xếp hạng theo kết quả từ trên xuống dưới ở bảng tin điện tử ở chính giữa căn tin, nơi luôn tập hợp đông đảo học viên nhất. Top đứng đầu gồm hai mươi người bao giờ cũng sẽ được vinh danh và nhận phần thưởng xứng đáng.

Tuần học này, ngoài những cái tên đã rất quen thuộc với các học viên như Hoàng Nguyên Vũ, Đỗ Uyên Nhi, Trịnh Quốc Anh, Dương Hạ Quân... xuất hiện thêm một cái tên lạ hoắc: Trần Minh Vy. Đáng chú ý hơn là nó đã chiếm luôn vị trí thứ năm vốn dĩ luôn là cái tên khác – Nguyễn Bảo Ngọc.

Trần Minh Vy trở thành cái tên hot nhất trong ngày.

Dù mọi việc nằm trong kế hoạch dự định, nhưng tự nhiên biến thành người nổi tiếng đúng là không phải dễ chịu khi luôn bị nhìn chăm chăm bằng đôi mắt tò mò xen lẫn ghen tị. Bỗng dưng được rất nhiều người chú ý khiến Minh Vy có chút bối rối. Từ lúc phát hiện ra mình không bình thường như những người khác ở cô nhi viện, cô luôn bị ám ảnh bởi những ánh mắt soi mói, dè dặt xen lẫn ghê sợ của họ. Lạc lõng, cô đóng kín cửa tâm hồn, giấu trái tim sâu trong một góc tối và tự khép mình sống câm lặng như một cái bóng để hạn chế sự tiếp xúc và chú ý của mọi người. Dù những năm tháng đó đã qua đi rất lâu nhưng sâu thẳm trong cô vẫn có một vùng tối tăm của sự sợ hãi và cô đơn, khiến cô không thể mở lòng với bất kỳ ai được.

Chợt một dáng người cao cao xuất hiện ở cửa khiến những tiếng trò chuyện ồn ào gần như ngưng lại vài giây. Rất nhiều người, đa phần là nữ sinh hướng sự chú ý của mình ra đó, riêng Minh Vy vẫn đang chăm chú nhìn vào món bò bít tết hôm nay trông có vẻ rất ngon. Nhưng thật sự, cô đủ nhạy cảm để

hiểu những gì đang diễn ra.

Dáng người cao lớn, đẹp mạnh mẽ như chiến thần, mái tóc lửng lơ hơi rối, gương mặt rất điển trai theo một cách riêng, không phải sự non nớt và hoang dã của tuổi nổi loạn như những người bạn khác mà là một vẻ thâm trầm và điềm tĩnh già dặn. Ở đôi mắt cậu ta, một sự lạnh lẽo phảng phất tỏa ra khiến người ta có cảm giác nguy hiểm.

Cậu cũng lầy khay và đợi thức ăn như bao học sinh khác, một vài nữ sinh mỉm cười tỏ ý nhường đi trước, nhưng cậu từ chối. Luôn lịch sự, nhưng không hề dễ gần. Nhìn thấy cảnh tượng ấy, Minh Vy bất giác nhớ đến một đôi mắt sâu thẳm dịu dàng, ẩn chứa một nỗi buồn da diết của một chàng trai trong cơn mưa liêu xiêu, dường như khác hoàn toàn với đôi mắt lạnh đậm và lạnh lẽo của người đó bây giờ.

Những tia nắng nhạt màu khẽ khàng buông xuống cửa sổ, dịu dịu và tinh khôi. Chếch bên góc phải căn tin, hai nữ sinh đang ngồi đối diện nhau đang nói chuyện rất rôm rả. Cô gái mái tóc hung đỏ, gương mặt rất dễ thương nhưng kiều kỳ vừa cắn một miếng bánh, nói.

- Tớ vẫn không thể tin được là tớ bị đá xuống hạng sáu. Con bé đó cùng phòng với tớ ấy, nhìn trầm trầm thế thôi nhưng đúng là không hề đơn giản.

Cô gái còn lại, mái tóc đen xoăn mềm nhẹ nhàng, duyên dáng nhấp một ngụm nước cam, khuôn mặt xinh đẹp thánh thiện như thiên thần khẽ mỉm cười.

- Dù sao cũng là điểm tuần thôi mà, điểm khảo sát cuối tháng mới quan trọng. Hơn nữa điểm của cậu vẫn giữ nguyên, chỉ là Minh Vy cao hơn thôi.

Bảo Ngọc nhướn mày, trong ánh mắt lộ rõ vẻ khinh thường.

- Chỉ là nó may mắn thôi. Tớ không tin lại thua một người suốt ngày không làm gì ngoài mấy việc chơi game, đọc sách, xem hoạt hình...

- Chỉ cần điểm tháng cao thì sẽ kéo điểm tuần lên thôi. Dù sao, Minh Vy mới vào học có một tuần mà đã xếp thứ hạng cao như vậy, chứng tỏ cậu ấy rất có năng lực. – Vẫn một mực nhẹ nhàng, Uyên Nhi đặt chiếc ly nước xuống bàn. Đôi mắt đen láy rất trong, rất sáng, và người ta nhìn vào sẽ chìm hẳn vào đó mà chưa kịp nhận ra sâu trong nó là những suy nghĩ gì.

Nữ sinh tóc đỏ thoáng cười khẩy, sự ngạo mạn và tham vọng lộ rõ trong ánh mắt.

- Cậu yên tâm. Nữ sinh xuất sắc thứ hai trong trường này là tớ, chỉ có thể là Nguyễn Bảo Ngọc này, và tớ tuyệt đối không để cho ai cướp vị trí đó đâu.

Uyên Nhi không nói gì, chỉ khẽ cười. Nụ cười nhàn nhạt được che dấu sắc khéo léo sau vẻ dịu dàng thuần khiết.

Chợt nhớ ra việc quan trọng, Bảo Ngọc chồm tới sát với Uyên Nhi:

- Thôi dẹp chuyện này qua một bên. Mà hai tuần nữa là kỷ niệm thành lập trường rồi. Hội Sân khấu- Kịch bọn mình chắc cũng đăng ký một tiết mục Uyên Nhi nhỉ?

- Ồ. Hôm trước mọi người cũng đã bàn là sẽ diễn vở kịch “Hai nàng công chúa”. Có lẽ thứ sáu tuần này sẽ họp phân vai.

- Còn phải họp nữa sao, hai vai chính đương nhiên cậu và tớ rồi.

- Cái này còn phải diễn thử trước sự chấm điểm của mọi người nữa. - Uyên Nhi bình thản đặt cốc nước cam xuống bàn. Sự tự tin của Bảo Ngọc cũng không phải là không có cơ sở, hai người vốn là gương mặt xuất sắc đại diện cho hội và năm nào cũng có giải thưởng.

Bảo Ngọc nhìn theo một dáng người cao cao vừa lướt qua, đôi ánh mắt lên những tia sáng khó hiểu, giọng nói trở nên phấn khích hào hứng.

- Nhi này, hôm qua vừa lên web của trường, cậu và Nguyên Vũ được bình chọn là cặp đôi hoàn hảo nhất đấy.

- Tớ không hiểu, tớ và Nguyên Vũ thậm chí chỉ mới trò chuyện xã giao và chưa hề thân mật với nhau lần nào. – Uyên Nhi tỏ ra ngạc nhiên, kỳ thực đã biết rõ nguyên nhân. Cậu ta có lẽ là thần tượng của rất nhiều nữ sinh trong trường, nhưng không phải bất cứ cô gái nào đều bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp ấy. Và sâu xa hơn, cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ thích ai đó thêm lần nữa.

- Này nhé - Bảo Ngọc bắt đầu phân tích – Cậu và cậu ấy đều... ừm, rất đẹp, thành tích học tập và hoạt động ngoại khóa luôn đứng đầu trường, Nguyên Vũ điềm đạm và lạnh lùng, cậu thân thiện và ấm áp, tớ thấy hai người mà đi với nhau thật là quá hoàn hảo.

Uyên Nhi ngẩng đầu nhìn cô bạn, trong đôi mắt có chiều khó đoán.

- Tớ tự hỏi sao cậu lại thích thú với tớ và Nguyên Vũ như thế, trong khi chính cậu cũng thích cậu ấy, đúng không Bảo Ngọc?

Gương mặt dễ thương đang tươi cười của cô nàng kiều kỳ đột nhiên cứng đờ, chiếc bánh mì trong tay bị những cái móng son hồng đẹp đẽ bấu vào, khô khốc. Một tia sợ hãi chạy xoẹt qua đôi mắt, nhưng lại nhanh chóng lấp liếm nó bởi một nụ cười gượng gạo.

- Đúng là tớ thích cậu ấy. Nhưng mà tình cảm đó cũng giống như tớ thần tượng Justin Bieber vậy thôi, cậu biết tớ cực thích anh ấy mà. Một người vừa đẹp trai vừa tài giỏi ai lại không ngưỡng mộ chứ.

Vẫn gương mặt thánh thiện như thiên thần, Uyên Nhi vuốt một lọn tóc xoăn ra sau, cười dịu dàng. Nụ cười bí hiểm ấy lọt vào mắt của một người đang loay quanh tìm bàn gần đó và tình cờ nghe được cuộc đối thoại. Đôi lông mày lá liễu thanh tú trong một thoáng khẽ nhú lên, nhưng lại nhanh chóng phụt

tất, như thể chưa từng có sự biến chuyển nào trên gương mặt tĩnh lặng như mặt nước mùa thu ấy.

*“Người không đơn giản chính là cậu đây, Nguyễn Bảo Ngọc. Nhưng Đỗ Uyên Nhi, cậu xem ra còn nguy hiểm hơn...”*

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 17: Khoảng Lặng

Đêm

Mặt trăng cô đơn trôi trên mảng trời tối om mù mịt, tỏa ánh sáng dịu dàng lặng lẽ. Gió nhẹ, vương mình trên những cành cây khô, thổi lá bay xào xạc.

Mới 7 giờ hơn, khu ký túc xá vẫn tràn ngập ánh đèn hắt ra từ những căn phòng nhỏ, nơi các học viên đang túm tụm lại trò chuyện hoặc học bài. Thi thoảng những tiếng chân bịch bịch vang lên trên các bậc thang, kéo theo tiếng cười đùa rất vui vẻ. Những tiếng ồn dội ra xung quanh, nghe ù ù chẳng thể phân biệt rõ.

Trong khuôn viên khu ký túc, vài học viên đang đi dạo, có người ngồi trên ghế đá nơi có cột đèn sáng chiếu thẳng xuống để đọc sách, một vài người khác ôm máy vừa chơi game vừa ăn vặt.

Minh Vy lang thang dọc con đường lát sỏi vòng quanh hồ nước rộng ở giữa khuôn viên, nhìn ánh trăng đang tan chảy lênh láng giữa những ngọn sóng. Trời se lạnh. Vui mình vào sâu hơn trong chiếc áo len xám mỏng, cô ngồi xuống một chiếc ghế đá dưới gốc cây bằng lăng, đôi mắt trong ánh sáng yếu ớt càng trở nên u uẩn.

Đêm đông, gọi cho người ta thêm cảm giác ảm áp, gọi cho trái tim những nỗi buồn sâu lắng.

Sự cô đơn bấy lâu chìm trong tâm thức giờ đang trỗi dậy. Trước đây, khi sống với nó hằng ngày, hằng giờ, quen thuộc đến nỗi không còn để ý là nó tồn tại hay không nữa, không còn cảm nhận được nữa. Bây giờ, giữa một cuộc sống muôn màu sắc như thế này, giữa những sôi động và tình nghịch của những người bạn xung quanh, đột nhiên bỗng thấy mình chơi vơi và lạc lõng...

Minh Vy đã có lúc tự hỏi, cô có thực sự đi đúng hướng không? Con đường trước mắt mà cô đi sẽ dẫn tới đâu, khi mà thứ duy nhất soi sáng cho cô cũng là một quá khứ mù mịt không thể định hình, cái cảm giác mình đang mãi miết đi tìm một thứ mà không rõ nó là gì, không thể định hình được, cứ một vòng luẩn quẩn như thế trong bóng tối, lao vào rồi cuối cùng mất hút.

Đưa tay lên hà hơi cho bớt lạnh, một làn khói mỏng tan đi nhanh chóng trong bóng tối. Minh Vy chợt quay người sang, chợt nhận ra trên ghế có một người nữa đang ngồi.

Dưới ánh đèn mờ đục, gương mặt của một chàng trai hiện lên đẹp hoàn hảo như một bức tượng điêu khắc, vừa rõ ràng chân thực lại vừa mờ ảo, khó nắm bắt. Cậu ta đang ngả đầu lên ghế, đôi mắt thâm trầm nhìn mông lung trên bầu trời đen đặc, nơi mặt trăng đang tỏa ra thứ ánh sáng xanh xao nhợt nhạt nhưng cũng đầy bí ẩn. Trong đôi mắt ấy, thoáng một chút buồn, một chút lạnh, và một chút cô đơn.

Nhìn khuôn mặt nửa sáng nửa chìm trong tối kia, trong một thoáng Minh Vy như nhìn thấy cái gì đó rất giống mình, mạnh mẽ, nhưng cất giấu nỗi buồn sâu kín, lạnh lùng nhưng lại cô đơn, kiêu hãnh nhưng cũng thật chơi vơi giữa mênh mông cuộc đời...

Gió xào xạc giữa những tán cây hiu hắt buồn, rồi thoáng chốc lại lặng yên. Giữa hai con người ngồi trên ghế đá có một khoảng trống xa cách, một khoảng lặng cô tịch.

- Tôi đẹp trai đến vậy sao?

Đột ngột, một giọng vang lên, trầm ấm. Minh Vy bối rối quay mặt sang chỗ khác, tự thấy mình bất lịch sự khi lại nhìn chằm chằm vào người khác như thế. Tiếng cười của ai đó rất khẽ, nhưng cũng đủ làm cô bé thoáng đỏ mặt.

Một đoạn ký ức ngây ngô nào đó lại hiện lên trong đầu Nguyên Vũ.

*“Cô nhóc chóng cảm nhìn cậu chòng chọc, cái nhìn như thể đang mổ xẻ từng mi li mét đường nét trên người để khám phá làm cậu bé nổi quạu. Tia cho con bé ngớ ngẩn ấy một đôi mắt toàn lông trắng, nó vội bỏ tay xuống, cười hề hề.*

*- À...tại cậu đẹp trai quá ấy mà!!!*

*Lúc đó, cậu nhóc giả bộ ngó lơ đi chỗ khác, khuôn mặt lạnh tanh, nhưng hai vành tai đang đỏ dần lên”*

Nụ cười vẫn còn đọng lại trên môi, khiến cho người ngồi bên cạnh cậu vừa nhăn mặt quay lại.



- Buồn cười đến thế sao?

- Ủ!

Minh Vy nín lặng. Sao cậu ta có thể thắng thần một cách phũ phàng đến vậy nhỉ?

Gió lại luồn vào những tán cây, làm chúng lắc lư vui nhộn. Bầu trời vừa điểm thêm vài ngôi sao, ánh sáng tuy nhỏ nhưng đủ để làm bớt đi cái u ám của màn đêm và để mặt trăng không còn cô đơn.

- Minh Vy...

Cô gái nhỏ quay đầu lại, dường như lần đầu tiên cậu ta gọi tên cô, giọng nói lại rất kỳ lạ, nghe vừa gần gũi lại vừa như vọng đến từ một nơi nào đó xa xôi.

- Sao?

Một cơn gió đơn độc thổi ngang qua, làm mái nâu sẫm hơi rối lại xù lên, cuốn bay làn hơi mỏng vừa phả ra không trung.

- Không có gì...

Đôi mắt đen sâu thẳm và mệnh mang buồn dịu dàng nhìn cô, cái nhìn mông lung u tịch, chất chứa một nỗi hoài niệm sâu sắc và da diết. Minh Vy chạm tia nhìn vào sắc buồn vời vợi ấy, chợt cảm thấy có một cái gì đó vừa chạy ngang qua khoảng tối trong đầu mình, nhanh đến nỗi chưa kịp định hình nó đã phụt tắt. Cô gái bất giác đưa tay ôm đầu.

- Sao vậy?

Nguyên Vũ đưa tay ra chạm vào vai cô gái, cử chỉ đầy quan tâm lo lắng, nhưng Minh Vy thật lùi lại, vội đứng dậy, cô cảm thấy nhưc đầu.

- Tôi...phải về. Tạm biệt.

Chàng trai trên ghế đá nhìn theo cô gái nhỏ đang khuất dần sau những hàng cây gầy guộc, ánh mắt xa xăm. Bóng dáng xa dần rồi chỉ còn là một chấm nhỏ nhoi giữa không gian, sự cô đơn ấy khiến người ta muốn níu giữ, nhưng lại mong manh đến mức khiến ta sợ chạm tay thì sẽ tan biến vào hư vô.

Những cơn gió cứ mãi miết đuổi nhau mãi không thôi, tan vào bất tận.

\*

Bóng cô gái nhỏ đồ dài trên dãy hành lang vắng lặng. Ánh đèn mờ mờ chạm xuống nền lạnh, hắt lên thứ ánh sáng nhàn nhạt. Những viên đá hóa xếp xen kẽ nhau chạy dài tít tắp tưởng như vô tận, tạo cho người ta một cảm giác lạc lõng và cô đơn khó hiểu.

Đôi mắt cô gái nhìn vào một điểm lơ lửng nào đó trong không gian, ánh mắt trống rỗng.

Mỗi lần cô cảm giác mình sắp nhớ ra cái gì đó, nó lại lướt qua nhanh chóng, nhanh đến mức không thể định hình. Cố gắng tìm lại, nỗ lực và hi vọng trước và sau rốt cuộc chỉ là một vòng tròn vô nghĩa. Cái cảm giác đó làm cô gái muốn phát điên.

Loạng choạng, cô gái chống một tay vào thành tường làm điểm tựa. Hụt hẫng và bức bối làm cơ thể cô mệt mỏi rã rời. Minh Vy siết chặt tay, những cái móng đâm sâu vào da thịt, hằn lên những vết đỏ.

Đến bao giờ nó mới có thể kết thúc? Đến bao giờ cô mới tìm lại được chính mình?

Gió heo hắt thổi. Những cành cây khô gãy đung đưa ào xào. Mái tóc mềm mại xõa đến ngang vai khẽ bay nhẹ. Cái bóng liêu xiêu lướt đi một mình trên nền đất lạnh.

Chợt, đôi mắt cô gái đan lại, sắc tím huyền hoặc vừa lóe lên những tia sáng sắc bén. Cô quay đầu nhìn phía sau.

Dãy hành lang vẫn trải dài lặng lẽ, nhưng cái gì đó nguy hiểm đang đến gần.

Minh Vy đi thẳng. Cảm giác có một bóng đen vô hình bám theo trở nên rõ nét. Sự cảnh giác cao độ trong cô gái trở dậy. Bằng một động tác ngã hết sức khéo léo, cô cúi người xuống buộc dây giày. Trong khoảnh khắc thận trọng liếc nhìn ra phía sau, thân kinh của cô như dựng đứng cả lên, bàn tay khô khốc khựng lại nơi mũi giày, tê dại. Một cơn lạnh khủng khiếp đột ngột ập đến.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 18: Linh Hồn Vất Vưởng (1)

Dãy hành lang vẫn trải dài lặng lẽ, nhưng cái gì đó lạnh lẽo và nguy hiểm đang đến gần.

Minh Vy đi thẳng. Cảm giác có một bóng đen vô hình bám theo trở nên rõ nét. Sự cảnh giác cao độ trong cô gái trời dậy. Bằng một động tác ngã hết sức khéo léo, cô cúi người xuống buộc dây giày. Trong khoảnh khắc thận trọng liếc nhìn ra phía sau, thần kinh của cô như dựng đứng cả lên, bàn tay khô khốc khựng lại nơi mũi dây, tê dại. Một cơn lạnh khủng khiếp đột ngột ập đến.

Đầu óc cô như đông băng lại, tê cứng không thể suy nghĩ được gì. Bóng đen mù mịt bao phủ. Cô đưa tay loạng choạng vùng vẫy, chỉ thấy chạm vào khoảng không. Một mùi tanh tanh và lợm cợn của bùn đất xộc thẳng vào mũi ngột ngạt. Minh Vy bắt đầu cảm nhận được cơn lạnh tỏa ra từ sau gáy mình, một vật gì đó lạnh lẽo như băng tuyết đang tóm lấy cổ cô như xách lên một con mồi đang thoi thóp.

Đột ngột, tiếng gió rít vun vút qua tai, và Minh Vy nhận thấy được cơ thể đang rơi tự do. Chưa bao giờ cô cảm giác trọng lực lại mạnh mẽ đến như vậy. Mọi việc xảy ra nhanh đến nỗi chưa kịp phản ứng, cô đã rơi bộp xuống mặt đất một cách thô bạo, từng khớp xương bị tác động mạnh, kêu lên đau đớn.

Thở dốc, đầu óc còn đang choáng váng, Minh Vy bị lại bị tóm lấy cổ, siết chặt từ phía trước. Cô cố gắng mở to mắt, nhìn xem cái gì đang diễn ra, chợt hoảng người khi phát hiện thứ ghì chặt cổ họng mình là một bàn tay trắng bột, trắng đến nỗi những đường gân xanh tím nổi lên kinh dị.

Trước mặt cô là một dáng người lợt thom trong tấm áo choàng kín mít có cái mũ rộng sụp xuống che kín gương mặt hết như trang phục của thần chết mà cô từng thấy trong một bộ phim viễn tưởng. Dưới ánh sáng mờ nhạt mà quái của mặt trăng, một đôi môi tím tái đang từ từ nở ra, mùi tanh lợm của bùn đất lại xộc lên mũi cô gái.

- Cô đang giữ nó đúng không?

Minh Vy vùng vẫy cố thoát ra khỏi gọng kìm lạnh lẽo đang siết lấy cô mình, nói một cách khó khăn.

- C...cái...gì?

- Khốn kiếp!!! Còn giả vờ. Đưa nó đây...đưa nó đây...

Trong giọng nói khàn đục kỳ lạ ấy, Minh Vy nhận ra đây là âm sắc của một cô gái. Nhưng rốt cuộc là kẻ này muốn cái gì? Không suy nghĩ nhiều, cô dùng chân đạp vào bụng nó, lực khá mạnh và bất ngờ, khiến kẻ trong áo choàng bật ngã ra sau. Minh Vy cũng chới với thụt lùi, và tiếng thét kinh hoàng tắc nghẹn trong cuống họng khi nhìn thấy cánh tay bị đứt rời ra khỏi cơ thể kia vẫn đang giữ lấy cổ mình, phần thịt bỏ như bị thổi rữa.

Cô gái điên cuồng hét thứ gớm ghiếc ở cổ mình ra, chạy.

Gió rít lên chói chói. Những chiếc lá khô quay cuồng trong gió, tung lên rồi lại hạ xuống điên dại. Rừng cây gầm lên những âm thanh giận dữ, nối tiếp nhau như một đoàn tàu không có điểm dừng, lao vút đi xé toạc không gian.

Những bước chân cuồng loạn dồn dập đuổi sát sau lưng, buộc Minh Vy không thể dừng lại. Đôi chân nhanh lẹ lao qua những bụi rậm, băng qua những gầy leo chằng chịt, dẫm lên những mảnh đá sắc nhọn dần đuổi sức, hơi thở trở nên hỗn loạn và gấp gáp. Đôi bả vai gầy gầy sức đưa lên rồi hạ xuống theo nhịp của tay, mắt cô mở to, mặc kệ những giọt mồ hôi mặn chát đang làm chứng cay xè, cố gắng nhìn đường để không bị va vào thân cây hay vấp ngã.

Chợt, những hình ảnh kỳ lạ lại hiện lên trong đầu cô gái. Đột ngột như một cơn lốc xoáy, nhòe nhoẹt như một thước phim đen trắng cũ kỹ, rồi dần dần trở nên rõ nét, rõ nét đến rất sắc, như một vết cắt từ khoảng ký ức cảm lạnh.

*Thịch.*

*Thịch.*

*Một cô gái đang không ngừng chạy.*

*Một bóng đen ma quái đang đuổi theo.*

*Đôi mắt cô gái mở to tuyệt vọng, sắc tím kinh hoàng và đau đớn.*

*Hạt nước ấm nóng, trong suốt như pha lê trên khóe mắt rơi bộp xuống nền đất lạnh, thăng thót và cảm giận.*

*Cô gái lao ra giữa không trung, khoảnh khắc chơi vơi giữa khoảng trời mênh mông lồng lộng ấy, cô nhìn lại một lần nữa bóng lạnh lưng đáng tàn nhẫn đứng trên bờ vực, một nỗi thù hận đau đớn thấm sâu vào tim cô một khoảng tối chết chóc.*

*Máu tanh ngập trời, đỏ lòm nhấn chìm không gian trong một vẻ đẹp hoang dại và bi thảm. Những cánh hoa anh đào bị gió làm dập nát, bay tả tơi, mang theo nỗi đau không hóa thành nước mắt mà hóa thành máu...*

Minh Vy đã dừng lại từ lúc nào, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, đôi mắt tím mờ to ngây ngất và đờ đẫn tựa như trong phút chốc bị rút hết sinh lực. Trái tim đột ngột đau thắt lại, hệt như một con dao vừa xuyên qua ngực cô, xoáy sâu vào đó một vết thương đau đớn.

Chuyện gì... vừa xảy ra vậy?

Cô... vừa nhìn thấy cái chết của chính mình? Đó là kết thúc của cô hay là quá khứ đã từng xảy ra?

Một bóng mặc áo choàng đen lao mạnh vào Minh Vy từ phía sau, khiến đầu cô đập vào tảng đá. Một dòng máu đặc sánh chảy ra, từ từ bò xuống gương mặt trắng xanh xao, trườn qua cổ, một giọt thấm vào áo len, chạm đến mặt giấy chuyển hình sao bạc, khiến nó sáng lên một màu xanh lục quý dị.

Mảnh vỡ Lama đang nóng dần lên.

Bóng áo choàng đen rít lên như một nụ cười phản kích cuồng dại, lao vút đến Minh Vy. Bỗng nhiên một vật gì đó luồn qua eo, cuốn lấy thân hình mảnh khảnh, lôi bật về phía sau. Lưng cô đập mạnh vào thân cây cứng chắc và gồ ghề, từng đốt xương ở sống lưng đau như bị vụn gãy, kêu lên răng rắc.

Bị hất con mồi, bóng đen rú lên một tiếng ghê rợn. Một cơn gió mạnh thổi thốc qua chiếc mũ đang kéo sụp khiến nó bay ngược ra sau, lộ ra một khuôn mặt trắng bợt như xác chết với những đường gân tím nổi lên gồ ghề, cơ mặt cử động một cách khó khăn để cái miệng chếch lên một nụ cười man dại. Minh Vy chợt giật mình khi nhìn ra đôi mắt màu xanh dương bất động như không còn nhìn thấy gì, không còn ghi nhận được gì của sự sống ấy...

Đôi môi tái nhợt khô khốc của cô nhấp nháy một cách khó khăn, từng chữ một như bị trầy xước.

- J...Jolie...

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 19: Linh Hồn Vất Vưởng (2)

Minh Vy chợt giật mình khi nhìn ra đôi mắt màu xanh dương bất động như không còn nhìn thấy gì, không còn ghi nhận được gì của sự sống...

Đôi môi tái nhợt khô khốc của cô nhấp nháy một cách khó khăn, từng chữ một như bị trầy xước.

- J...Jolie...

Giữa cánh rừng hoang dã âm u đáng sợ, áo choàng đen bay phấp phất giữa không gian lộng gió, từ chỗ cánh tay đã bị đứt rời mọc ra một thứ hệt như rễ cây, chúng trườn dài ra cho đến khi trông như cánh tay cũ, vôi lên vuốt lại những sợi tóc vàng vương trên mặt, nở một nụ cười quý dị.

- Phải! Là tôi!

Lúc này, Minh Vy mới giật mình nhìn quanh cảnh xung quanh.

Khu rừng trên con đồi phía sau trường...

Và cô đang ở giữa hồ nước, bị trôi trên một đám rễ cây lúc nhúc như những con rắn đang lỏng lẻo với kẻ thù.

Mặt trắng mờ ảo và ma quái tỏa sáng trên một khoảng bầu trời rộng, chênh chếch chiếu xuống hồ nước giữa khu rừng, nơi cô gái mảnh mai bị trôi chạt giữa lúc nhúc những sinh vật kỳ dị. Mái tóc dài của cô bị gió thổi tốc ngược ra sau, để lộ một vầng trán xanh xao với vết máu đặc sánh chảy lảm lém xuống khóe môi, khiến cô tỏa ra một vẻ đẹp hoang dại như loài ma cà rồng hút máu.

- Cô muốn gì ở tôi?

Minh Vy lên tiếng, giọng nói tình nhẹ như ánh trăng thanh khiết, hàng mi cong dài che rợp đôi mắt to, điềm tĩnh và long lanh mê hồn.

Bên trong tấm áo choàng đen có cái gì đó đang cựa quậy, Minh Vy chuyển ánh nhìn xuống phía dưới chân Jolie, phát hiện ra những rễ cây to xù xì đang uốn éo không ngừng. Đôi môi tím tái từ động đập, rồi mở ra, nhả từng lời nói và mùi tanh lợm của bùn đất.

- Còn giả ngây sao. Những kẻ độc ác như các người đã dùng máu của chúng tôi để có được sức mạnh huyền bí, để duy trì vẻ đẹp bất tử và thỏa mãn tham vọng của mình...Hừ! Đưa nó đây, trả lại sự sống cho tôi...

Jolie rít lên rồi lao đến, nhưng khi chưa kịp chạm vào Minh Vy thì đã bị đám rễ cây đã chắn ngang, hất văng ra xa. Những cái đầu rễ ngóc lên như rắn hổ mang sẵn sàng nhe nanh cắn chặt độc lên kẻ thù bất cứ lúc nào. Cô ta va vào một cái thân cây, rú lên uất ức.

- Khốn kiếp!!!

- Ý cô nói...- Minh Vy mấp máy môi, câu nói phát ra thận trọng và rất nặng nề, đôi mắt tím thắm lại u ám – LAMA?

- Ngoài nó ra còn có thứ khác sao? Hừ! Đồ ác quỷ.

Đôi lông mày lá liễu nhíu lại, Minh Vy cố cựa mình, nhưng lại bị siết chặt hơn. Nín thở, bàn tay cô thận trọng tìm con dao giấu trong túi áo.

- Tôi không liên quan đến cái chết của cô. Nhưng nói cho tôi biết, là ai đã giết cô?

Jolie cười gằn, phả ra không gian một mùi lạnh lẽo chết chóc.

- “không liên quan” sao? Ai giữ nó đều giống nhau cả thôi, linh hồn của các người còn đen tối hơn quỷ dữ, sẵn sàng giết chóc đồng loại để đạt được tham vọng của mình.

- Sao cô biết tôi có mảnh vỡ LAMA?

Những lọn tóc vàng bị gió quạt lên lòa xòa như những con rắn độc đang lồng lộn điên cuồng. Không khí xung quanh u ám và ngột ngạt như một tảng đá đè nặng lên lồng ngực, khiến Minh Vy có cảm giác không thở nổi. Có tiếng nghiền răng ken két.

- Đáng lẽ linh hồn tôi đã bị thứ cây quái vật này ăn mất, nhưng đúng lúc tôi sắp bị nuốt hoàn toàn thì cô xuất hiện. Mảnh đá đó đã kích động chúng và chuyển qua tấn công cô, nhờ vậy tôi mới thoát. Tuy nhiên...- Jolie cười lạnh, nụ cười ghê rợn và lãnh khốc - kẻ như cô vốn đã từng cướp đoạt sự sống của bao nhiêu người rồi, nên hôm nay cô chết để tôi lấy lại sự sống cũng chẳng có gì đáng tiếc.

Bàn tay khô khốc chạm vào thanh kim loại lạnh lẽo. Giữa những cơn gió lồng lộn, những sợi tóc mảnh bay lòa xòa trên đôi mắt tím đang thắm lại, đen đặc như bóng đêm.

- Tại sao không tấn công kẻ đã giết cô mà lại chọn tôi?

- Đơn giản là cô xui xẻo bị tôi bắt gặp. Dù sao, nếu tôi lấy được mảnh đá đó, tôi sẽ sống lại. Đến lúc ấy, tôi sẽ xử lý cô ta.

Đôi mắt màu xanh dương bất động không còn bất cứ cảm xúc nào nữa, nhưng trong giọng nói của cô ta vẫn mang sự hằn học và căm giận. Một luồng gió xoáy từ trên cao tràn xuống làm chiếc áo choàng bay lên phấp phật. Tiếng gió rít qua những tán cây rậm nghe sắc nhọn như một lưỡi dao bén.

- Thế là đủ rồi. Giờ...chết đi.

Bóng đen lao đi như một con lốc điên cuồng với khát vọng mãnh liệt. Minh Vy cắn môi, tay nắm chắc chuôi dao, giọng nói cất lên vẫn bình tĩnh và mạch lạc.

- Nói cho tôi biết, “cô ta” là ai?

Rầm.

Jolie một lần nữa bị quạt ngược lại. Nhưng lần này không giống như trước, những cái rễ cây trườn đến bên cô ta, quấn chặt lấy chiếc áo choàng, siết mạnh đến mức những đường gân trên mặt trắng bợt tắc nghẽn, căng phồng lên như sắp vỡ. Khuôn mặt cô ta đột nhiên biến dạng, xám ngoét méo mó kỳ dị khi rễ cây mọc ra những chiếc nanh nhọn hoắt như răng sói cắm phập vào thân người. Bàn tay khô quắt lại, miệng há to, tuyệt vọng như muốn hớp từng hớp không khí cuối cùng, cơ thể quằn quại kinh hoàng...

Gió chợt yên lặng.

Minh Vy chết sững, cơ thể cứng đờ.

Từng tế bào trong cơ thể cô đều tê dại.

Cô càng kinh hãi hơn, khi một nhánh rễ cây từ từ trườn qua vai, cuốn tròn quanh cổ, nhóp nhúa và có những sợi gai nhỏ từ từ bò đi như con rết, siết chặt, rất chặt. Cái cổ gãy mảnh đau tựa như sắp đứt rời, những mạch máu nổi lên cứng ngắc như sắp rạn nứt. Đôi mắt tím mở to kinh hoàng, những tiếng ứ ứ tắc nghẽn trong cổ họng. Bàn tay vịn ghì chặt bất lực vùng vẫy, cả cơ thể giãy dụa vì đau đớn. Phổi bị rút cạn không khí, căng tức đến nghẹt thở.

“Không!

Minh không thể chết như thế này được.

Không được...”

Giữa luồng sáng bạc từ trên cao chiếu xuống, cô gái mảnh mai đang điên cuồng lấy dao đâm từng nhát vào những chiếc rễ cây lúc nhúc như những con rết. Một vài nhánh bị cắt đứt rời. Chúng như bị kích động, lồng lộn lên quấn chặt lấy cổ cô gái hơn, túm lấy cô chìm xuống nước.

Mặt hồ nổi bọt đục ngầu trong những tiếng quẫy đạp kịch liệt. Minh Vy vùng vẫy, giãy dụa. Cô đang dần đuối sức, mắt tối lại không thể nhìn rõ được gì nữa, từng tế bào trong cơ thể mệt mỏi, đau đớn vô cùng. Những bọt khí cuối cùng trong miệng từ từ nổi lên mặt nước, vỡ òa...

“Tôi...không muốn chết...”

Không muốn chết...

Không muốn...”

Đôi mắt cô dần khép lại mệt mỏi. Thế giới chỉ còn bóng đen bao trùm.

Bàn tay buông lơi trong nước.

Mái tóc dài trôi lững lờ, bông bênh như rong biển.

Trong khoảnh khắc mong manh đánh dấu sự sống và cái chết ấy, một luồng sáng chói lòa rực rỡ bùng tỏa, sáng đến mức sắc nhọn như những chiếc gai đâm vào đôi mắt đang nhắm lại. Cái gì đó thôi thúc trong đầu, những nỗ lực cuối cùng buộc Minh Vy cố mở mắt ra...

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 20: Đôi Cánh Đen

Trong khoảnh khắc mong manh đánh dấu sự sống và cái chết ấy, một luồng sáng chói lòa rực rỡ bùng tỏa, sáng đến mức sắc nhọn như những chiếc gai đâm vào đôi mắt đang nhắm lại. Cái gì đó thôi thúc trong đầu, những nỗ lực cuối cùng buộc Minh Vy cố mở mắt ra...

\*

Khu rừng vắng u tịch.

Trắng trời chênh chếch trên khoảng trời đen thẫm, ánh sáng nhàn nhạt không đủ sức xuyên qua những tán cây dày rậm, khi chạm xuống mặt đất chỉ còn một màu nhòe nhòe yếu ớt. Không gian chìm xuống trong những âm thanh trầm trầm u uất của chôn núi rừng hoang dại, nghe khắc khoải và nao nê.

Cô gái lệt thót giữa cánh tay chắc chắn, người ướt sũng, mắt nhắm nghiền, gương mặt trắng bệch nhợt nhạt, đôi môi thâm tím lại, cơ thể mỏng manh đến mức chỉ một cái siết nhẹ thôi cũng có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Chỉ trễ vài phút nữa thôi, cô ấy có thể sẽ lại biến mất, và là biến mất mãi mãi. Không còn thấy gương mặt ấy, đôi mắt ấy, nụ cười ấy hiện diện trong cuộc đời, thế giới chỉ còn là một màu u ám chết chóc, chỉ còn một linh hồn vất vưởng chết dần chết mòn cho đến khi trút hơi thở cuối cùng. Ý nghĩ ấy khiến nỗi đau xót và sự giận dữ dâng lên mạnh mẽ, cào cào và bóp nghẹt lấy trái tim căm lặng.

Gió buồn lay lắt. Bóng tối nuốt chửng bóng dáng cao lớn đẹp đẽ trong một nỗi bi thương và cô độc tột cùng.

Soạt.

Lấn trong gió, một tiếng động vang lên rất khẽ, đánh thức chàng trai ra khỏi những dòng cảm xúc hỗn loạn. Chàng trai quay đầu lại. Con gió lác lỏng thổi mái tóc lãng tử bông bênh tạo nên vẻ quyến rũ ma mị, nhưng khi nhìn vào đôi mắt hai màu ấy, chỉ có một sự sắc bén như lưỡi kiếm và lạnh lẽo đến tàn khốc.

Trên lớp vỏ dày và lá cây ẩm mốc, một sinh vật đang trườn đi một cách khó khăn. Khuôn mặt ghê sợ xoám ngoét, chiếc áo choàng đen rộng rách tươm lộ ra những mảng thịt bở và thối rữa, từng cử động dường như rất đau đớn.

Đôi đồng tử hai màu kỳ dị, một đen thẫm, một xanh thẫm như đại dương chọt tối sầm lại như hai hốc sâu hun hút. Những tia máu vằn lên một màu chết chóc.

Phùng!

Ngon lửa bùng lên đỏ rực và dữ dội bao quanh lấy Jolie. Rừng cây nghe vọng lại những tiếng gào rú ghê rợn và đau đớn tột cùng. Lửa không ngừng lao vào cắn xé, gặm nhấm từ từ và hành hạ con mồi cho đến chết.

Mặt trăng khuất sau đám mây đen đúa trở nên méo mó kỳ dị. Tiếng gào thét thảm thiết bị gió nhấn chìm trong cuồng nộ, rít lên uất hận. Chiếc áo dạ đen khoác hờ bay trong gió, bóng dáng cao lớn và đẹp đẽ như một chiến thần từ từ quay bước, lạnh lùng tàn khốc đến ác độc.

Từ sau gốc cây cổ thụ lớn, cô gái mang đôi mắt màu hổ phách bước ra, bàn tay nắm chặt như đang cố khắc chế cảm xúc mãnh liệt và dữ dội đang sắp bùng nổ.

- Tại sao ngài lại làm như thế?

Chỉ có tiếng vọng trầm uất của chốn rừng núi đáp lại. Khoảng cách giữa cô và ác ma đến tận nhãn ấy ngày một xa dần. Đôi cánh đen xòe rộng, to lớn và mạnh mẽ như một chúa tể bóng tối.

- Cuộc chiến này không phải là thứ mà ngài có thể xen vào.

Cô gái gào lên bất lực. Đôi mắt đã hiện lên những tia máu đỏ đục. chàng trai vẫn lạnh lùng bước đi, chân không khựng lại dù chỉ một tích tắc, câu nói ấy lướt nhanh qua đầu rồi cũng tan nhanh vào hư vô.

- Chuyện của ta cũng không phải thứ mà cô có thể xen vào.

Dứt lời, đôi cánh đen bay vút lên trời cao. Những chiếc lông vũ rơi tự do trong không khí.

Mái tóc đen nhánh như bóng tối bị một cơn gió lạnh lùng thốc ngược ra sau. Đôi mắt màu hổ phách ráo hoảnh, chỉ còn lại một nỗi đau và căm giận sâu thẳm thẳm mà mặt như ngục tối không lối thoát.

- Nếu ngài nghĩ tôi sẽ để yên chuyện này thì nhầm rồi. Sẽ có ngày, tôi làm cho cô ta đau đớn đến chết.

Đôi môi đỏ tươi như màu của máu mím lại lạnh lùng. Sự đố kỵ và ích kỷ ăn mòn dần và nuốt chửng một linh hồn vào bóng tối.

\*

Không gian tĩnh lặng.

Cô gái nhỏ nằm yên trên giường. Mái tóc xõa xuống gối, mềm mượt như dòng suối. Hàng mi cong dài che rợp đôi mắt đang nhắm nghiền mệt mỏi. Ánh trăng len lỏi qua khung cửa sổ, dịu dàng chiếu lên gương mặt cô một màu yên bình.

Ác quỷ đẹp trai đứng yên cạnh giường, lặng lẽ ngắm cô gái đẹp như mặt trăng, vẻ đẹp hài hòa của sự dịu dàng cao quý và bí ẩn cuốn hút. Bàn tay vô thức đưa ra như muốn chạm vào cô ấy, rồi đột ngột khựng lại giữa không trung, trầm mặc.

Cô gái, vẫn tỏa ra thứ hào quang dịu dàng và lặng lẽ như mặt trăng diễm lệ.

Còn bàn tay này, đã vấy máu quá nhiều, quá dơ bẩn.

Nguyên Vũ rút tay về, quay lưng bước đi. Cái bóng đồ dài trong nỗi cô đơn khắc khoải. Cứ để cô ấy trong sạch và thuần khiết như thế, còn cậu, sẽ sống trong bóng tối, luôn ở bên mặt trăng, bao bọc và che chở cô ấy mãi mãi. Chỉ thế thôi.

Nhưng, ác ma ấy không nghĩ đến rằng, càng trong sáng thì càng dễ nhuộm đen, càng thuần khiết thì càng dễ bị vấy bẩn.

- Anh là ai?

Chất giọng tuy yếu ớt nhưng rõ ràng của cô gái nhỏ đột ngột vang lên làm cậu giật mình. Đôi mắt hai màu chìm trong nỗi buồn mênh mang chợt thức tỉnh, trở lại vẻ lạnh lẽo vốn có.

Minh Vy cố mở mắt nhìn. Ánh trăng không chạm đến được khoảng tối nơi anh ta đứng. Màu đen bí ẩn ấy hòa lẫn với bóng đêm, xa cách, lạnh lùng. Cô gái hít một hơi để lấy sức, thốt lên câu hỏi đã hiện diện trong đầu mình hàng trăm lần.

- Anh từng quen biết tôi phải không?

Bước chân khựng lại.

Trước giờ, cô luôn là một kẻ cô độc, không tin vào bất cứ ai ngoài bản thân mình. Nhưng đối với anh ta, một người thậm chí không biết mặt lại âm thầm bảo vệ cô, đem đến cho cô một cảm giác an toàn và thân quen kỳ lạ. Có thể là cô đã thiếu sáng suốt và khá vội vàng, nhưng cô lại thấy cần thiết biết được điều mấu chốt quan trọng ấy. Nếu anh ta biết cô, rất có thể cô sẽ dễ dàng tìm lại ký ức hơn.

Minh Vy đưa mắt nhìn bóng lưng rộng vững chãi ấy từ phía sau. Dáng người cao cao, gầy gầy, đôi vai rộng, mái tóc lãng tử bồng bềnh mê hoặc. Rõ ràng là khá quen.

Chợt, đôi mắt cô dừng lại ở bức tranh lồng kính vẽ một vườn hoa của Bảo ngọc và giật mình. Nơi ấy, không thể nhìn thấy màu sắc của bức họa, nhưng chỉ trên tấm kính phản chiếu một đôi mắt lạnh lẽo sáng lên hai màu kỳ dị trong bóng tối. Nó xoáy sâu vào đầu cô đột ngột như một cơn lốc, khiến cô bất giác thụt lùi lại.

- Ngủ đi.

Vút.

Ánh trăng nhòe nhòe như một làn sương mỏng bao phủ đôi mắt tím. Minh Vy ngơ ngác nhìn xung quanh: hắn ta đã biến mất không một vết tích. Cô mệt mỏi



hất ra một tiếng thờ dài.

\*

6 giờ sáng.

Bầu trời đầu đông một màu bạc phếch của những tầng mây nhàn nhúm. Sương đêm vẫn còn vương trên những tán cây rậm, đọng lại thành những hạt nước li ti ẩm ướt. Gió se se, mang hơi lạnh buốt giá lửa vào ký túc xá, lẫn khuất tron từng phân tử không khí. Lúc này, các học sinh đành phải rời bỏ chiếc giường ấm áp để bắt đầu cho một ngày học mới.

Minh Vy mở mắt ra nhìn trần nhà sơn màu trắng đục, không có gì ở trên ấy và cả đôi mắt của cô cũng trống rỗng.

Giống hệt như lần trước, cô thức dậy với một cơ thể hoàn toàn bình thường, không có dấu hiệu của bị thương hay mệt mỏi gì hết.

Mọi việc càng ngày càng phức tạp, vấn đề này giải quyết chưa xong đã phát sinh ra vấn đề mới, rối rắm như một mớ bòng bong. Không hiểu sao, con đường của cô càng đi lại càng có cảm giác như mình đang dần lao vào một hố đen sâu thẳm không lối thoát.

Cạch.

Cánh cửa phòng mở cắt ngang những dòng suy nghĩ của Minh Vy. Cô bạn Bảo Ngọc bước vào, chả thèm liếc người bạn cùng phòng lấy một cái. Bảo Ngọc vừa xin phép về nhà hai ngày, và sáng hôm nay trở lại ký túc xá để chuẩn bị cho ngày học mới.

*“Dù cho có nguy hiểm rình rập, dù cho cái chết cận kề, dù cho quá khứ của cô chất chứa những đau thương cào xé, cô vẫn muốn tìm lại sao?”*

Thôi được rồi! Là chính cô đã chọn con đường này, và một khi đã bước đi thì chỉ có thể đi đến cùng.

Hôm nay là thứ sáu, và cũng là ngày cô chính thức ra mắt với Hội sân khấu – Kịch. Đã đến lúc tuyên chiến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 21: Tuyên Chiến

Phòng họp của Hội sân khấu – kịch là một căn phòng khá rộng, trước đây đã từng là phòng học nhạc. Bàn ghế được sắp xếp gọn gàng, tạo một khoảng rộng ở giữa làm một sân khấu tạm thời để luyện tập. Đạo cụ, giấy tờ, máy tính và giá sách gồm những vở kịch nổi tiếng đều đầy đủ cả. Khắp bức tường sơn màu xanh lá của căn phòng, những tấm bảng khen được đóng khung và treo rất trang trọng, kết quả quá trình phấn đấu tuyệt vời của ác thành viên. Ở học viện này, các học sinh bắt buộc phải tham gia một câu lạc bộ nghệ thuật hoặc thể thao nào đó và nếu có thành tích tốt thì sẽ được khen thưởng. Đây cũng là một cuộc thi giữa các học sinh với nhau quyết liệt không thua gì về học tập.

3 giờ chiều.

Các thành viên đã đến khá đông đủ, ngồi ngay ngắn và trên tay mỗi người đều cầm kịch bản đã được Hội trưởng Quốc Anh phát từ tuần trước. Sắp tới là lễ kỷ niệm thành lập trường, và mọi người đang chuẩn bị chọn diễn viên thích hợp để công diễn vở kịch.

Anh chàng Hội trưởng có khuôn mặt khá điển trai và tri thức theo kiểu nghệ sĩ đứng lên, bắt đầu điều hành buổi họp. Sau một tràng những giới thiệu lằng nhằng, Quốc Anh cuối cùng cũng đề cập vấn đề quan trọng nhất.

- Và bây giờ mọi người có thể ứng cử hoặc đề cử các vai diễn của vở kịch này. Tất cả mọi người đều công bằng với nhau, ai cũng có thể tham gia.

Cạch.

Tiếng mở cửa khẽ nhưng cũng đủ làm mọi người chú ý và ngoái lại nhìn. Một cô gái mảnh mai xuất hiện trong bộ vét đồng phục mùa đông. Gió lùa vào phòng, làm mái tóc hạt dẻ bay nhẹ nhẹ. Gương mặt thanh tú. Đôi mắt to màu lấp lánh như mảnh vụn thủy tinh nhưng cũng huyền hoặc huyền bí nổi bật trên khuôn mặt trắng xanh, tạo cho cô một vẻ đẹp kỳ lạ, vừa kiều sa lạnh lùng vừa huyền hoặc bí ẩn.

Uyên Nhi nghiêng đầu mỉm cười. Bảo Ngọc nhủ mảy lại.

- Xin lỗi. Mình đến muộn.

- À... ừm... không sao! Bạn vào nhanh lên!

Quốc Anh sau giây phút ngẩn ngơ, vội định thần lại, e hèm một tiếng.

- Xin giới thiệu với mọi người, đây là Trần Minh Vy, thành viên mới của hội chúng ta.

Minh Vy cúi đầu chào, đi về một chỗ trống. Đôi mắt tím phảng phất và bình thản trước ánh mắt khinh khỉnh của Bảo Ngọc và mỉm cười nhẹ đáp lại nụ cười chào hỏi của Uyên Nhi.

- Nào! Quay lại vấn đề. Trước tiên là hai nhân vật chính.

Mọi người bắt đầu xi xầm với nhau. Tuy nói là ai cũng có quyền ứng cử nhưng cũng phải biết phù hợp với khả năng của mình. Uyên Nhi và Bảo Ngọc là hai đại diện sáng giá của hội, họ đã tham gia rất nhiều vở diễn và đều rất thành công.

Minh Vy quay sang người ngồi cạnh mình, anh chàng có một đôi mắt mang vẻ nghịch ngợm và sôi nổi.

- Bạn có thể cho mình mượn kịch bản này không?

- À... Tất nhiên.

Anh chàng nở nụ cười tươi rói trước giọng nói nhẹ nhàng của người đẹp. Minh Vy đáp lại, dưới đáy mắt chỉ có một thứ cảm xúc nhàn nhạt và tĩnh lặng, không hề có tia cười. cô liếc nhanh những dòng chữ trên tập giấy.

Bảo Ngọc đứng dậy, nhìn cô gái tóc hạt dẻ ngồi bên góc phải một cách đặc ý.

- Tớ nghĩ mọi người đều hiểu là năng lực của tớ và Uyên Nhi như thế nào. Hai vai chính tớ nghĩ Uyên Nhi và tớ sẽ đóng.

- Có ai có ý kiến gì nữa không? Nếu không có thì hai bạn có thể diễn thử một cảnh bất kỳ trong kịch bản.

Anh chàng hội trưởng nói to, dong dạc. Các thành viên khác đều hướng chú ý lên sân khấu nhỏ, xem hai cô gái trên sân khấu phối hợp với nhau. Hai cô gái hoàn toàn tự tin và làm chủ sân khấu một cách rất chuyên nghiệp, đồng thời cách phối hợp cũng rất ăn ý. Tiếng vỗ tay tán thưởng rộn lên sau khi hoạt cảnh gần kết thúc. Quốc Anh chỉnh lại gọng kính.

- Vậy là mọi người đều nhất trí để Uyên Nhi và Bảo Ngọc vào vai chính. Tiếp theo là...

- Xin lỗi!

Một giọng nói tĩnh nhẹ rất êm tai vang lên thu hút sự chú ý của mọi người. Không hẹn mà đồng loạt ai cũng chú ý về phía cô gái xinh đẹp vừa đứng dậy đây, ánh mắt khó hiểu. Bảo Ngọc ở phía trên liếc xuống với khuôn mặt kiêu ngạo kinh khinh như thường.

- Mình có thể diễn thử vai Orchids chứ?

Mọi người nín lặng. Bảo Ngọc thoáng nụ cười mỉa mai, còn Uyên Nhi lại tỏ ra bình thản trước mọi việc. Vai Orchids của Bảo Ngọc là vai diễn phản diện nhưng cũng là nhân vật trung tâm, một người chưa có kinh nghiệm làm sao có thể diễn xuất trội hơn so với người chuyên nghiệp chứ?

Quốc Anh hơi bối rối, mỉm cười với Minh Vy ái ngại. Bảo Ngọc nhếch môi cười, muốn thách đấu với cô ư? Ngụ ngốc không biết lượng sức mình.

- Nếu muốn thì bạn có thể thử. Tôi chỉ hi vọng bạn không làm trò hề ở đây.

Minh Vy nở một nụ cười nhạt nhưng đầy tự tin. Cô ngẩng cao đầu, bước lên sân khấu nhỏ.

Ánh sáng chiếu xuyên qua tấm kính cửa sổ, nhàn nhạt hắt lên mái tóc màu hạt dẻ mềm mại, đột nhiên trở nên đông cứng và trốn mất. Gió lùa vào phòng hơi thờ lạnh buốt. Phía trên bục, đôi mắt huyền hoặc tím thắm lại, chiếu cái nhìn lạnh lẽo khắp căn phòng. Mọi người đột ngột cảm thấy ớn lạnh.

Minh Vy vòng tay tự ôm lấy mình, thu người lại, bộ dạng như một con thú bị thương, dù đau đớn nhưng vẫn chiếu cái nhìn dữ tợn và sẵn sàng liều chết với kẻ thù, ánh mắt chất chứa thù hận ngút ngàn. Cô cất tiếng, giọng nói âm u như vọng về từ chốn địa ngục đen tối vĩnh cửu, cay nghiệt và đau đớn.

- Ngục tối lạnh lẽo... lạnh thấu tim gan... Không ai tin ta, không ai yêu ta, trái tim ta vĩnh viễn chỉ có mùa đông, chỉ có băng tuyết. Ánh sáng không chạm được tới ngục tối, không chạm được tới ta... Ta, là Orchids – công chúa của bóng tối.

Trong phút chốc, nhiệt độ trong căn phòng như tụt xuống mức âm. Rõ ràng là ánh đèn điện vẫn sáng trưng, nhưng người ta lại chỉ thấy một Orchids cô độc giữa ngục tối lạnh lẽo ngàn năm với tiếng cười tuyệt vọng và man dại. Ánh mắt ấy, giọng nói ấy biểu lộ một cách hoàn hảo, cho thấy một nội tâm giằng xé giữa thù hận và đau đớn.

- Giết tất cả, giết chết tất cả, chỉ có thể băng giá trong tim ta mới tan chảy. Ta phải ra khỏi đây, phải giành lấy quyền lực. Lilac, ta phải cho mi nếm mùi đau khổ của ngục tối. Ta sẽ hủy diệt tất cả, những cả đây ta vào đường cùng... Hủy diệt!

Đoạn diễn kết thúc. Minh Vy đứng yên trên sân khấu, nghiêng đầu mỉm cười nhẹ. Orchids đáng sợ hoàn toàn biến mất.

Căn phòng im phăng phắc.

Bộp...bộp...

Tiếng vỗ tay của Uyên Nhi như đánh thức mọi người ra khỏi cơn mê. Tất cả sự tĩnh, tiếng vỗ tay lan dần và trở nên vô cùng nhiệt liệt. Những tiếng khen ngợi tuôn ra không dứt. Một Orchids kiêu hãnh và đã tâm tàn nhẫn hiện lên thật hoàn hảo.

Tập kịch bản trong tay Bảo Ngọc bị vò nát. Sự tức giận cố kìm nén dường như vượt quá mức cho phép, khiến những đường gân trên cổ cô ta căng lên như một dây đàn.

Minh Vy bước xuống sân khấu. Đôi mắt màu tím bình thản nhìn thẳng vào Bảo Ngọc, trong một thoáng, cô nàng thấy Minh Vy dường như nhếch môi cười nhạt.

Bảo Ngọc nghiêng chặt răng.

“Trần Minh Vy, cậu muốn đối đầu với tôi sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 22: Đôi Mắt

Bầu trời đêm sâu thẳm mịt mù, màu đen hoang vu cô quạnh nuốt trọn không gian. Ánh đèn vàng vọt hắt lên khuôn viên vắng lặng một màu ảm đạm buồn bã. Gió lạnh lẽo cuốn những chiếc lá khô rơi dưới thềm vào khoảng không mờ tối.

Đôi mắt nâu rất đẹp nhìn trừng trừng vào bóng cây phượng già loang dài một khoảng đen giữa sân trường vắng lẽ, trong đầu óc chứa đầy toan tính. Mái tóc hung đỏ bóng bèn kiểu cách bị gió thổi xòa tung bay lòa xòa, khiến gương mặt cô dưới ánh đèn trắng đục mang một vẻ quái dị.

- Cậu đánh giá Minh Vy quá thấp.

Một giọng nói rất nhẹ nhàng và êm tai nhưng lại mang hơi lạnh phảng phất phía sau gáy cô, Bảo Ngọc thoáng giật mình nhưng không quay lại. Cô biết chủ nhân của nó là ai. Ngọc cười khẩy.

- Cậu nghĩ vậy sao?

Uyên Nhi chạm tay vào thanh sắt lạnh lẽo ở ban công. Cô dựa lưng vào cây cột bên cạnh, gương mặt khuất sau bóng tối. Đôi môi đỏ như màu máu chềch lên một nụ cười không rõ là giễu cợt hay vô tâm, nhưng ánh mắt của cô hoàn toàn lạnh lẽo.

- Cậu sẽ làm gì?

Bảo Ngọc mím môi lại, rồi đôi môi nhũ cam nhỏ nhắn nhả ra từng từ, rõ ràng và sắc lạnh.

- Đẻ bẹp, và nếu cần...cho cậu ta biến mất – nếu cậu muốn.

Một làn khói mỏng phả ra kèm theo một tiếng cười khe khẽ. Cô gái mang bộ mặt thiên thần quay lưng bước đi, không ngoái đầu lại.

- Sử dụng đầu óc một cách thông minh đi Nguyễn Bảo Ngọc. Đó là lời khuyên chân thành tớ dành cho người bạn yêu quý đấy.

Cái bóng màu trắng mất hút phía cuối hành lang dài hun hút.

Trần Minh Vy, ngay từ lần gặp đầu tiên, Uyên Nhi đã biết đây không phải là người đơn giản.

Dưới ánh đèn neon mờ đục, cô gái xinh đẹp chia tay ra, môi vẽ lên một nụ cười mỉm rất đẹp. Nhưng điều khiến cô chú ý nhất là đôi mắt màu tím kỳ lạ, bí ẩn, cuốn hút...

Một đôi mắt không thể dò xét cảm xúc.

Chạm vào nắm đấm của kim loại, cảm giác lạnh lẽo theo đầu ngón tay truyền đến bất giác khiến cô cảm thấy phấn khích. Uyên Nhi bật công tắc điện, mắt liếc nhìn khung ảnh hai cô gái xinh xắn đặt trên bàn học, với một chiếc kẹp tóc chữ N dễ thương trên mái tóc màu đỏ tía, cười nhạt.

“Trần Minh Vy, cậu thật thú vị”.

Phòng 502, khu ký túc xá nữ.

Minh Vy nằm trên giường, đôi mắt nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ. Màn đêm tĩnh mịch, thăm thẳm xa vời vợi. Cô bất giác đưa tay lên nắm lấy mặt dây chuyền lạnh lẽo.

Thật ra, cô đã từng muốn sống ở đây như một người bình thường. Nhưng rồi, liệu nó sẽ kéo dài được bao lâu? Năm năm, hay mười năm? Người ta rồi cũng sẽ phát hiện ra, và cô rồi sẽ phải chịu bao cái nhìn kỳ thị, sấm soi dò xét, biết đâu được, họ sẽ coi cô là một thứ sinh vật ghê tởm, hoặc một thứ đại loại như mẫu vật sống để nghiên cứu khoa học...

Cô sợ. Những nỗi sợ hãi luôn ám ảnh sâu trong tim.

Minh Vy đã sống mười mấy năm như thế, cuối cùng phải trốn chạy. Cô khao khát hòa nhập với cuộc sống, nhưng không ai đón nhận, không ai cho phép. Bởi lẽ, cô không thuộc về thế giới này. Mang một chiếc mặt nạ vô cảm, một đôi mắt trống rỗng, một đôi môi chỉ biết nở nụ cười nhạt nhẽo, đến cái tên Trần Minh Vy cũng không phải là của cô.

Dù thế nào, cô cũng chỉ có con đường duy nhất là tìm lại ký ức của mình, tìm nơi mình thuộc về. Huống hồ, sợi dây chuyền dù có xảy ra bao nhiêu tai nạn vẫn không đứt này chính là định mệnh đã gắn chặt số phận của cô với viên đá Lama huyền bí.

Bất chợt, cô lại nhớ đến một đôi mắt dịu dàng và chất chứa những nỗi buồn sâu thẳm, dưới cơn mưa âm ỉ lại mang thêm vẻ cô độc bi thương.

Là cô quá nhạy cảm, hay là quá cô đơn nên bị nó ám ảnh, khiến hình ảnh ấy thi thoảng lại hiện về trong tâm trí? Hay là từ lâu đã không ai nhìn cô với ánh mắt ấm áp và đầy quan tâm ấy, nên cô thấy xao động? Minh Vy không lý giải nổi. Chỉ biết một điều, chàng trai đó đem đến cho cô một cảm giác tin cậy và an toàn mà trước nay chưa từng có, chưa từng xuất hiện.

Những tán cây rậm rạp in lờ mờ giữa khoảng không u tối như những nét mực uốn lượn trên bức tranh thủy mặc. Gió làm chúng đung đưa nhẹ nhàng, rồi lại chìm vào hiu hắt, lặng lẽ.

Đột nhiên, Minh Vy cảm thấy hơi thở trong lồng ngực tê cứng lại. Đôi mắt tím trong bóng tối lóe lên vẻ cảnh giác cao độ.

Phía xa, thấp thoáng sau những bóng cây rậm, một đôi mắt xanh lơ nhìn xoáy vào cô, trùng trùng và lạnh lẽo như mắt của ác thú. Nó sáng lên giữa màn đêm đen đặc và mang vẻ đe dọa vô cùng nguy hiểm.

Minh Vy từ từ ngồi dậy. Cô cảm giác những đường vân máu li ti đang hiện lên trên mắt mình.

Thoát cái, đôi mắt bí ẩn ấy đã vụt biến mất.

Gió lùa vào căn phòng lạnh lẽo. Cô gái ngồi yên bất động sau cánh cửa sổ. Những dòng suy nghĩ lộn xộn ngổn ngang trong đầu. Có cái gì đó nguy hiểm đang bám lấy cô không rời. Minh Vy siết mạnh sợi dây chuyền trên cổ, ánh sáng thì lờ mờ u ám mà đôi mắt cô vừa lóe lên những vết sắc lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 23: Bối Rối

Sáng đầu tuần.

Trời xám đặc. Những tảng mây nặng nề phủ dày đặc, đôi chỗ đùn lại, đôi chỗ mỏng tang khiến bầu trời trở nên nhàn nhạt khó coi. Ánh nắng cố lách qua chúng, trải những tia vàng hiem hoi chưa kịp tỏa sáng đã vội vàng tắt lịm.

Gió lạnh đầu mùa tràn ngập khắp nơi, những chiếc lá khô rúm vào nhau, nằm co ro trong không gian để rồi bị cuốn đi, bay tứ tung trên sân trường. Trên lối đi dẫn vào căng tin, hàng cây già trước những cơn gió mang hơi lạnh buốt đứng trầm mặc ung dung. Mùi thức ăn nóng hổi bốc lên phả vào không khí, lôi kéo càng ngày càng nhiều người đến, chuyện trò rôm rả.

Một tuần trôi qua, và bảng điểm xếp hạng đã có sự thay đổi.

Hoàng Nguyên Vũ đứng đầu với số điểm tuyệt đối, tiếp theo là Đỗ Uyên Nhi kém hai điểm và bám sát đó là cái tên gây sóng gió tuần trước Trần Minh Vy với khoảng cách một điểm.

Bảo Ngọc trừng mắt nhìn tấm bảng điện tử với những hàng chữ đỏ chói nhảy múa trước mắt mà cảm thấy ruột gan trào lên từng đợt. Cô bóp chặt chiếc ly nhựa trong tay, khiến nó trở nên méo mó làm chất lỏng sóng sánh trong đó tràn ra ngoài, bắn cả chiếc váy đồng phục. Cái tên Nguyễn Bảo Ngọc quý

tộc và kiều kỳ lại thăm hại ở vị trí số sáu, cách xa Minh Vy mười mấy dặm.

Máu trong cơ thể cô sôi lên sùng sục, những đường gân xanh nổi lên khiến gương mặt vốn dễ thương lại mang vẻ dữ dội đáng sợ. Cô nghiêng chặt răng.

“Trần Minh Vy...”

Một bàn tay đặt lên vai. Nụ cười trên môi Uyên Nhi thấp thoáng chút giễu cợt khi bắt gặp sự tức giận đang cố kìm nén sắp sửa trào ra trong đôi mắt của cô gái tóc đỏ.

- Bạn không sao chứ? Sao mặt trắng bệch vậy?

Bảo Ngọc chậm chậm lắc đầu, mắt tối dần lại.

- Không sao.

- Không thì tốt. – Nụ cười thánh thiện trên môi dường như không ăn nhập gì với đôi mắt ánh lên vẻ lạnh lẽo khó hiểu khi cô ghé sát vào tai Bảo Ngọc, đôi môi màu máu phả hơi lạnh ra những lọn tóc đỏ lòe xòe – Trò chơi còn dài mà.

Nói rồi, cô buông tay bạn ra, ánh mắt vụt trở lại vẻ thuần khiết, hết như chưa từng có sự thay đổi nào. Nét cười thánh thiện như một thiên thần chưa từng bị vấy bẩn, chưa từng nổi giận, rực rỡ trong sáng vô cùng.

Bảo Ngọc đột nhiên thấy sợ nụ cười ấy. Bằng linh tính, cô biết nó không mang tới điều tốt đẹp.

Phía cửa căn tin, một người xuất hiện khiến cô gái tóc đỏ phải chú ý.

Người con trai đó có dáng người cao cao gầy gầy nhưng toát ra một vẻ điềm tĩnh, lãnh đạm và lạnh lạnh. Mái tóc nâu sẫm bóng bĩnh phủ xuống vầng trán cao, nổi bật lên một đôi mắt sắc bén, đen đặc sâu không cùng như bóng tối, tỏa ra một sự lạnh lẽo vô hình.

Bảo Ngọc biết tim mình đang đập mạnh.

\*

Phía góc căn tin, cũng có một đôi mắt màu hổ phách đang hướng ra phía cửa.

Những bước chân sải dài chợt chậm lại và dừng hẳn. chàng trai đứng yên, tay rút túi quần, người hơi quay lại có ý chờ ai đó. Ánh mắt hồ hững quét qua cô vô tình, và cô ngạc nhiên thấy sự lạnh lẽo đúng hừng hực trong đó không còn.

Nhưng cô thấy cứng người lại khi cô gái đó xuất hiện.

Chiếc mũ len xám đội lệch trên mái tóc nâu mềm xõa xuống vai. Đôi mắt tím biếc huyền hoặc trên làn da trắng xanh mang một vẻ đẹp cuốn hút dị thường. Môi cô gái màu hồng tươi nở một nụ cười nhẹ, rất đẹp, rất kiều sa lại dịu dàng...

Hai người đó cùng sánh bước với nhau.

Cô thấy không gian chỉ còn một màu đỏ quái dị, đỏ như ngọn lửa điên cuồng, như những vết máu hiện lên trong đôi mắt hổ phách của cô, như dòng máu giận dữ đang sôi sùng sục trong huyết quản bị dồn ép đang chực trào ra làm những đường gân trên mặt, trên cổ căng lên như sợi dây đàn.

\*

Không gian đột nhiên đông cứng lại. Khối không khí bị dồn ép trở nên đặc quánh và ngột ngạt chèn vào khí quản, đánh thức bản năng trong Minh Vy trỗi dậy. Linh cảm mách bảo cô nguy hiểm đang đến rất gần.

Xoảng.

Có tiếng vỡ nát vang lên nghe sắc nhọn đến rợn người. Âm thanh ấy cửa vào thị giác làm thần kinh cô dựng đứng lên. Chưa kịp định hình, một bàn tay đã tóm lấy cô kéo bật lại. Thế giới xung quanh đen kịt, chao đảo quay cuồng. Thứ duy nhất cô còn nhận thức được khi ấy là mùi hương bạc hà mát lạnh quen thuộc xông vào mũi.

Có tiếng la hét chói tai. Rồi sau đó là tiếng xôn xao, tiếng bước chân vội vã. Minh Vy từ từ mở mắt ra.

- Có sao không?

Cô gái tròn mắt nhìn cổ áo len đen dày sau chiếc áo vét đồng phục thanh lịch bị lấm bẩn. Cô đang nằm dưới đất, trong lòng một bàn tay an toàn và chắc chắn, phía xung quanh vương đầy những mảnh vỡ...

- Có sao không? – Giọng nói ấy kiên nhẫn lặp lại, có phần hơi gay gắt.

- Không... không sao. – Minh Vy đồ dẫn trả lời.

Bàn tay nhẹ nhàng đỡ cô dậy. Tay áo cũng bị lấm bẩn.

- Không sao thì tốt.

Nguyên Vũ nhìn cô, vẫn cái nhìn trầm uất dịu dàng ấy, vẫn sự quan tâm lo lắng không che dấu hiện lên sâu trong đáy mắt. Minh Vy cảm thấy bối rối. Những cảm xúc hỗn loạn lại chạy qua tim cô, nghe ầm ập dễ chịu.

Chàng trai ấy đã bảo vệ cô. Khi chiếc bóng đèn dài phía trên đầu cô đột ngột bị vỡ, dù bị ngã, dù có thể bị mảnh vỡ đâm vào người vẫn bao bọc lấy cô, giữ cho cô sự an toàn tuyệt đối. Khoảnh khắc nằm trong vòng tay ấy, lần đầu tiên sau hai mươi năm cô có cảm giác yên bình kỳ lạ.

Một người mới quen biết, tại sao lại cho cô cảm giác ấy?

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 24

Mây buồn nhạt nhòa trên khoảng trời xám đục. Gió vẫn vũ giữa không gian, thổi đám lá khô dưới thềm rải ngấu hứng lên những viên đá hoa xám lạnh. Trên đây hành lang trải dài, hai người vẫn lặng lẽ bước đi song song với nhau. Thi thoảng, để giày của họ dẫm lên những chiếc lá khô, tạo nên những âm thanh lạo xạo rất mỏng, rất nhẹ, rồi tan vào khoảng không trầm mặc.

- Muốn nói gì sao?

Chàng trai lên tiếng, không muốn duy trì trạng thái ngột ngạt này nữa. Họ đã thay đổi nhiều sau ngần ấy năm trời. Không còn một cô bé lóc chóc vừa nhút nhát vừa huyền thuyên không ngừng, bên cạnh, một cậu con trai ngồi yên lặng nhìn những luồng sáng rọi từ trên cao xuyên qua kẽ lá trong khu rừng, tạo nên một khoảng trời hư huyền, mờ ảo, như chỉ gọn lên mà không có thực. Giữa họ, có một khoảng trống xa cách không chỉ của thời gian mà còn của những trái tim đã lớn, đã đau, đã bị vắt kiệt những yêu thương ít ỏi. Có kịp nữa không khi níu kéo lại những thứ chỉ còn là ký ức? Kịp nữa không khi đôi mắt cô ấy đã tắt ngấm ánh sáng của tình nghịch và trong trẻo, thay vào đó là sự bình thản đến lạnh lùng? Kịp nữa không khi máu đã nhuộm tanh đôi tay này, trái tim này, để nó trở nên tàn nhẫn đến ghê tởm?

- Tôi...cảm ơn cậu.

Giọng nói tĩnh nhẹ mà xa cách. Ánh mắt ấy tĩnh lặng tựa một cõi u tịch xa xăm không thể nắm bắt. Một kẻ khôn ngoan, cẩn trọng và bí ẩn.

- Mưa rồi!

Cô gái buông ra một tiếng thở dài. Từ đây nhà này trở về phòng học phải mất một quãng xa, không thể tránh khỏi chuyện bị ướt.

Nguyên Vũ trùm chiếc áo vét đồng phục của mình lên đầu Minh Vy, chợt lại thấy đôi mắt tím to tròn ngạc nhiên của ngày xưa, ánh mắt lấp lánh ánh sáng trong trẻo và tinh khôi như sương sớm, chưa từng bị vấy bẩn...Nó là thứ ánh sáng duy nhất soi sáng cho cậu trong những ngày tăm tối, những cuộc chiến dành sự sống kéo dài triền miên, trong mùi tanh ngợp thở của máu và tội ác, sự ối ám trái tim khô cằn vì thù hận và lạnh giá vì thiếu thốn yêu thương...

- Như vậy đỡ ướt hơn.

Cậu nói, rồi nắm lấy bàn tay ấy kéo đi. Hơi ấm từ đây lan tỏa, len lỏi vào trái tim bấy lâu cảm lạnh như đã chết.

"Nếu đã không thể quay lại như xưa được, vậy, hãy cùng tôi đi tiếp..."

\*

Bầu trời ngập màu trắng xóa. Những hạt nước xuyên qua không khí, xuyên qua chiếc áo thấm vào đầu cô ướt lạnh. Mưa đan chéo nhau như những mũi kim sắc lạnh. Mưa giăng kín trời như tấm lưới không lồ chụp lên tất cả. Mưa dịu dàng trầm lắng. Mưa cũng lạnh lùng và bí ẩn.

Minh Vy ngẩng đầu nhìn mái tóc bông bồng lấp lánh những hạt nước nhỏ xíu, nhìn chiếc áo len đen dày, nhìn bàn tay đang nắm lấy tay mình phía trước, bỗng giật mình. Cô tự hỏi từ khi nào mình đã đánh mất sự cảnh giác vốn có, từ bao giờ lại cảm thấy an toàn và tin tưởng con người mà cô cũng không thể hiểu rõ này đến vậy. Mắt cô tím thẫm lại.

Một giọng nói lạnh lẽo, rõ ràng như một mệnh lệnh nghiêm khắc: "Không được tin ai, không được yêu ai, cũng không được tiết lộ với ai về mình. Nếu không, sẽ lại chuốc lấy bi kịch..."

Không. Thứ cảm xúc khó hiểu này không nên tồn tại. Cô chỉ vô tình đi qua cuộc đời cậu ấy một quãng ngắn ngủi, rồi sớm muộn cũng sẽ biến mất. Thế giới này không dành cho cô, tin tưởng một ai đó thật quá nguy hiểm. Cô mãi mãi là một kẻ trợ trối đến mức cô độc, không được phép tin bất cứ ai,



không được phép để trái tim lưu luyến vì bất cứ tình cảm nào mà đánh mất lý trí. Trong tâm thức của trái tim, trốn chạy sự xao động như là một bản năng âm ảnh.

Tay cô lạnh dần, không hẳn vì mưa.

\*

Đêm

TRời tạnh hẳn. Hơi nước ẩm ướt vẫn ứ đầy trong không khí, cộng thêm cái buốt giá của mùa đông khiến mọi người không có chút hứng thú đi dạo ngoài trời như mọi ngày. Sân trường im ắng, thâm trầm

Ở một góc tối, nơi ánh đèn ở khuôn viên không thể chạm tới được, bóng đêm đặc quánh lạnh lẽo nuốt lấy không gian, một cô gái vẫn đứng yên lặng nhìn chăm chăm vào bóng lưng trước mặt chờ đợi câu trả lời. Cô đang rất nôn nóng, và sự chờ đợi kéo dài làm thần kinh cô căng lên từng hồi. Đến lúc cô tưởng không thể chịu đựng được nữa, bóng đen ấy bất ngờ lên tiếng.

- Cậu muốn tớ dùng "hó" để đối phó với cô ta thật sao?

Cô gái trả lời, cố gắng để giọng nói không trở nên gấp gáp.

- Đúng vậy. Nên giải quyết từ sớm. Cô ta đã đi quá giới hạn, và tớ nghĩ nó không tốt cho cậu...

- Là quá giới hạn của cậu, không phải của tớ.

Bóng đen quay lại đối mặt với cô. Không thể nhìn rõ mặt, nhưng cô biết một nụ cười nửa miệng vừa thoáng qua trong bóng tối.

- Cậu đã nói sẽ giúp tớ.

Lần này, bóng đen tiến đến gần cô hơn một bước, khuôn mặt lộ ra ngoài sáng, hơi lạnh phảng phất khiến cô đột nhiên rùng mình. Nỗi sợ hãi mơ hồ truyền theo hơi lạnh lên mặt cô, khiến nó tái đi trông thấy.

- Vậy cậu cũng quên tớ đã nhắc nhở gì rồi sao?

- "sử dụng đầu óc một cách thông minh"

- Tốt lắm - Bóng đen gật đầu hài lòng.

- Nhưng...

- Đừng có ngắt lời tớ.

Giọng nói ấy rõ ràng rất nhẹ nhàng, nhưng cô lại chỉ cảm thấy nó rất đáng sợ. Hơi run, nhưng cô vẫn đứng yên tại chỗ, cố gắng tìm hiểu xem đằng sau đôi mắt đen láy có vẻ thánh thiện ấy là những suy nghĩ hiểm độc gì. Và như mọi lần, nó vô ích.

- Nếu dùng "hó", trò chơi sẽ kết thúc quá nhanh, chẳng còn gì hấp dẫn nữa. Với kẻ thù vị như Minh Vy, tớ không muốn đơn giản như thế. Hãy tiếp tục trò chơi đi.

- Nhưng...- Cô muốn nói gì đó, nhưng lại không dám - ...Được.

- Hơn nữa, tớ đang có việc cần phải làm.

Đôi môi màu đỏ như máu chéch lên cười lạnh. Ánh mắt ấy vừa lóe lên vẻ tàn khốc khi nhìn vào mảnh đá vỡ với những hoa văn kỳ dị đặt giữa chiếc hộp nhưng đỏ, tỏa ra thứ ánh sáng xanh lục ma quái.

\*

Thụy Du rời mắt khỏi trang sách dày, nhìn ra ngoài. Bóng đêm ập đến từ lúc nào đã trùm lấy khuôn viên vắng lặng, nuốt chửng lấy ánh đèn nhợt nhạt. Gió thì thoảng rít lên, luồn qua những cành cây trụi lá, trơ ra như những cánh tay đen đúa quỷ dị lắc lư tóm lấy con mồi. Cô nở nụ cười khó hiểu. Đêm là thời điểm đê mê rất thích thú. Nó đẹp, và rất nguy hiểm.

9 giờ 30 tối.

Cô rời thư viện, trở về căn phòng căn phòng yên tĩnh. Buông người xuống tấm nệm êm ái, mặc căn phòng chìm trong bóng tối, mắt cô dần khép lại. Nhưng một cảm giác quái quỷ nào đó đột ngột xuất hiện trong đầu, một sự bất thường nào đó đang hiện diện trong căn phòng này. Cô mở bừng mắt. Chéch bên phía cửa sổ, nơi có ánh sáng lờ mờ hắt vào huyền ảo, một đôi mắt quái dị với hai con ngươi khác màu đang nhìn xoáy vào cô, cái nhìn lạnh lẽo và sắc lẹm.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 25: Trò Chơi Tàn Khốc

Thụy Du ngồi nhòm dậy. Luồng khí trong phổi cô co lại, đặc quánh. Lùi lại trong tư thế tự vệ và sẵn sàng tấn công, cô hướng ánh nhìn về phía cửa sổ. Mắt vài giây, cô mới thờ nhẹ khi phát hiện đó là ai.

- Cậu tới tìm tôi có việc gì?

Đôi mắt hai màu kỳ dị vẫn nhìn xoáy vào cô, lạnh lẽo như nhìn kẻ thù. Linh tính mách bảo cô có việc gì đó đang vượt ra khỏi tầm kiểm soát của mình.

- Jolie tìm đến đây không phải tình cờ, và chiếc bóng đèn vỡ hôm nay cũng không phải ngẫu nhiên.

Hơi thở lạnh ngắt trùm lấy căn phòng tối. Bóng đen lạnh lẽo co lại, từng chút một, dè lên lồng ngực cô gái đến ngột ngạt. Du ngừng đầu, đôi mắt sáng lên trong bóng tối như loài ác quỷ.

- Phải.

Nguyên Vũ tới gần cô, nhanh đến mức không kịp nhìn thấy cậu ta di chuyển như thế nào, chỉ thoáng một cái đôi mắt hai màu kỳ dị đã kề ngay mặt, cùng lúc một hơi lạnh khủng khiếp ập đến. Một bàn tay cứng như gọng kìm tóm lấy cái cổ trắng muốt, trắng đến quỷ dị, siết chặt.

- Tôi đã nói: việc của tôi không phải là thứ mà cô có thể xen vào.

Bị tấn công đột ngột, Thụy Du hốt hoảng vùng vẫy. Luồng không khí trong phổi đang dần bị rút đến cạn dần. Gương mặt cô chuyển dần sang sắc xám, đôi mắt thâm lại và trở nên sâu hơn. Những lọn tóc đen nhánh bắt đầu chuyển động, mọc ra những chiếc đầu rắn. Một nỗi chua xót dâng lên ngập tràn đôi mắt, biến thành một làn sương mỏng trong suốt tràn qua mí mắt dài xuống má.

- Tôi làm thế cũng chỉ vì cậu thôi.

Chàng trai mập mạp khuôn miệng, lộ ra hai chiếc răng nanh nhọn hoắt.

- Im đi. Tôi chưa bao giờ tha thứ cho kẻ trái lệnh.

Nằm trên giường, những con rắn tóc đen sì không ngừng quằn quại, gãy dựa. Thụy Du mất mờ dần, miệng mở to hóp từng ngậm một cách khó khăn. Màu mắt hổ phách đã sớm chuyển sang màu thẫm. Đúng lúc ấy, chàng trai đột ngột buông tay ra.

- Đây là sự cảnh cáo cuối cùng.

Trên tấm nệm trắng tinh, cô gái thở một cách khó nhọc. Mái tóc dần thôi cựa quậy, trở lại những sợi tóc đen bình thường. Đôi môi khô nứt cổ mấp máy từng lời không rõ.

- Cậu... thích cô gái đó... đến vậy sao?

Không một âm thanh đáp lại. Cái bóng cao lớn đồ dài mờ ảo dưới sàn phút chốc đã biến mất. Một làn khói xanh xám vừa tan đi sau khung cửa sắt lạnh lẽo. Còn trơ lại một mình, cô gái cười nhạt, nghe trái tim mình lạnh giá dần.

- Cậu cho rằng tôi không có tình cảm sao?

Cùng nhau chiến đấu, cùng nhau sinh tồn, cô tự ràng buộc mình trở thành cánh tay đắc lực, thành công cụ hủy diệt cho kẻ tàn nhẫn ấy bao lâu nay, cô đã ở bên hẳn những lúc đau khổ, những lúc tưởng như chết đến nơi cho đến khi hẳn trở thành một ác ma mạnh mẽ... vậy mà hẳn chưa bao giờ vì cô mà dừng lại, chưa bao giờ...

Ngồi dậy, để mặc cho mái tóc rối bù, cô đi đến bên cạnh cửa sổ, chạm tay vào khoảng tường lạnh lẽo mà ác quỷ đó lúc này còn dựa vào, đôi mắt hổ phách lóe lên những tia chết chóc.

Ác quỷ đó và cô phải là một cặp với nhau, cùng thống trị thế giới bóng đêm. Đó là sự sắp đặt hoàn hảo của thượng đế, không ai có thể thay đổi điều đó, không một ai!

- Kẻ cản trở... không được phép tồn tại nữa.

\*

Cô gái chạy vội xuống cầu thang. Bàn chân cô nhanh nhẹn như một con mèo nhỏ, không gây ra bất cứ tiếng động nào. Bóng dáng ấy vụt biến mất

phía cuối hành lang dài hun hút. Trước ngực cô, mặt dây chuyền bạc đang nóng dần lên, tỏa ra thứ ánh sáng xanh lục ma quái.

Những bước chân gấp gáp dẫm lên đám cỏ dày rậm, băng qua những viên gạch sỏi vỡ vụn – vết tích còn lại của dây phòng F cũ kỹ bị bỏ trống đã lâu và đang chờ đập đi để xây lại một dãy nhà mới khang trang hơn.

Gió lùa qua khu phòng trống tạo nên những âm thanh u uất rờn rợn. Bóng tối đặc quánh cản trở tầm nhìn, khiến những bóng cây lay động chập chờn như những bóng ma. Minh Vy bước chậm lại quan sát. Cô vội vã lao nhanh lên cầu thang khi nhìn lên phía trên cao, ở ban công tầng bảy, một vệt màu trắng đang bị treo lơ lửng, dật dờ.

Ai đó ở gần đây, đang sử dụng mảnh đá vỡ Lama, và quan trọng hơn, có người sắp bị giết. Kết cục bi thảm ấy, cô đã nhìn thấy trong giấc mơ, và bằng mọi giá phải ngăn nó lại.

Thở dốc, bàn tay khô khốc vịn lấy bức tường bám đầy bụi. Lốp son cũ kỹ tróc vỏ, lộ ra những mảng trắng như những vết cào của móng vuốt. Gió đột nhiên nổi lên mạnh mẽ, bụi bay lên mù mịt như một con lốc xoáy. Những âm thanh “u...u...” kéo dài nghe rờn rợn khi gió rít qua khe cửa hồng hộc.

Giữa không gian đặc sền sệt một màu đen dè dặt quánh bám lấy từng góc ngách, không nhìn thấy gì khác ngoài hai con người màu tím sáng kỳ dị chuyển động song song với nhau như đôi mắt của ác quỷ, nhìn rất rõ trong bóng tối. Cô gái lần đến sợi dây thừng to đang vắt vẻo qua ban công với những thanh sắt rỉ sét.

Một cô gái đang lơ lửng giữa không trung, tay đầy máu nắm lấy sợi dây như nắm lấy sự sống đang dần tuột mất của mình. Nơi cổ chân, những sợi dây leo đang uốn \*\*, quấn chặt và cố kéo cô lồi xuống mặt đất, nơi đây có đại và những thanh sắt thép đặt lộn xộn, tử thần đang đứng chờ.

Không chần chừ, Minh Vy túm lấy sợi dây buộc chặt vào một cái cột gần đó rồi đu người tuột xuống. Tiếng cô hét lên giữa những cơn gió đang gầm thét dự dội. Sợi dây đang đưa, chòng chành như sắp rụng.

- Cố giữ cho chắc vào.

Minh Vy lấy con dao ra, nhắm vào thứ dây leo kỳ quái nơi cổ chân cô gái, chặt mạnh. Chúng đứt lìa. Nơi vết cắt, những dòng máu đỏ ối phun ra như một cái vòi phun nước. Minh Vy chưa kịp giữ chặt lấy cô gái thì từ những vết cắt, thứ sinh vật kỳ dị ấy mọc ra những cánh tay trắng bệch, dài ngoằng túm lấy, ghì chặt. Vy cố vùng vẫy, nhưng bàn tay bị đứt càng mọc nhiều thêm, giận dữ cuồng loạn siết chặt hơn.

Cô gái tóc đen mặc váy trắng không nói được, khuôn miệng mấp máy như cố truyền đạt lại một ý nghĩa bí mật nào đó, nhưng Minh Vy chưa kịp hiểu được thì cô đã bị kéo tuột xuống. Đôi mắt tròn tròn khiếp hãi, bàn tay rướm máu cố nắm lấy sợi dây nhưng đã không còn kịp nữa. Khuôn miệng cô mở to, thét lên những tiếng cuối cùng. Âm thanh bị tắc nghẽn trong cổ họng bởi thứ ma thuật huyền bí đột ngột trào ra, rồi biến mất vào khoảng không đen kịt.

Minh Vy trân trối nhìn một sự sống đang trôi tuột khỏi tay mình, hốt hoảng lao người xuống. Những bàn tay quỷ dị giữ chặt, ném cô lên phía lan can. Thân hình nhỏ bé đập mạnh vào tường, cơ thể bị chấn động mạnh đến đau đớn. Mặc kệ, cô vùng dậy lao ra, khi tay cô chạm thanh sắt rỉ ở ban công cũng là lúc nghe thấy tiếng thét kinh hoàng và tiếng va đập khô khốc vọng lên.

Minh Vy chết sững.

Đúng lúc ấy, thanh sắt mà cô nắm lấy đột nhiên bị nứt gãy, rơi ra. Mất đà, cô lao chúi xuống phía dưới.

Gió rít qua tai nghe thoảng mùi chết chóc.

Một bàn tay nhanh nhẹn túm lấy cô, kéo ngược trở lại. Khi đôi chân đã đứng vững trở lại, cô vẫn chưa hết bàng hoàng để nhận ra từ lúc nào, Nguyên Vũ hiện ra như một bóng ma và vừa cứu mình thoát chết.

- Cậu lao xuống dưới kia làm gì vậy?

Không trả lời, mắt cô hoang mang nhìn xuống khoảng sân ngập cỏ dại và sắt thép ngổn ngang, một cô gái nằm yên bất động. Chiếc váy trắng tinh nổi bật giữa khoảng đêm đen đặc bị nhuộm dần bởi màu đỏ, nhòa vào bóng tối. Cô tưởng như dưới ấy, cô gái vẫn mở to đôi mắt tròn trĩnh tuyệt vọng của mình nhìn cô cầu cứu.

Thứ dây leo kỳ quái đã biến mất, không một dấu vết.

Một tiếng thét nữa vừa vang lên ở khoảng xa hơn. Hai người đứng trên cao đưa mắt nhìn ra xa. Chếch phía bên khoảng sân rộng nơi kẻ xấu số chịu kết cục bi thảm, Bảo Ngọc sắc mặt trắng bệch, tay ôm lấy miệng, mắt kính hải nhìn xác chết đã bất động giữa bãi cỏ khi ánh đèn của người bảo vệ bên cạnh vừa chiếu vào.

Minh Vy chợt hiểu, mục tiêu lần này không chỉ là sự sống của cô gái kia.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 26: Cố Nhân

Căn phòng nhỏ sơn màu xanh dương dịu dịu. Cánh cửa sổ mở toang. Gió thổi tấm rèm màu trắng kem tung lên nhẹ nhẹ, phả hơi thở lạnh lẽo vào bên trong. Ở chiếc bàn đặt giữa phòng nhìn ra bầu trời, chỉ thấy mây phủ một màu xám xịt, vài nhánh cây gầy guộc trơ trọi đâm ngang khung cửa, thoạt nhìn hệt như một bức tranh phong cảnh với những gam màu lạnh cổ kính và bí ẩn.

Nữ giám thị vận bộ đồ đen, chỉnh lại gọng kính trên mặt, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng cô gái đối diện.

- Em nói sao?

Minh Vy kiên nhẫn lặp lại:

- Thưa cô, hôm qua em ăn tối xong lúc 6 giờ 45 và sau đó lên phòng đi ngủ.

Hàng lông mày rậm và thẳng của người phụ nữ nhú lại, ánh mắt lại lộ ra vẻ nghi ngờ và chút đắc thắng.

- Em chắc chứ?

- Vâng. Thưa cô.

Người phụ nữ chống tay lên thành bàn, thu hẹp khoảng cách hơn với cô gái nhỏ, vẻ mặt nghiêm nghị.

- Bảo Ngọc đã nhìn thấy em vào khoảng 8 rưỡi tối xuất hiện ở khu vực gần khu F. Em giải thích thế nào?

Đôi mắt tím thoảng sáng lại, hàng mi cong dài rung lên nhẹ nhẹ. Minh Vy quay đầu nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy cô gái cúi đầu, mái tóc hung đỏ xoắn xuống che lấp đi đôi mắt khiến cô không thể nhìn thấy suy nghĩ gì.

- Xin lỗi cậu, Minh Vy. Nhưng tớ thực tình đã nhìn thấy cậu lúc đó. Tớ...không thể làm ngơ được...

Nữ giám thị đặt chiếc bút xuống bàn, khoanh tay lại.

- Em có gì muốn nói không? Chuyện này ảnh hưởng đến danh tiếng của trường nên chúng tôi sẽ có biện pháp riêng nếu em không thành thật.

Minh Vy nhìn thẳng người đối diện.

- Đúng vậy. Em có hẹn một người vào 8 rưỡi tối.

Cô có thể thấy, giám thị và cả Bảo Ngọc đang dồn hết sự chú ý lên người cô.

- Với ai?

- Hoàng Nguyên Vũ.

\*

Sân thượng lộng gió.

Nền trời âm u và âm đạm buồn. Những chiếc lá khô bị thổi tung lên nằm chơ vơ, lao lác giữa khoảng không lạnh lẽo. Gió tấp vào mặt nghe rất buốt, thốc mái tóc lãng tử nâu sẫm bồng bềnh bay ngược ra sau, khiến gương mặt với vàng trán cao hiện lên về góc cạnh và sắc lạnh.

- Sao cậu biết Bảo Ngọc đã nhìn thấy tôi?

Cô gái đặt tay lên thanh sắt lạnh. Mái tóc mặt gió bay lòa xòa.

- Không phải chúng ta đã thỏa thuận với nhau rồi sao. Tôi và cậu đều có những lý do riêng để xuất hiện tại khu vực cấm đó và không muốn cho ai biết. Vì vậy chúng ta sẽ không đặt câu hỏi nào cho chuyện này cả.

- Được thôi. Dù sao cũng cảm ơn cậu.

Nguyên Vũ quay sang nhìn cô gái. Bóng dáng cô ấy mỏng manh tới mức cậu chỉ muốn nắm tay cô ấy giấu sau lưng mình để bảo vệ suốt cả cuộc đời. Nhưng giữa những luồng gió mạnh mẽ và thô bạo, sắc mặt cô ấy vẫn tự tin và bình thản, kiên cường đứng vững trên đôi chân của mình.

Minh Vy nghiêng đầu, môi hơi mỉm cười.

- Chỉ có điều, chúng ta đã là “một đôi” rồi đấy. Cậu cũng nên tỏ chút tình cảm chứ? Cái khuôn mặt lạnh tanh đó là sao?

Cô đang nhớ lại biểu cảm rất thú vị của nữ giám thị và cả Bảo Ngọc khi nghe cô nói đang âm thầm “hẹn hò” với anh chàng hội trưởng đẹp trai mặt lạnh, và nhất là Bảo Ngọc, cô nàng bầu chặt tay mình, ánh mắt đầy vẻ giận dữ cố kiềm chế. Cô đang cảm thấy rất là thoải mái.

Nguyên Vũ quay sang, mặt vẫn trầm trầm nhưng hơi ngờ nghệch, giương ánh mắt khó hiểu nhìn cô, khiến cô không nhận được bất cười thành tiếng. Trong một thoáng, cô nhận ra rằng đã rất lâu rồi mình mới cười tự nhiên như thế.

Thôi cười, cô hướng ánh mắt vô định ra phía xa kia. Chợt thấy tim mình nghẹn cứng lại.

Dưới gốc cây bằng lăng tím, qua những giọt mưa đầu vừa tí tách rơi, một người đàn ông ra dáng doanh nhân thành đạt, trẻ trung và lịch lãm bước ra từ chiếc ô tô đen bóng sang trọng. Dáng người mạnh mẽ, những bước đi chững chạc và dứt khoát, gương mặt rắn rỏi của những người làm kinh doanh lâu năm ánh lên cái gì đó lạnh khốc lạnh người.

Bàn tay cô khô khốc bầu chặt thành lan can, đôi môi nhợt nhạt, mắt mở to, trừng trừng nhìn theo cái dáng người đỉnh đạc đang khuất dần sau chiếc ô tô đen từ người đàn ông bên cạnh.

Một tia chớp sáng lóa rạch chéo bầu trời trong giận giữ.

Phía trên sân thượng tầng năm, dưới cơn mưa, cô gái nhỏ đứng yên lặng, cô độc trong những chằng chéo của quá khứ, quay cuồng trong những mảnh chấp vã của dĩ vãng, hỗn loạn trong những giằng xé của cảm xúc. Tim vô thức nhói lên từng đợt.

Nguyên Vũ thấy mưa vội quay sang Minh Vy. Cậu gọi, xoay người cô lại, nhưng dường như không nghe thấy. Cô ấy vẫn đứng trầm mặc. Bóng dáng mong manh và yếu ớt, tựa như xa vời và đang tan dần trong màn mưa mù mịt.

Mưa trắng xóa giăng kín bầu trời. Gió vẫn vũ điên cuồng trong giông tố của số phận. Có cây rít lên chát chúa và thê lương quằn quại.

Trong màn đêm mù mịt, một giọng nói đầy kiên nhẫn và lo lắng vẫn lặp đi lặp lại bên tai cô. Cô ngược đầu lên nhìn. Ánh mắt người ấy rất dịu dàng, rất ấm áp... Người ấy nắm lấy tay cô, kéo đi.

*Dưới màn mưa bụi giăng kín trời, một bàn tay dịu dàng kéo cô đi. Một mái tóc đen cắt ngắn gọn gàng, một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản bị bụi mưa làm ướt gần hết. Một giọng nói ấm áp trong tiết trời se lạnh.*

*- Ngốc quá. Anh đã bảo không cần chờ rồi. Đứng đây nữa là mưa ướt hết đấy.*

*Cô gái nhỏ ngạc nhiên và có chút bực bội, cô giằng mạnh tay, cau kinh:*

*- Anh làm cái trò gì thế hả?*

Khi đã xuống lối cầu thang có mái che thì hai người đã ướt hết. Nguyên Vũ quay lại nhìn cô gái, chợt sững người. Bàn tay lạnh giá đang run rẩy, mái tóc hạt dẻ ướt sũng bết cả vào khuôn mặt đang tím tái. Và nhất là đôi mắt, đôi mắt màu tím thủy tinh long lanh bởi một làn sương mỏng đang bao phủ. Nước đã dâng lên ngập tràn mí mắt, nhưng vẫn kiên nhẫn nhất quyết không chịu chảy xuống.

Gương mặt Nguyên Vũ trở nên trầm lặng. Một cái gì đó từ cô gái, một cái gì đó mà cậu không thể nhìn rõ, cũng không thể định hình, chỉ biết nó rất yếu ớt, bé nhỏ và mỏng manh. Phía sau một con người luôn điềm tĩnh đến lạnh lùng ấy, dường như còn có một con người khác, yếu đuối và dễ bị tổn thương.

Bất giác cậu cảm thấy chân tay thừa thãi không biết phải làm gì.

- Không sao chứ?

Cậu nói ấy như một mảnh kim loại sắc nhọn, xuyên thủng qua màn đêm mù mịt che lấp tâm trí cô gái ấy, làm cô bừng tỉnh.

- Cậu...

Minh Vy giằng mạnh tay ra, làm đứt luôn câu nói của Nguyên Vũ. Ánh mắt cô dần trở về bình tĩnh như thường ngày, khép lại hoàn toàn sự yếu đuối của trái tim.

- Không sao.

Cô gái quay phắt người đi, dứt khoát. Phía sau lưng, một người phía sau lưng vẫn nhìn theo với ánh mắt trầm lặng, cô độc giữa những luồng sáng nhạt nhòa huyền ảo.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 27: Cổ Nhân (2)

Cô gái quay phắt người đi, dứt khoát. Phía sau lưng, một người phía sau lưng vẫn nhìn theo với ánh mắt trầm lặng, cô độc giữa những luồng sáng nhạt nhòa huyền ảo.

\*

Khi chắc rằng đã đi khuất khỏi tầm nhìn của Nguyên Vũ, bước chân của Minh Vy trở nên loạng choạng. Những hình ảnh của ký ức như một thước phim câm bị cắt xẻ lộn xộn không đầu không cuối như những nhát búa giáng mạnh vào đầu khiến cô đau dữ dội. Cơ thể cô rung lên từng đợt. Con đau khiến mắt cô mờ dần, những bậc thang đá trở nên ngoằn ngoèo và méo mó kỳ dị. Bước chân khụy xuống. Cô thấy trời đất quay cuồng.

Nằm bất động trên nền lát những viên đá hoa lạnh lẽo, con đau vẫn không ngừng hành hạ cô. Mọi cố gắng cử động đều trở nên vô nghĩa, cơ thể cô đã không còn chút sức lực. Cô chưa bao giờ tỏ ra yếu đuối, đúng hơn là không thể cho phép mình yếu đuối, nhất là trước mặt người khác, cô không muốn bất kỳ ai, kể cả Nguyên Vũ nhìn thấy sự thảm hại của mình lúc này. Nhưng giờ, cô hoàn toàn bất lực.

Con đau đã vượt quá sức chịu đựng của cô gái. Đôi mắt yếu ớt từ từ khép lại.

Trong những ký ức mờ nhạt cuối cùng còn sót lại, cô lại thấy mùi hương bạc hòa thoang thoảng. Một cánh tay dịu dàng bao bọc lấy mình.

\*

Trời đã nhập nhoạng tối. Hàng cây rúm ró đứng lặng yên trong bóng tối, buồn hiu hắt. Nền trời xám ngắt nhạt nhòa qua khung kính cửa sổ, gợi cảm giác lạnh lẽo và ứ tích.

Chàng trai đứng lặng yên bên cửa sổ, tay rút túi quần. Ánh đèn trắng hắt lên mái tóc bông bênh lãng tử tạo thành những vệt sáng sắc lạnh. Đôi mắt sâu thăm thẳm khó lòng nhìn xa xăm vào một điểm lơ lửng giữa khoảng không mịt mù như đang đắm chiêu suy nghĩ, không để ý phía sau lưng, ngón tay mảnh khảnh của cô gái vừa động đậy.

Một mảnh kim loại lạnh lẽo từ phía sau dí sát vào cổ cậu.

- Cậu là ai?

Ảo ảnh của cô gái mờ ảo trên tấm kính cửa bởi nước da trắng nhợt yếu ớt không sức sống, nhưng đôi mắt sắc sảo lạnh lùng vẫn rất rõ nét. Nguyên Vũ im lặng, gương mặt thâm trầm khó đoán.

- Nói đi. Cậu biết gì về tôi?

Chàng trai hơi nghiêng đầu. Mảnh kim loại ấn sát vào cổ cậu hơn, nghe lạnh đến rùng mình, nhưng tuyệt nhiên không hề gây ra vết thương nào.

- Đùa đủ chưa?

Cô gái thu cánh tay về, mỉm cười. Nhưng nét cười chưa kịp lan đến ánh mắt. Đôi mắt tím biếc lấp lánh vẫn chiếu lên cậu cái nhìn cân trọng và dò xét.

- Thế nào? Diễn xuất của tôi tuyệt chứ? Đây là một cảnh trong vở kịch tôi sẽ đóng đấy.

Nguyên Vũ nhú mày, quay lưng lại. Cậu ghét nụ cười của cô lúc này.

- Xem ra cậu đã khòe lại rồi. Về thôi.

Minh Vy đứng yên nhìn dáng người cao lớn khuất sau cánh cửa. Gương mặt đẹp quyến rũ ma quái, tác phong ung dung, điềm tĩnh nhưng nhanh nhẹn, nhất là đôi mắt đen sâu thẳm mang một vẻ trầm tĩnh khó lường và nguy hiểm... Tất cả làm Minh Vy phải suy nghĩ, cậu ta có gì đó không-bình-thường.

Và khoảnh khắc Nguyên Vũ bế cô lên, cô đã hiểu nó không bình thường ở chỗ nào.

Nguyên Vũ chính là người đeo mặt nạ trong khu rừng hôm đó.

Điều này không làm cô quá ngạc nhiên, trước đó cô đã cảm thấy ở cậu ta có điểm gì đó rất giống với kẻ bí ẩn đó, hôm nay chính là một sự kiểm chứng.

Cậu ta đã biết những gì, và luôn bảo vệ cô như vậy là có mục đích gì, Minh Vy thấy mình cần tìm lời giải đáp. Không loại trừ khả năng cậu ta biết rõ cô là ai, thậm chí, có thể trước đây cô từng quen biết...

Nguyên Vũ ló đầu sau cánh cửa, gương mặt vẫn điềm tĩnh như thường ngày, không lộ ra bất kỳ cảm xúc nào.

- Sao còn chưa đi?

Minh Vy gật đầu, bước ra khỏi phòng y tế.

Đêm trải dài thênh thang. Bóng tối như con quái vật hung dữ cố nuốt chửng luồng sáng vàng nhạt của cây đèn đặt giữa khuôn viên, những hạt mưa li ti lấp lánh như những mũi kim nhọn đâm xuyên qua ánh sáng. Mùi lá khô ẩm mục thoảng thoảng.

Chiếc xe ô tô đen bóng sang trọng vẫn còn ở đó. Minh Vy thoáng giật mình. Suy nghĩ rất nhanh, cô quay sang nói với người đi bên cạnh.

- Cậu về trước đi. Tôi lên thư viện một chút.

Nguyên Vũ không nhìn cô, nói chậm rãi.

- Sức khỏe cậu còn yếu, về nghỉ đi.

Vừa nói, cậu vừa định cầm lấy tay cô gái, nhưng cô ấy đã nhanh nhẹn né tránh, nở một nụ cười nhàn nhạt.

- Tôi đi đây. Không sao đâu.

Bóng cô ấy đổ một khoảng dài trên những viên đá hoa xám lạnh, trượt dần rồi mất hút. Hành lang hun hút chỉ còn lại một dáng người cô độc. Ánh mắt cậu dần trở nên lạnh lẽo.

“Bị cậu phát hiện rồi sao, Aliya?”.

\*

7 giờ ba mươi tối.

Hai người đàn ông từ tòa nhà Hiệu bộ đi xuống. Một người mở cửa xe, dáng vẻ kính cẩn. Một người khác có vẻ lịch lãm bước vào trong xe, gương mặt lạnh tanh không chứa đựng một cảm xúc gì.

Chiếc xe lăn bánh.

Ngã đầu lên ghế, người đàn ông ngồi sau mắt nhắm hờ. Gương mặt đẹp trai vẻ quyền rũ phong trần trở nên bình lặng đến lạ thường, không còn vẻ nguy hiểm ón lạnh. Đôi mắt màu tro xám hờ hững nhìn ra chiếc gương chiếu hậu, bỗng cảm thấy trong tim một cơn đau nhói.

Trong thứ ánh sáng mờ nhạt của chiếc đèn vàng ở giữa khuôn viên của học viện, trước gốc cây bằng lăng, một cô gái nhỏ cầm chiếc dù xanh đứng đó. Tà áo dài trắng tinh khôi, mái tóc mềm mại thắt bím xoắn xuống vai. Đôi mắt lấp lánh sáng như mặt trời, nụ cười thuần khiết nhẹ nhàng mà cuốn hút...

Một giây nín lặng.

Một giây lỏng ngực nghẹn thở.

-Dừng xe.

Một tiếng hét lên đột ngột như có cái gì đó vừa vỡ tung làm ông tài xế giật mình, chiếc xe phanh lại rít lên một tiếng ghê rợn.

Người đàn ông lao vội khỏi cửa xe, chạy về hướng ngược lại. Mưa vẫn không ngừng rơi, nhỏ từng giọt chậm rãi nhưng nặng nề.

Đôi mắt màu tro xám lạnh trong phút chốc trở nên tuyệt vọng đến tận xương khi đến trước gốc cây bằng lăng không thấy bóng dáng ai cả. Những cánh hoa nhạt màu cuối mùa còn sót lại rơi rụng xuống mặt đất, nát nằm dưới mưa.

Khi mưa đã ướt sũng bộ âu phục, người đàn ông đẹp trai vẫn đứng yên lặng ở đó. Bộ dạng tội nghiệp và bi thương nào nê.

Chiếc xe quay trở lại, một người khác vội cầm dù tới che. Người đàn ông có màu mắt xám gạt ra, đi về phía xe, ánh mắt thất thần. Ngoái đầu nhìn lại một lần cuối, để tia hi vọng cuối cùng trong mắt tắt ngúm, chiếc xe xé màn mưa dày, lao vút đi.

Ánh đèn xe nhạt nhòa khuất dần. Từ sau một gốc cây lớn, cô gái xinh đẹp bước ra, đôi mắt màu tím trầm mặc. Tất cả đọng lại trong cô lúc này là sự mơ hồ đến khó hiểu của cảm xúc, không chút hình hài, hết như không phải sự xuất hiện của người đó lúc ban chiều đã đánh thức một mảng ký ức trong cô. Tất cả đều trống rỗng.

Chuyện này...là thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 28: Con Mèo Ba Mắt



Đêm lạnh. Hành lang yên tĩnh.

Cô gái nhỏ bước đi chậm rãi theo những dòng suy nghĩ miên man, mặc những con gió rất buốt thổi tấp vào mặt. Phía sau lưng, cái bóng đen đồ dài trên những viên đá hoa xám lạnh.

Cô nghĩ về người đàn ông mới xuất hiện đã gây nên những chấn động trong ký ức của mình, về Jolie, về cô gái mới chết tên là Hạ An, và cả về Nguyên Vũ. Có quá nhiều khúc mắc, nhiều điều khó hiểu. Đằng sau cái vẻ thâm nghiêm cổ kính của học viện này còn biết bao những con người bí ẩn, những móc xích vô hình, những bí mật kinh khủng nào còn chôn giấu phía sau ...

Cô có cảm giác, mình đang lao vào một cuộc chiến không lối thoát, không điểm dừng, một cuộc chiến mà kẻ thua cuộc phải trả giá bằng chính sinh mệnh của mình. Mà quan trọng hơn, cô cũng là một mắt xích trong cuộc chơi bí ẩn này. Và biết đâu, kẻ thù của cô cũng quanh quẩn ở đâu đây, chực chờ hờ ễ nuốt gọn cô.

Tiếng thở dài hắt ra theo một làn hơi mỏng.

Dù thế nào cũng không có con đường nào khác, ký ức chính là lý do cô tồn tại, chỉ có thể nhắm mắt mà đi tới thôi.

Màn đêm mù mịt. Ánh đèn trắng đục bị bóng cây cắt xẻ thành những hình hài kỳ dị, loang lổ những mảng đen trắng dưới thềm. Gió thốc bên tai nghe ù ù, những cái bóng hệt như đang chuyển động một cách âm thầm và thận trọng theo từng bước chân của cô gái nhỏ.

Bước chân khẽ khựng lại trong giây lát.

Cảm giác một đôi mắt kỳ dị nào đó đang bám theo không còn là cảm giác mơ hồ mà hiện lên rõ mồn một. Không khí xung quanh phảng phất mùi vị của nguy hiểm. Minh Vy chợt nhớ đến Jolie cũng từng xuất hiện ở nơi này. Cô thoáng rung mình. Bàn tay thọc vào túi áo, cảm chắc con dao nhỏ trong tay.

Đúng lúc ấy, bóng đèn phía trên đầu cô nhấp nháy một cách ma quái.

Hơi lạnh phả ra đột ngột phía sau gáy. Trong một tích tắc giữa ánh sáng lúc có lúc không, một vật thể lao vút đến cô gái.

Bóng đèn tắt phụt.

Vút.

Soạt.

Đôi mắt trong bóng tối sáng lên màu tím biếc huyền hoặc huyền ảo. Nơi bàn tay cô, lưỡi con dao nhỏ dính một vệt máu đỏ tươi, đặc sánh. Vật thể màu đen sau khi vỗ gào lên tức giận rồi lùi đi một cách nhanh chóng. Đôi mắt màu xanh lục lấp lờ kỳ dị.

Một con mèo đen. Ba mắt. Con mắt thứ ba ở trên trán không phát sáng nhưng có cái nhìn xoáy sắc lẹm.

Minh Vy nhủ mảy, vội đuổi theo. Lại thêm một sinh vật bí ẩn. Có vẻ như càng đi sâu vào, lại càng có thêm những thế lực muốn ngăn cản cô tìm hiểu những bí mật.

\*

Âm thanh của chiếc khóa kim loại vang lên lạnh lẽo và khô khốc. Thụy Du đẩy cửa bước vào. Không bật đèn, cô để mặc bóng đêm ngập trong căn phòng. Ánh sáng với sinh vật như cô là không cần thiết. Chỉ có màu đen của đêm tối là đẹp và vô cùng quyến rũ.

Cô tiến lại gần cửa sổ, kéo rèm lên, đẩy nhẹ cánh cửa. Ánh sáng lờ mờ theo đó từ từ hắt vào căn phòng. Bóng cây bên cửa chạm lên nền nhà, trùm lên cả cái bóng của cô thành những hình ảnh kỳ dị. Một đốm sáng màu xanh lục lấp lờ vừa xuất hiện, thoáng chốc đã lao vào bên trong. Ngay lập tức, cánh cửa đóng sập lại. Trong bóng tối chỉ còn hai đôi mắt phát sáng quỷ dị.

Thụy Du từ tốn ngồi xuống giường, dang tay đón lấy vật cứng vào lòng, vuốt ve bộ lông đen mượt. Bàn tay cô ngay lập tức cảm thấy có vết nhót nhót bám lên. Cô dịch con mèo ra xa một chút. Một vết cắt không quá sâu nhưng khá dài, từ miệng vết thương đang rỉ ra một ít máu, bết vào đám lông. Cô nhủ mảy.

- Vết dao có độc...

Cô nhắc con mèo lên đối diện với khuôn mặt mình, trừng trừng.

- Mì không lấy được máu của nó mà còn bị thương nữa sao?

Con mèo giả dụa, cố thoát ra khỏi bàn tay mới đây thôi còn mềm mại dịu dàng giờ đã cứng và lạnh như thép.

- Ta không nuôi những thứ vô dụng.

Dứt lời, bàn tay tàn nhẫn bóp nghẹt cổ con vật tội nghiệp. Ba con mắt hốt hoảng trợn trừng. Bộ lông đen xù lên lông lộn. Những bàn chân nhỏ bé nhưng giấu những cái vuốt dài và sắc nhọn cố cào lên bàn tay đang siết chặt lấy mình nhưng vô ích. Hơi thở của nó đuối dần.

Thụy Du buông tay thả bộp con mèo xuống. Cơ thể tàn tạ của nó va đập lên sàn lát đá hoa lạnh đầu đòn. Lồng ngực vẫn còn vương những hơi thở thoi thóp.

- Ta cho mi cơ hội cuối cùng. Chờ cho vết thương lành hẳn phải đem máu của con bé đó về đây. Nếu không...

Con mèo nhỏ cố lết thân mình đứng dậy. Không cần nói, nhìn sắc mặt lạnh băng không chút cảm xúc kia, nó biết kết cục của mình sẽ thế nào. Cái đầu nhỏ thoáng gật.

Cánh cửa sổ trên căn phòng tầng 2 được mở ra lần nữa. Một bóng đen lao vút ra rồi nhanh chóng chìm vào đêm tối, mất hút.

Không vội đóng cửa lại ngay, Thụy Du để mặc con gió lạnh buốt thốc vào căn phòng, thổi tung mái tóc của cô. Đôi mắt màu hổ phách trong bóng tối lóe lên vẻ xảo quyệt thâm hiểm.

\*

Minh Vy trở về ký túc xá khi đã khá muộn. Con mèo kỳ lạ đó lần đi rất nhanh, không tìm ra dấu vết. Cô luôn cảm giác có một thế lực bí ẩn nào đó vẫn ẩn giấu ở đâu đây, như con sói trong đêm luôn vây lấy mình. Đôi mắt xanh lục kỳ quái đó, cô đã từng nhìn thấy. Xem ra, đúng là nó đã theo dõi cô rất lâu.

Cánh cửa phòng 502 mở ra rồi đóng sập lại. Bảo Ngọc đã về phòng từ lúc nào, đang nằm trên giường nghe nhạc. Thấy Minh Vy, cô nàng kiểm cái tai nghe nhét vào, không hề có ý muốn giao tiếp, ánh mắt liếc qua nhàn nhạt. Minh Vy phớt lờ cái nhìn kỳ lạ ấy, làm vệ sinh cá nhân rồi tắt đèn đi ngủ. Ngày mai sẽ là buổi tập kịch đầu tiên.

Sự tĩnh lặng trong bóng tối lan tỏa. Rồi sau đó, tất cả còn lại chỉ là trống rỗng im lìm.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 29: Xung Đột

Đêm lạnh và trầm uất khiến khu ký túc xá dù vẫn vẫn ồn ào nhưng không náo nhiệt như mọi khi. Trên dãy hàng lang dài dằng dặc, ánh đèn hắt từng mảng trắng đục xuống nền nhà, tạo thành những vệt mờ nhòe loang lổ. Minh Vy im lặng đi về phòng. Dù thế nào, không khí ở đây vẫn quá khác biệt, nó làm cô có cảm giác lạc lõng với xung quanh. Căn phòng của cô có lẽ an toàn hơn.

Minh Vy tra chiếc chìa khóa vào ổ. Hôm nay là một ngày khá mệt mỏi, nhưng buổi tập kịch thì diễn ra quá ồn, trừ cánh cửa với lực khá mạnh suýt đập trúng người và chậu hoa rơi từ trên cao xuống mà cô tránh được ra. Những trò nhỏ nhỏ này tuyệt nhiên không thể gây cho cô chút xây xát nào. Muốn thắng cô, cần phải cao tay hơn nhiều.

- Chắc cậu vui lắm nhỉ?

Giọng nói mĩa mai lạnh lạnh không thể nhầm lẫn vào đâu được của Bảo Ngọc không làm Minh Vy mấy may để ý. Cô vẫn cứ thản nhiên mở cửa phòng, hết như chưa từng nghe thấy gì. Thái độ đó làm cô nàng tiểu thư rất bức tức. Bảo Ngọc với tay kéo mạnh vai cô gái phía trước.

- Tôi đang nói với cậu đó, Minh Vy.

Liếc nhìn bàn tay vẫn còn ở trên vai mình, cô gỡ xuống nhẹ nhàng như người ta gỡ tay trẻ con. Cất giọng hết sức tình queo, Minh Vy nghiêng đầu nhìn cô gái trước mặt, nhướn mày chờ đợi.

- Sao nào?

Bảo Ngọc cười nửa miệng.

- Cậu đừng nghĩ là có thể đóng tốt vai diễn này. Buổi tập hôm nay suôn sẻ không có nghĩa là ngày công diễn cũng suôn sẻ. Cậu nghĩ là cậu tài giỏi hơn tôi hay sao mà có quyền giễu cợt tôi?

- Tôi giễu cợt cậu?

- Đừng tưởng tôi không nhìn thấy nụ cười mĩa đó của cậu. Hừ, người khác cứ nghĩ cậu hiền lành chứ tôi thì đừng hòng cậu lừa gạt được. Tôi nhường cậu vai diễn không có nghĩa là tôi sẽ chịu thua đâu. Cậu cứ chờ đấy!

Thần nhiên nhún vai, Minh Vy thờ ơ đáp.

- Ồ. Tôi sẽ chờ.

Bảo Ngọc cảm thấy máu trong người mình đang dồn cả lên não và cái đầu sắp bốc khói. Cô ta dám coi thường cô? Chỉ vì được nhận vai chính trong vở kịch cùng với Uyên Nhi mà dám coi thường cô sao?

- Cậu không phải là đối thủ của tôi đâu. Tôi biết hết những trò của cậu. Dùng mọi cách leo lên bảng xếp hạng, xuất hiện mờ ám quanh cái chết của Hạ An, lại còn quyến rũ Nguyên Vũ... - Bảo Ngọc nhướn mày, ghé sát lại tai Minh Vy – Cậu có mục đích gì?

Một cơn gió xoáy lạnh buốt thổi qua làm mái tóc hạt dẻ bay tứ tung. Minh Vy vuốt lại lọn tóc, ánh mắt lạnh lạnh, nhàn nhạt trả lời.

- Mục đích của tôi là gì...cậu thông minh như vậy thì chắc phải biết chứ Bảo Ngọc?...Hay là...

Bỏ lửng câu nói, Vy xoay người chậm chậm đi vào phòng. Bảo Ngọc dễ bị kích động, vội túm lấy vai cô ấn mạnh vào cánh cửa, tư thế áp sát và đầy uy hiếp. Sự dũng mãnh này chẳng khác nào khinh thường với cô nàng tiểu thư.

- Hay là cái gì nói rõ ra xem nào, đừng có chơi cái kiểu cọt nhả ấy!

Minh Vy hơi cười, chính là nụ cười nhếch môi lên mà Bảo Ngọc ghét nhất.

- Hay là tôi nhầm, đầu óc cậu toàn...rác?

Câu nói ấy như một giọt nước làm tràn ly, khiến mọi sự ức chế của Bảo Ngọc bùng nổ. Sự kiêu hãnh bị xúc phạm khiến cô không khống chế được bản thân mình. Cô nâng gân giọng, đưa tay lên với lực thật mạnh.

- Cậu là cái thá gì mà dám coi thường tôi?

Chát!

Hai cô gái sững người.

Mất mấy giây để nhìn rõ tình hình. Bàn tay nhỏ nhắn với những chiếc móng sơn đỏ điệu đà của Bảo Ngọc buông thõng. Nét mặt cô nàng tái đi hoảng loạn. Đôi mắt ánh lên sự sợ hãi không hề che giấu. Giọng run run, cô quên cả việc đỡ cô bạn của mình dậy.

- Uyên...Uyên Nhi...?

Một bên má bị sưng vẫn còn in dấu đỏ của cái tát mạnh dùng hết lực, Nhi vịn vai Minh Vy đứng dậy. Dù tỏ ra lãnh đạm và khó chịu, nhưng đôi mắt đen láy kia vẫn trong sáng như một thiên thần, không chút tí vết.

- Cậu đang làm gì vậy, Bảo Ngọc?

-Tớ...cậu...

- Bạn bè với nhau, có gì cứ nói thẳng ra, sao lại đánh nhau.

Bảo Ngọc bối rối đến cứng đờ người. Đúng lúc cái tát ấy gần sát mặt Minh Vy, Uyên Nhi bỗng từ đâu xông ra đỡ lấy. Cô không hiểu Nhi làm vậy là có ý gì, nhưng có một điều làm cô sợ hãi hơn.

- Sao cậu lại làm thế Nhi? Cậu ta đáng bị như vậy mà.

- Đủ rồi. – Uyên Nhi cắt ngang, giọng gay gắt, nhưng quay sang Minh Vy lại có vẻ dịu hơn – Hai cậu đang cãi nhau, hôm nay cậu hãy qua phòng tớ đi Vy.

- Uyên Nhi...- Bảo Ngọc hốt hoảng.

- Được. Tớ sẽ làm theo lời cậu.

Minh Vy gật đầu, quay vào phòng lấy vài đồ dùng cá nhân rồi trở ra. Bảo Ngọc trân trối đứng nhìn, hai tay vịn vào nhau không biết nên làm sao. Có vẻ như cô vừa phạm vào một sai lầm ngu ngốc. Con người Minh Vy đúng như Nhi nói, không hề đơn giản. Cô tuyệt nhiên không thể dò xét được bất cứ điều gì sau đôi mắt màu tím biếc lạnh tanh ấy. Nhưng cô biết, Minh Vy đang che giấu điều gì đó đằng sau cái vỏ bọc hoàn hảo kia, và cô nhất định sẽ bóc nó ra cho bằng được.

“Cứ chờ đấy, Trần Minh Vy...”

## Chương 30: Quá Khứ Của Thiên Thần

Trời về khuya.

Mọi người trong khu ký túc có vẻ đã đi ngủ. Không gian yên tĩnh hơn nhiều, chỉ nghe thi thoảng vọng lại những tiếng mưa rả rích không ngớt và tiếng cành cây gõ lên cánh cửa sổ những âm thanh sột soạt như những tiếng thì thầm của bóng đêm.

Căn phòng nhỏ ngập trong ánh đèn ngủ màu vàng cam dịu dịu. Hai cô gái nằm yên, nhưng chưa ngủ. Những suy nghĩ xáo trộn khó hiểu chạy ngang dọc trong đầu. Uyên Nhi hỏi khe khẽ.

- Cậu không ngủ được sao Minh Vy?

- Ừm – Minh Vy đáp lại, chất giọng nhỏ và mỏng tan nhanh trong không khí.

- Cậu đừng suy nghĩ quá về chuyện lúc này. Bảo Ngọc thật ra không xấu đâu, chỉ là cậu ấy nhiều lúc hơi tiêu cực và dễ bị kích động.

Minh Vy nhìn trần nhà trắng nhò nhò, không có gì ở đây và mắt cô cũng trống rỗng.

- Tớ biết rồi.

Nhi ngo nguẩy chỉnh lại chăn, rồi quay sang cô bạn, có vẻ hào hứng.

- Dù sao tớ cũng không ngủ được. Nói chuyện với tớ đi. Lâu nay ở một mình buồn chết được.

- Cậu muốn nói chuyện gì? – Gác tay lên trán, Minh Vy nhàn nhạt trả lời. Thật ra với cô đây cũng là một dịp tốt để tìm hiểu về cô bạn thiên thần này. Uyên Nhi có vẻ mang một sự thuần khiết đến mức đáng nghi.

- Ừm...gia đình, bạn bè, sở thích hay gì gì đó...

- Tớ không có gia đình. – Minh Vy lên tiếng, nghe tỉnh khô và vọng lại từ một thế giới nào đó thật xa xôi, nhưng trong đó lại có pha một chút cảm xúc khó gọi tên – Tớ lớn lên ở trại trẻ mồ côi, rồi tình cờ được sang Mỹ du học, rồi lại trở về và vào trường này.

Uyên Nhi nhìn Vy, nhưng cô ngược mắt lên nhìn trần nhà nên Nhi chẳng thể thấy được biểu cảm lúc này của cô thế nào. Mà dù có nhìn chắc Nhi cũng không thể thấy được. Từ lâu khuôn mặt này của cô nó đã cứng đờ như một cái mặt nạ, thành nhiên đến vô cảm, không cách nào gỡ ra được. Nhi chớp đôi mắt đen láy, giọng mờ mịt. Một cái gì đó kỳ lạ gọn lên trong lòng cô.

- Tớ xin lỗi.

- Không sao hết. – Minh Vy trả lời, và như để chứng minh đúng là mình không sao, cô lại nói tiếp, giọng vẫn trong veo không chút trầy xước – chuyện này đâu phải mới xảy ra ngày một ngày hai.

- Kỳ lạ thật. Tớ và cậu lại có điểm giống nhau.

Minh Vy giật mình, quay sang nhìn cô bạn. Đôi mắt cô vốn có thể nhìn rõ trong bóng tối, nhưng nếu vận dụng khả năng đó thì nó sẽ sáng lên một cách bất thường, nên cô chỉ có thể tận dụng tối đa ánh đèn mờ mờ để nhìn Uyên Nhi. Đôi môi đỏ về nên một nụ cười phảng phất nét cô đơn u sầu, càng làm cho gương mặt của cô thêm xinh đẹp diễm lệ.

- Tớ cũng lớn lên ở trại trẻ mồ côi. Không gia đình, không bạn bè, thậm chí...không ai yêu thương.

- Tại sao? Cậu hòa đồng, dễ gần, lại xinh đẹp, không như tớ lúc nào cũng lạnh nhạt, sao lại không ai yêu thương?

Rèm mi dày che lấp đôi mắt. Uyên Nhi nói, mắt vẫn nhắm nghiền, như thể không mở mắt ra sẽ không thấy những điều đau lòng ấy.

- Họ toàn giả dối. Các mẹ nói yêu thương nhưng lại bỏ rơi tớ trong hỏa hoạn, những đứa trẻ trong trại thì luôn ghét tớ vì tớ xuất sắc, bạn bè cùng lớp thì coi thường vì tớ là trẻ mồ côi, cả cậu ta...

Uyên Nhi bỏ lửng câu nói, cố kiềm chế cảm xúc đang đột ngột trào ra khiến cô thốt lên những thứ không nên nói chút nào. Cô đột ngột giật mình, không hiểu sao lại khiến bản thân trở nên ngu ngốc như vậy.

Sự im lặng bao trùm hai người. Căn phòng chỉ còn vang lên tiếng gõ đều đặn, lạnh lùng phớt lờ mọi động tĩnh xung quanh của chiếc đồng hồ treo tường. Ở ngoài tấm cửa kính, mưa đã thôi rơi nhưng những giọt nước từ tán lá nhỏ xuống vẫn chảy thành những dòng ngoằn ngoèo vô nghĩa.

- Đáng thương thật.

Uyên Nhi gạt mình. Đôi mắt đen láy trong bóng tối trở nên mờ mịt. Bàn tay vô thức siết chặt tấm chăn. Nhưng Minh Vy không để ý. Cô nói câu ấy cũng là xuất phát từ đáy lòng.

- Chúng ta... đều là những kẻ đáng thương.

Uyên Nhi phức tạp hơn Minh Vy nghĩ nhiều. Thì ra, con người luôn tạo cho mình những vỏ bọc, họ cất giấu những nỗi buồn sâu trong trái tim, dồn nó vào một góc tối và ngày ngày cứ giả vờ như chưa từng có gì xảy ra. Nhưng, quá khứ luôn ngự trị và nó chi phối con người, cho dù là hiện tại hay tương lai, không cách gì chối bỏ được. Ở một khía cạnh nào đó, Minh Vy thực sự thấy cảm thông với Uyên Nhi.

\*

Đã hai giờ sáng.

Minh Vy đã ngủ say. Hơi thở của cô phả ra đều đều. Lúc ngủ, gương mặt cô hiền lành và yên bình kỳ lạ, không hay biết một ánh kim loại sắc lẹm vừa lóe lên lạnh lẽo.

Bàn tay run run, Uyên Nhi cầm con dao gọt hoa quả từ từ hạ xuống, kẻ sát cô Minh Vy. Cô cảm thấy muốn giết con người này, ngay lập tức, nhưng lại không xuống tay được. Cô đã phạm một sai lầm nghiêm trọng mà chính bản thân cũng chẳng thể hiểu nổi vì sao. Tự cô đã hứa để bản thân không bao giờ yếu lòng, đã dặn rằng phải thật tàn nhẫn và độc ác, sao lại dễ dàng buột miệng để kẻ khác thương hại. Cô không thể chấp nhận sự thật đó.

- Sao cậu dám nói thế? Dám bảo rằng tôi đáng thương...

Một giọt nước mắt trong vô thức rơi bộp xuống tấm chăn trắng tinh. Cô buông thõng con dao, bất lực. Bờ vai gầy run rẩy. Rồi trong những dòng cảm xúc hỗn loạn xôn xang trong lòng, cô bật ra tiếng khóc giọng nghẹn ngào.

- Minh Vy, tôi không đáng thương... không đáng thương...

Bóng cô gái nhỏ in xuống nền mờ nhòe, cô liêu ảm đạm. Nước mắt như dòng thác lũ ủa về, cuộn xoay và nhấn chìm cô gái trong cơn xúc động, trong những dòng cảm xúc ào ạt và cô bất lực buông xuôi lý trí, chỉ còn biết cố cắn chặt răng để khỏi bật ra tiếng nấc. Cô chưa chất nhận ra chỉ một câu nói đã đánh bật mình trở về với sự yếu đuối vốn tiềm tàng trong tâm hồn mình, chỉ chực chờ cơ hội để lao ra giày vò cô, nghiền nát cô trong đau đớn.

Không biết bao lâu, đột nhiên cô ngẩng đầu dậy, dứt khoát. Cô lao vào nhà tắm, lau sạch nước mắt. Khi ngẩng đầu nhìn mình trong gương, đôi mắt cô chỉ còn lại một màu đen âm u, lạnh lẽo và chết chóc.

Trở lại giường, cất con dao nhọn, cô quay lại nhìn xoáy vào gương mặt của Minh Vy, vẫn bình yên và phẳng lặng, không có dấu hiệu gì là bị thức giấc giữa chừng. Uyên Nhi leo lên giường, trùm chăn lại, tuyệt nhiên rũ sạch mọi cảm xúc, hết như cô gái lúc này nức nở kia không phải là cô.

Đúng hơn, đó không thể là cô. Lần đầu và cũng là lần cuối, cô để cảm xúc chi phối lý trí. Cô sẽ vẫn trở lại là con người khó đoán trong lớp thiên thần, không bao giờ cho phép mình yếu đuối thêm lần nữa.

Đêm dài thênh thang. Mảnh trăng lưỡi liềm trắng trắng lộ ra giữa những đám mây đen kịt, mờ ảo soi vào khung cửa kính của căn phòng nhỏ, tạo nên những vệt sáng nhạt nhòa trải dài cô liêu.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 31: Người Bạn Mới

Hắn đứng lơ lửng giữa những tán lá rậm của cây xà cừ cổ thụ, đôi mắt láo liên không ngừng quét ngang dọc. Trong bóng tối, cặp mắt ấy đỏ rực và ánh lên vẻ chết chóc như cái nhìn của dã thú khi nhìn xoáy vào bóng cô gái nhỏ vừa khuất sau dãy hành lang dài. Đôi môi màu thâm đen chéch lên một nụ cười ròn rợn, lạnh lẽo.

- Lâu quá mới gặp, cô gái.

\*

Mùa đông ồn ào những tràng gió rít, đem cái lạnh buốt thấu xương đông cứng vạn vật. Lá rụng đầy và những cành cây cô độc cắt lên nền trời những hình ảnh méo mó, ngoằn ngoèo. Chút nắng hiếm hoi cũng đã loạng choạng vụt tắt, nhường chỗ cho gam màu xám xịt của bầu trời những ngày giữa mùa đông. Ngôi trường giờ đây càng thêm vẻ thâm nghiêm, cổ kính và trầm mặc.

Phòng tập của hội Sân khấu – Kịch.

- Mọi người xem ai đến này.

Giọng nói phấn khích của anh chàng hội trưởng Quốc Anh khiến ánh mắt của các thành viên hội Sân khấu – kịch đổ xô ra cửa. Một chàng trai dáng dấp thư sinh nở nụ cười rất tươi, khoe hàm răng trắng bóc và lúm đồng tiền bên má.

- Tiến Minh, cậu ra viện rồi hả?

- Này, cậu chết dẫm ở xó nào thế? Chúng tôi tưởng cậu đi luôn rồi chứ.

- Đi luôn sao được mà đi luôn. Mấy cậu còn nợ tôi tổng cộng năm mươi hai nghìn còn chưa trả, làm sao tôi đi được. Haha.

Người mới đến khuấy động nên một không khí sôi nổi và vui vẻ cho căn phòng. Cặp mắt thông minh giấu đằng sau chiếc kính cận tạo cho gương mặt một vẻ thư sinh, dễ mến cộng với nụ cười rạng rỡ thường trực khiến cậu ta trở nên khá nổi bật. Sự hài hước và óc thông minh được sử dụng linh hoạt khiến mọi người đều bị thu hút. Đây là lý do mà các thành viên trong hội đều rất hào hứng khi Tiến Minh trở về.

Minh Vy ngồi ở góc xa, dường như chăm chú đọc kịch bản. Về mặt cô tập trung tới mức mọi người tin rằng cô hoàn toàn không biết chuyện gì đang diễn ra. Không ai biết, cô đang hoang mang vì một linh cảm mơ hồ nào đó trôi dạt, một dự cảm chẳng lành và dường như ngày càng rõ nét, đến mức nó làm cô rất khó tập trung, thế nên dù nhìn chăm chăm tập giấy trên tay nhưng cô hoàn toàn không hiểu gì hết.

- Minh Vy.

Cái đập tay của Uyên Nhi lên vai làm cô giật mình. Lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt cô vô tình quét qua căn phòng, chợt chạm phải một cái gì đó ròn rọt khiến cô thoáng ớn lạnh.

- Cậu chăm thế. Mọi người gọi mãi mà cậu không nghe à?

Không để Minh Vy trả lời, Uyên Nhi xoay sang mỉm cười với cậu bạn này giờ vẫn đang chờ để giới thiệu với thành viên mới của hội.

- Đây là Tiến Minh, cũng là một thành viên của chúng ta. Cậu ấy nhập viện tháng trước nên có lẽ cậu chưa biết mặt. Hai người làm quen đi.

Tiến Minh nhanh nhẩu, môi lại nở nụ cười tươi rói quen thuộc.

- Chào công chúa Orchid. Tớ vừa nắn nỉ gầy cả lưỡi mới được hội trưởng cho vào làm chức vệ sĩ của công chúa. Ha ha, hy vọng cậu sẽ được tớ bảo vệ tốt.

Minh Vy gấp tập giấy lại, cô đứng thẳng dậy và nhìn người đối diện, vẻ nhăn nhó.

- Không được đâu.

Nụ cười tươi tắn chợt đông cứng trên gương mặt. Anh chàng trở mắt nhìn Minh Vy, ánh nhìn kiểu như không – thể – tin- được.

- Tớ đùa đấy.

Tiến Minh gỡ đầu, làm mái tóc xù lên một đám.

- Cậu làm tớ hết hồn. Cậu yên tâm, có một hộ vệ đẹp trai như tớ, cậu sẽ tuyệt đối an toàn, ít nhất là với bọn con trai.

Anh chàng hội trưởng như chỉ chờ cơ hội này chen vào.

- Tớ thấy nghi ngờ lắm. Tốt nhất là cậu chứng minh khả năng luôn đi, nếu không muốn bị gạch tên trong danh sách ứng cử viên vệ sĩ của công chúa lạnh lùng.

Minh Vy mỉm cười gật đầu. Nhìn nụ cười âm áp đầy thân thiện của Tiến Minh, lòng cô lại gọn lên một chút mơ hồ.

“Không lẽ... cảm giác đó đến từ cậu ta?”

\*

Đến tận lúc ra về, cảm giác quái quỷ ấy vẫn đeo bám lấy Minh Vy. Chưa bao giờ cô cảm thấy hoang mang như lúc này. Kẻ thù trong bóng tối của cô dường như nguy hiểm hơn nhiều so với trước đây. Bằng cách nào đó, hắn trà trộn vào đây, tìm cách tra tấn thần kinh đối phương và khoái trá nhìn con mồi run rẩy sợ hãi chờ cái chết từng ngày.

Mãi mê suy nghĩ, chân cô bước hụt xuống cầu thang. Cả cơ thể mất thăng bằng chao đảo, suýt nữa ngã xuống nếu như không có cánh tay của ai đó kéo lại. Khi tay cô chạm vào cánh tay ấy, đầu óc đột nhiên đen kịt. Khuôn mặt Tiến Minh hiện ra, kỳ dị là chỉ có mỗi cái đầu. Vẫn là nụ cười tươi tắn nhưng dường như đang bị đông cứng lại y hệt một cái mặt nạ. Đôi mắt đột nhiên sâu hơn, chuyển dần sang màu đỏ rực. Làn da trắng trẻo như con gái trở nên xù xì, mốc thối và nổi những đường gân đen ngoằn ngoèo như rễ cây. Gương mặt vuông vức như bị một bàn tay đáng sợ nào bóp méo, dài ra và nhọn hoắt. Và đôi môi màu thâm đen từ từ mở ra thành một cái hốc đen sâu hun hút, phả ra hơi thở lạnh lẽo như băng tuyết.

Như bị điện giật, Minh Vy vội nhảy xa ra. Ánh sáng trở về với đôi mắt cô cũng là lúc hình ảnh quái quỷ ấy biến mất. Tiến Minh hiện ra với dáng dấp thư sinh quen thuộc, đang mỉm cười. Vội trấn tĩnh đầu óc, cô ngược lên.

- Cảm ơn cậu.

Tiến Minh cười cười, vừa định mở miệng nói gì đó thì có người bỗng chen ngang.

- Minh Vy.

Cô gái ngoái đầu ra sau, nơi phát ra giọng nói trầm trầm quen thuộc. Trong khoảnh khắc nhìn thấy gương mặt ấy, nỗi bất an trong cô dường như tan biến trong chốc lát. Cậu ta rất cao, khi đứng bên cạnh cô buộc phải ngược đầu lên. Bàn tay với những khớp xương to và chắc chắn nắm lấy tay cô, tự nhiên như thể đã làm hàng trăm lần.

- Sao cậu về muộn quá vậy?

Nguyễn Vũ hỏi, thân nhiên phớt lờ sự có mặt của anh chàng vẫn còn đứng đó, và anh chàng lại nhảy vào chen ngang như cái cách mà Nguyễn Vũ đã cắt câu nói còn chưa trôi ra khỏi họng của cậu ta lúc trước.

- Ô. Chào cậu hội trưởng. Cậu quen với Minh Vy hả?

Lúc này người mới đến mới chịu dời mắt khỏi Minh Vy. Ánh mắt trầm tĩnh quét qua người Tiến Minh.

- Chào cậu. Tôi là bạn trai của Minh Vy.

Trong một thoáng, Minh Vy nhận thấy nơi sau cặp kính thư sinh kia dường như phát ra tia sáng lạnh lạnh, nhưng trong chốc lát nó đã biến mất, nhanh đến mức cô tự hỏi có phải là ảo giác do mình tưởng tượng ra hay không.

- Chào. Chúng tôi đi trước.

Vẫn nắm lấy tay cô gái, Nguyễn Vũ rảo bước, không nhanh không chậm đi ngược hướng với Tiến Minh. Con gió lạnh bỗng chốc thổi mạnh, mái tóc cậu bay lòa xòa, che lấp đi đôi mắt sâu không thể nhìn thấy đáy.

Còn lại một mình, Tiến Minh neho mắt nhìn hai bóng người khuất dần, rồi cậu ta cũng quay lưng bước đi. Vạt áo áo đen khoác hờ bay phía sau như đôi cánh của một ác quỷ.

“Thú vị rồi đây...”

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 32: Năng Lực Huyền Bí

Nguyễn Vũ vẫn nắm tay Minh Vy khi đi ngang qua khuôn viên trường và đến con đường trở về ký túc xá. Lá rụng đầy trên lối đi mang mùi ẩm lạnh lạnh. Những viên gạch trang trí hai bên đường rêu đã bắt đầu phủ dày, những mảng xanh đỏ lốm đốm. Trời lạnh, Minh Vy đã mấy lần muốn rút tay về trong túi áo nhưng lại thôi. Hai người cứ đi mãi miết như vậy, không nói câu nào. Một hồi lâu, cô bắt đầu cảm thấy nên chấm dứt bầu không khí quỷ quái này.

- Cậu tìm tôi có việc gì không?

Nguyễn Vũ vẫn không bước chậm lại một chút nào. Những bước chân sải dài đều đều một cách máy móc. Gió thổi làm mái tóc lãng từ trở nên bồng bênh pha chút phiêu diêu.

- Sao lại tránh mặt tôi?

- Tôi...



- Đừng có bảo là không có.

Minh Vy im lặng. Cô rút cổ sâu hơn trong chiếc khăn len sọc đen trắng, thoáng chút phân vân, cuối cùng cũng không biết phải nói gì. Từ ngày biết Nguyên Vũ chính là người luôn âm thầm bảo vệ mình, trong đầu cô đã đặt ra hàng ngàn câu hỏi cần lời giải đáp. Muốn gặp cậu ta để hỏi cho ra lẽ, nhưng rồi lại cảm thấy không thể đi hỏi trực tiếp được. Cô là người thận trọng, lại hay nghi ngờ, mà mọi thứ trước mắt còn rất khó xác định ai là bạn, ai là thù. Và quan trọng hơn, cô nhận ra tình cảm đặc biệt của mình với Nguyên Vũ đang đi quá giới hạn. Bằng cách nào đó, cô linh cảm thấy rồi sẽ có ngày nó vượt tầm kiểm soát của cô. Mà câu nói lạnh lùng của cô gái đó vẫn văng vẳng bên tai mỗi khi cô nhớ đến cậu ấy.

*“Cô không được tin ai, không được yêu ai, không được tiết lộ với bất kỳ ai về mình, nếu không, sẽ lại chuốc lấy bi kịch”*

Thế nên, có lẽ cứ vờ như không biết và giữ khoảng cách là hay hơn cả. Chỉ có điều, chính cô cũng biết rằng trốn tránh mãi cũng không phải là biện pháp tốt.

Mãi suy nghĩ, hai người đã đi đến khu ký túc xá lúc nào không hay. Minh Vy vẫn cảm thấy không biết nên nói gì, thì Nguyên Vũ đã xoay người để cô đối diện với cậu, mắt nhìn sâu vào mắt cô ấy.

- Tóm lại, hãy cẩn thận.

Minh Vy ngạc nhiên, thấy cậu nói dường như chẳng ăn nhập gì với chủ đề trước đó của hai người. Nhưng cô chưa kịp hỏi lại, cậu ta đã quay người bước đi về phía khu nhà dành cho học sinh nam. Trong gió chiều thênh thang, bóng lưng cao lớn ấy xa dần, cuối cùng khuất hẳn sau cánh cổng bằng sắt lạnh lẽo.

Nền trời xám ngắt nhuộm lên không gian một màu lạnh lẽo âm đạm. Gió vẫn vút qua từng lọn tóc của cô gái vẫn đứng lặng yên một chỗ, đầu mãi theo đuôi những suy nghĩ lộn xộn trong đầu. Cơ thể đang bình thường đột ngột lạnh ngắt, cứng đờ không thể cử động được.

Phía sau lưng, bất chợt một vật thể đang lao tới với một tốc độ kinh hoàng.

Vút.

Trong nỗ lực gấp gáp cử động các cơ một cách khó khăn, theo phản xạ trong tích tắc, cô gái nghiêng người né tránh. Một cái gì sắc nhọn vừa xẹt qua mặt cô nghe rất buốt. Vật thể đen bí ẩn nhanh chóng lao vút đi, nhảy lên tán cây và thoát cái đã mắt hút. Nhanh đến không ngờ.

Minh Vy ngoái đầu nhìn theo, vừa đưa tay lên chạm vào chỗ rát, nhưng không còn cảm thấy gì nữa. Da mặt hoàn toàn trơn tru, không một vết xước, không một dấu hiệu nào cho thấy vừa bị con mèo đen đó cào lên mặt. Cô cắn môi do dự trong chốc lát, cuối cùng quyết định tiếp tục về ký túc xá.

Mọi chuyện chắc chắn không đơn giản như vậy.

Con quái vật đó dám tấn công cô vào ban ngày, việc mạo hiểm ấy cho thấy nó không có lý do gì để do dự hay nương tay với cô, vậy mà cô lại bình an không chút thương tích.

Mọi việc ngày càng phức tạp hơn nhiều so với dự liệu của cô. Phải đẩy nhanh kế hoạch và gấp rút tìm ra mảnh vỡ Lama rồi nhanh chóng rời khỏi đây, trước khi không thể rút chân ra được.

Gió thổi tung mái tóc hạt dẻ. Cô gái bước đi ngược chiều gió, dáng người mỏng manh nhưng những bước chân lại dứt khoát và mạnh mẽ.

\*

Đêm khuya cùng với sự lạnh lẽo nuốt trọn không gian yên tĩnh. Minh Vy ở trong phòng một mình, Bảo Ngọc lại xin phép về nhà vì gia đình có việc đột xuất. Tay gác trên trán, cô gái vẫn còn thao thức. Đôi mắt nhìn xoáy lên trần nhà, sắc tím biếc huyền hoặc sáng lên giữa ánh vàng dịu dịu của chiếc đèn ngủ. Những bước tiếp theo của kế hoạch bí mật đang được bộ óc phức tạp ra, gọt giũa kỹ càng sao cho thật sắc bén, hoàn hảo. Không đơn thuần đi tìm một mảnh vỡ chứa đựng sức mạnh thần bí, những thế lực bí mật vẫn âm thầm theo dõi sát sao những bước đi của cô đang ngày càng dần sâu vào một cuộc chiến âm thầm và khốc liệt. Một chút sai sót cũng có thể dẫn tới kết cục thảm.

Đang định xoay người cho đỡ mỏi, cô cảm thấy tim mình như ngừng đập khi phát hiện cơ thể đã cứng cơ từ bao giờ, không thể nhúc nhích được. Phía trên trần nhà sơn màu trắng, ánh đèn vàng không còn sáng dịu dịu mà trở thành những vệt sắc lạnh như tia sáng phát ra từ lưỡi dao bén ngọt. Một đám khói đen lơ lửng và lan rộng ra dần dần. Từ từ, một đôi mắt hiện ra, đỏ rực và góm giếc, con mắt chỉ có cảm xúc duy nhất là sự khát máu điên cuồng và ghê rợn. Trong khoảnh khắc, không khí trong phổi cô cũng đông cứng lại.

Đôi mắt ảo ảnh của quái vật lúc cô chạm vào Tiến Minh.

Như để chứng minh suy nghĩ của cô là đúng, gương mặt hiện ra rõ ràng hơn với những đường nét méo mó và làn da mốc thối, nhăn nhúm kỳ dị. Quai hàm của quái vật từ từ cử động, phát ra những âm thanh như dội về từ một cái hang động sâu thẳm thẳm, nghe lạnh buốt người.

- Chào cô gái, lâu quá mới gặp. Ta tìm mi thật vất vả.

Mọi cố gắng cử động đều trở nên vô nghĩa. Cả người cô đã bị đông cứng bởi khối băng lạnh toát bao quanh mình, trừ gương mặt. Đôi môi cô mấp máy, tìm mọi cách giữ bình tĩnh.

- Mi là ai?

- “Là ai?” – Cái đầu nghiêng nghiêng, và dường như là hơi nheo mắt - Ồ! Xem ra mi thực sự không nhớ gì hết. Đầu mi bị đập vào đâu sao?

Minh Vy yên lặng không đáp, mắt vẫn trừng trừng nhìn lên phía trên tường, không bỏ lỡ bất kỳ biểu hiện nào trên gương mặt kỳ dị kia. Đúng như lo lắng, hấn là kẻ thù của cô, là cô-của-trước-đây, chứ không phải là cô gái mất hết ký ức như bây giờ. Ai đã tiết lộ với hấn cô ở đây và nói cho hấn biết cô đã mất trí nhớ? Và quan trọng hơn, làm sao với cơ thể yếu ớt này có thể chống lại con quái vật kia?

Chợt con người đỏ rực của hấn lóe lên những tia ón lạnh khi quét lên người cô gái, đúng hơn là ở mặt dây chuyền đang phát ra ánh sáng màu bạc lạnh lẽo. Từ khuôn miệng quái đản phát ra một tiếng giống như rít qua kẽ răng.

- Tuyệt lắm. Mảnh Lama đang ở đây. Ha ha, thật là khỏi mất công tìm kiếm.

Cô gái giật mình khi từ đám khói đen, một cánh tay dài vươn ra với lớp da nhẵn nhéo và móng dính đến nỗi có thể nhìn thấy rõ những đốt xương ở bên trong. Từ từ, những cái ngón tay chỉ còn da bọc xương ấy chạm lên mặt dây chuyền bạc. Giọng nói ồm ồm quý dị vang lên đầy phấn khích.

- Không ngờ lại có ngày ta lấy được nó dễ dàng đến vậy. Hahahaha...

Tràng cười ghê rợn chưa chấm dứt đã biến thành một tiếng rít khi mặt dây chuyền bạc phát ra ánh sáng xanh lục huyền bí, kéo theo một tia sét dữ dội truyền đến hấn. Gương mặt không lồ nhăn nhó, co rúm lại trong cơn đau khủng khiếp. Cơ thể cô gái đột nhiên cũng phát sáng. Khối băng đông cứng người nứt toác ra, vỡ nát và tan biến đi như một làn khói.

- Chết tiệt.

Đó là câu nói sau cùng hấn ném lại trước khi biến mất. Căn phòng lại trở về với ánh sáng vàng dịu dịu, yên bình. Vẫn chưa bình tĩnh lại được, cô gái ngồi nhòm dậy, tay nắm chặt mặt dây chuyền, thở dốc. Khoảng khắc hấn chạm tay vào mặt dây chuyền, cơ thể ô đột ngột phát ra một nguồn năng lượng khủng khiếp, mạnh đến mức chính cô cũng không ngờ.

*“Năng lượng đó là từ mảnh đá Lama phát ra, hay là...từ chính mình?”*

Bạn đang đọc truyện *Hồn Của Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 33: Trước Ngày Giông Bão

Vẫn là đêm khuya giá rét.

Dáng người nhỏ nhắn khuất lấp trong thứ ánh sáng mờ mờ từ khung cửa sổ lồng kính. Gương mặt với những đường nét thon gọn nhòa vào bóng tối, không thể nhìn thấy rõ. Con người màu hồ phách nhìn đắm đắm giọt máu đỏ được bọc trong khối băng tuyết. Đôi môi đẹp mím lại thành một đường thẳng lạnh lùng.

Tiếng lạch cạch rạch nát sự yên tĩnh rợn người. Cánh cửa sổ bật tung. Gió lạnh thô bạo thốc vào căn phòng, hú khe khẽ qua kẽ hở vừa nhanh chóng khép lại. Khi căn phòng trở về yên tĩnh, phía sau lưng cô gái đã xuất hiện thêm một người nữa.

Từ từ và lạnh lẽo, đôi môi cô gái mấp máy, uy nghi như một nữ hoàng.

- Thế nào?

Người mới đến thả ngồi xuống chiếc ghế kê cạnh giá sách, vờ như không nghe thấy câu hỏi, đôi mắt màu đỏ nhìn xoáy vào vật thể lơ lửng giữa bàn tay cô gái.

- “Lời nguyện Quỷ mộng”? Pila, mi tính dùng nó sao?

Cô gái phát tay một cái, vật thể kia lập tức biến mất. Xoay người lại nhìn đối diện vào kẻ mới đến, từng âm sắc rõ ràng mà lạnh lẽo.

- Để đề phòng thôi, trong trường hợp mi thất bại. Khi không còn đường lùi, tự ta sẽ kết liễu con bé đó.

- Hờ- Trong bóng tối dường như thấp thoáng một nụ cười mỉa mai – Ngay từ đầu mà mi cứ cho ta xử lý thẳng tay thì có phải giờ êm chuyện rồi không? Con bé đó lúc này vốn không phải đối thủ của hai chúng ta. Mỉ lại muốn rườm rà bắt ta phải sử dụng cái cơ thể chết tiệt này...

Cô gái khoanh tay lại, giọng đầy cao ngạo.

- Với sự kém cỏi của mi, mi nghĩ ngài Masari sẽ để chuyện đó xảy ra dễ dàng sao? Lần này ta nhất định phải tính toán kỹ lưỡng, quyết không để xảy ra

sai sót nào nữa.

Quý Điền - mang hình dạng của Tiến Minh, người lẽ ra giờ phải nằm liệt giường chờ cái chết nuốt dần từng ngày – chống một tay lên bàn, thanh âm phát ra nghe khàn khàn, âm u và đầy châm biếm.

- Công chúa Pila cao quý, cô không phải là vợ chưa cưới của Marasi sao? Nếu khả năng của cô cao thì đã không phải nhờ đến ta rồi.

Quả nhiên, sắc mặt cô gái biến dạng hẳn. Cô siết chặt tay, cảm tức không thể giết chết đứa con gái đó ngay bây giờ. Cô ta luôn chắn đường cô, đoạt đi những yêu thương của người cha tôn kính mà cô lẽ ra phải được hưởng trọn vẹn, lại còn giành luôn người mà trái tim cô lâu nay yêu tha thiết. Tình cảm của Masari đối với Aliya sâu đậm bao nhiêu, làm sao có thể bằng được tình cảm sâu sắc của cô ngân ấy năm. Ngay từ lần gặp đầu tiên, ngay từ ánh mắt đầu tiên trong cái ngày tuyết rơi ngập trời ấy, cô đã yêu, đã dần sâu vào tình yêu không lối thoát rồi...

- Và để ta nhắc mi, Pila – Quý Điền trầm giọng tiếp tục – lời nguyện Quý mộng có thể khiến cô ta chết đau đớn, nhưng kết cục của mi cũng sẽ chẳng hay ho gì đâu. Sử dụng nó cũng chính là tự đào mồ chôn mình đấy...

Cô gái tức giận ngắt lời.

- Im đi. Ta tự biết cách của ta.

- Thế thôi. Ta đến báo cho mi biết, sức mạnh con bé đó đang hồi phục. Thời gian có hạn, liệu mà xử lý đi. Lúc nào ra tay báo ta một tiếng.

Dứt lời, bóng người tan nhanh vào màn đêm đặc quánh.

Gió ngoài kia vẫn hú hét không thôi. Những cành cây trơ trọi trong bóng tối nghiêng ngả. Một tia chớp rạch ngang bầu trời, không gian đột nhiên lóe lên những tia sáng kỳ dị. Giống hệt như cái ngày chết chóc năm đó, mưa gió dữ dội sặc mùi máu tanh. Người mặc áo chùng màu lông chuột gỡ chiếc mặt nạ che mặt ra, để lộ đôi mắt tím sẫm huyền hoặc và đẹp dị thường, đôi môi xinh đẹp nhả ra từng cay độc mà chất giọng vẫn nhẹ nhàng đến khó tin: “Pila, hôm nay ta không giết mi, nhưng người thân của mi, ta phải giết sạch, để cho mi biết nỗi đau đó đáng sợ như thế nào...”

Đôi vai run run vì cổ khắc chế sự căm giận đang dâng trào ngàn ngút trong lòng, Thụy Du nghiêng chặt răng, rít từng tiếng.

- Aliya! Nợ cũ nợ mới giữa chúng ta, ta sẽ thanh toán một lần. Ta sẽ bắt mi phải trả giá thật đắt.

Lại một tia chớp chéo ngang, bầu trời trong phút chốc chói lóa ánh sáng điên loạn. Mưa tức giận tấp vào cửa kính, vương thành những dòng uất hận, chảy dài...

\*

- Tại sao? Tại sao chị có thể làm như thế? Chúng ta là chị em mà...

Cô gái mang gương mặt thuần khiết gào lên nức nở. Thân hình nhỏ bé đổ sập dưới sàn, bờ vai gầy run lên từng đợt đau đớn.

- Đó là người tương thế thôi, Lilac. Tình chị em giữa ta và người vốn dĩ không hề tồn tại.

- Sao chị có thể tàn nhẫn như thế, sao có thể...

Một tràng cười ghê rợn nổi lên, nghe vừa hoang dại và đáng sợ, vừa bi thảm đến tê lương.

- Người thì biết cái gì? Lilac? Người từng sống trong ngục tối chưa, người biết thế nào là lạnh lẽo không có ánh mặt trời chưa? Người biết thế nào là bị kinh rở không bằng con vật chưa? Người chưa từng biết gì hết. Người chỉ thánh thiện, chỉ thuần khiết bởi người sống trong hạnh phúc, trong yêu thương, bao bọc trong nhung lụa. Nỗi khổ mấy chục năm của ta người làm sao hiểu được?

Cô gái mang vẻ đẹp thanh thiện ngược mắt nhìn lên, chột giật mình. Trong một khoảnh khắc cô như đờ người vì ánh mắt đó, ánh mắt vừa tàn nhẫn ác độc, vừa như mang một nỗi thống khổ đau đớn, đột nhiên cô quên mất mình phải làm gì tiếp theo.

Cho đến khi có tiếng gọi quen thuộc, cô mới giật mình tỉnh lại.

- Uyên Nhi! Sao thế? Cậu quên lời thoại tiếu theo à?

Bảo Ngọc đỡ Uyên Nhi dậy. Sắc mặt hơi trắng bệch, Uyên Nhi nở nụ cười gượng gạo.

- Xin lỗi. Tớ hơi chóng mặt.

Minh Vy đẩy chai nước mà Tiến Minh vừa đưa cho cô sang Uyên Nhi, thấp giọng.

- Uống chút đi. Sắc mặt cậu có vẻ không được tốt.

- Hay là nghỉ tập chút đi – Tiến Minh xen ngang đề nghị - Đoạn vừa rồi hai người đứng là làm chúng tôi phải nghệt thở mà, diễn y như thật. Hức, tôi đau tim quá.

Mấy người bạn quanh đó bật cười đồng ý. Tiến Minh dẫn Minh Vy đi xuống ghế ngồi. Nhìn bóng dáng thanh mảnh phía trước mặt, ánh mắt Uyên Nhi trong một thoáng trở nên mờ mịt.

\*

Làn nước tấp vào mặt nghe lạnh buốt. Uyên Nhi ngẩng đầu nhìn ảo ảnh của chính mình trong gương. Chếch một chút sau khuôn mặt ướt nước của cô là ánh mắt có vẻ thương hại của Bảo Ngọc. Trong phút chốc, gương mặt cô tối sầm lại.

- Cậu nhìn tớ thế là có ý gì?

Bảo Ngọc đứng khoanh tay dựa lưng vào tường, có vẻ có chút cảnh giác, nhưng cô vẫn nhìn thẳng vào gương mặt của người bạn trong gương mà nói giọng đều đều.

- Con bé đó cũng lợi hại thật, làm cậu cũng phải mờ nhạt. Phải nói rằng đứng trên cùng một sân khấu, biểu cảm của cậu tuy rất tốt nhưng không thể y như thật giống cậu ta được. Ánh mắt ấy, dù không phải nhìn tớ nhưng cũng khiến tớ giật mình...

- Im đi.

Uyên Nhi cắt ngang lời bạn. Hiếm có khi nào cô đánh mất sự bình tĩnh của mình như vậy, Bảo Ngọc biết ý không nói gì thêm nữa. Mặt nạ thiên thần trên gương mặt rớt xuống, giọng nói của cô như gằn từng từ một.

- Không một ai có thể vượt qua tớ hết. Cậu hiểu chứ?

Gương mặt Bảo Ngọc vụt tươi tỉnh. Trước giờ Minh Vy luôn là cái gai trong mắt cô, nhưng lần này, Uyên Nhi có vẻ đã muồn vào cuộc rồi. Và một khi thiên thần vào cuộc, ác quỷ sẽ xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Hòn Của Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.